

УЧИТЕЛЪТЪ БЕИНСА ДУНО

**ВСЕ ЩО Е
ПИСАНО**

**НЕДЕЛНИ БЕСЕДИ
1917г.**

ВСЕ ЩО Е ПИСАНО

*„Защото тѣзи сѣ дни на омъщение,
за да се изпълни все що е писано.”**

Думата „отмъщение” звучи нѣкакъ си странно, тя не е на мѣстото си. По-добра дума отъ нея въ български езикъ нѣма, такава нѣма даже и въ другитѣ езици. Тази дума може да се замѣни съ думата „сметъ”, „равносметка”, „ликвидиране”, „равновѣсие”. Христосъ, когото считаха и считатъ за идеалъ по чувства, мисли, стрѣмежъ, е казалъ нѣкои нѣща много горчиви. Християнитѣ разбиратъ християнството в това да грѣшишъ, да правишъ каквото искашъ и да не давашъ никакъв отчетъ прѣдъ Бога. Така разбиратъ тѣ идеаленъ животъ - да грѣшишъ и за всичко да ти се прощава, обаче животътъ не се състои въ грѣхове, прѣгрѣшения. Грѣхътъ е една случайностъ въ живота. Тази случайностъ нѣкога произтича несъзнателно, а нѣкога - съзнателно, тѣй че грѣхътъ бива съзнателенъ и несъзнателенъ или както адвокатитѣ често пжти казватъ, че едно прѣстѣпление е съ умисълъ или безъ умисълъ. Всички хора, които сега съществуватъ на земята, съществуватъ по една необходимостъ на своето развитие. Тѣ сѣ опрѣдѣлени да завладѣятъ земята, животнитѣ, птицитѣ, рибитѣ, такава е тѣхното прѣдназначение. Да завладѣешъ значи да туришъ редъ и порядъкъ, да обработвашъ земята.

Този стихъ има широко и двойко значение: по отношение човѣчеството; личния животъ на човѣка и по отношение вашето тѣло. Тѣлото на човѣка, това е неговата земя и всички животни сѣ вжтрѣ въ него: и риби, и млѣкопитающи, и птици. Всичко това човѣкъ трѣбва да завладѣе, но понеже тѣ принадлежатъ на другъ господарь, той ще бжде отговоренъ за тѣхъ. Христосъ казва на едно мѣсто въ Писанието: „Тѣзи овци Твои бѣха, Ти на мене ги даде, затова азъ полагамъ живота си за

*Ев. отъ Лука, гл.21, ст.22

тѣхъ.” Слѣдователно когато Господь дава на човѣка властъ, тази властъ е придружена съ извѣстна отговорностъ.

Всички хора искатъ да бждатъ силни, но тази сила е потрѣбна за извършване на работа, другадѣ тази сила нѣма смисълъ. Месояднитѣ животни, които сж добили голѣма сила, добили сж я само чрѣзъ упражнение. Силата постепенно иде въ свѣта, сжщо така и всички дарби, способности, които човѣкъ има, постепенно се развиватъ, не изникватъ изведнѣжъ. Знаете ли, колко хиляди години, колко милиони години сж потрѣбни на гжсеницата, за да достигне отъ яйце въ пеперуда? Съврѣменнитѣ естественици не може да опрѣдѣлятъ, колко години е потрѣбно на гжсеницата да научи това изкуство да си прави пера, да се научи да преде и т.н. Ще кажете: „То ў е дадено отъ Бога.” Не, тази гжсеница се учила милиони години и се прѣраждала, прѣраждала, докато достигнала положение отъ гжсеница въ пеперуда. Онѣзи отъ васъ, които искатъ знания, нека взематъ единъ микроскопъ и да наблюдаватъ подъ него едно бубено сѣме, да видятъ неговото развитие, да видятъ какъвъ процесъ ще стане вътрѣ въ него. За да се измѣни положението на това сѣменце, необходимо е малко топлина, която да диференцира тѣзи клѣтки и тѣ ще започнатъ да се дѣлятъ по на двѣ и ще се образува едно малко червейче, въ което ще се развие едно малко стомахче, нерви, артерии, нервна система и то ще започне да живѣе единъ съзнателенъ животъ на небето, а несъзнателенъ на земята. Съ това се обуславя разликата между хората и червейтѣ, гжсеницитѣ. Хората живѣятъ на земята съзнателенъ животъ, а червейтѣ живѣятъ на земята несъзнателенъ, а на небето съзнателенъ животъ.

Христосъ казва: „Кждѣто ти бжде сърдцето, тамъ ще бждешъ и ти.” Човѣкъ се отдѣлил отъ Бога и излѣзълъ да странствува, като блудния синъ въ притчата. Има право да странствува; има право да изяде богатството на баща си, има право да живѣе между разпуснати жени и приятели; има право, слѣдъ всичко това, да стане свинарь и да остане голъ, съ разпокжсани гащи и най-послѣ, като дойде въ съзнание, да каже: „На колко ратаи баща ми дава хлѣбъ, а азъ ходя

голъ и босъ.” Ще си вземе тояжката и ще отиде при баща си и ще каже: „Съгрѣшихъ прѣдъ тебе и прѣдъ Бога, прости ме!” И баща му има право да заколи едно теле и да приеме сина си. И братъ му има право да се сърди и да каже: „Този изядникъ изхарчи толкова пари, завърши странствуването си и като дойде, баща му заколи най-хубавото теле за него.” Това е сѣдбата на всѣки човѣкъ, този процесъ става сега въ свѣта.

Идването на Сина челоѣчески ще се тълкува съ онова велико съзнание, което съ голѣма сила ще дойде отгорѣ и тогава ще плачете. Разбира се, като се намѣришъ голъ, босъ, гладенъ, ще плачешъ. Нѣкои казватъ: „Като дойде Христосъ, ще бѣде много лошо, много страшно.” Ама три дни като стоишъ гладенъ, ще почнешъ да плачешъ, ще размишлявашъ, че идва Синъ челоѣчески съ ангели. Кои сѣ ангелитѣ?

Ще видишъ тогава послѣдствията на онзи животъ, който си живѣлъ. Ще видишъ не само сегашния си животъ, но и другитѣ. Така бѣше и съ блудния синъ, той прѣсмѣтна всичкитѣ си дни прѣзъ живота и всѣки день бѣше за него единъ животъ. Така и вие тукъ, колко пѣти сте живѣли, колко пѣти сте слизали и сте се качвали, колко пѣти сте яли и пили, а сега сте осиромашели и казвате: „Какво да правимъ сега?” Рекохъ, ще отидешъ да станешъ свинарь. - „Хубаво, готовъ съмъ да стана, но не ни даватъ рошкови, какво да правимъ?” - Ще вземешъ тояжката си и ще се върнешъ при баща си. - „Дали ще ме приеме?” - То е Негово право. Ако се върнете при Баща си, Той ще ви приеме. - „Но Баща ми ще ме види тѣй одрипанъ, какъ ще се прѣдставя прѣдъ Него?” Той и така ще ви приеме. Толкова по-добрѣ, защото тѣзи дрипели бѣха по-рано вжтрѣ въ тебе скрити, а сега сѣ отъ вѣнъ. Благодарни на Бога, че стана уменъ човѣкъ, че си отвѣнъ дрипавъ и голъ. (*Разумниятъ животъ е влѣзълъ вжтрѣ въ такъвъ човѣкъ.*) Ще се върнешъ при Баща си и ще кажешъ: „Научихъ, че въ Твоята книга е писано, да се въздаде всѣкиму, каквото е заслужено. Научихъ този великъ законъ.”

Тѣзи думи на Христа иматъ значение и къмъ сѣврѣменнитѣ народи и къмъ сѣврѣменното общество. Сѣврѣмен-

нитъ европейски народи ще оголѣятъ, ще изгубятъ силата си, ще настане гладъ, нѣма да има прасета, говеда, па и по-малко кокошки, пуйки ще останатъ, всички тѣзи нѣща ще се намалятъ. Когато се намали и хлѣба, когато се дава само по 1/4 кг., когато не ядете по три дни, ще кажете: „Защо дойдоха тѣзи нѣща до главата ни”, и ще помислите, че има нѣкой виноватъ въ тази работа. Нѣма виновни други, освѣнъ всѣки самъ за себе си. Нима онѣзи жени и твои приятели, които ядоха и пиха съ тебе, сж виновати за нѣщо? Ти имъ достави сръдства, тѣ бѣха твои гости, направи си удоволствието да се повеселишъ съ тѣхъ, а сега нѣма защо да се сърдишъ. Законътъ на възмездieto е необходимъ, тѣй като той изправя хората.

Сега вие се приготвявате, като умрете, да отидете въ другъ свѣтъ. Азъ ще ви запитамъ всички, и учени и неучени: отъ една ябълка, като падне единъ незрѣлъ плодъ, кждѣ ще отиде? Ще излѣзе ли тази ябълка на пазара, ще се сложи ли на нѣкоя царска трапеза, ще удовлетвори ли тя нѣкое невинно дѣте да вкуси отъ нейния сокъ? - Не. Този незрѣлъ плодъ ще остане да гние при коренитъ на това дърво и ще трѣбва отново да се върне. За такъвъ плодъ нѣма небе, нѣма онзи свѣтъ - онзи свѣтъ е този свѣтъ. Този свѣтъ е свѣта на безпорядъка, развитието, ще се учишъ тука и като свършишъ гимназията, университетъ, ще влѣзешъ въ онзи свѣтъ и ще ти дадатъ работа. Ако не свършишъ гимназия и университетъ, нѣма да отидешъ на онзи свѣтъ и нѣма да ти дадатъ работа, защото тамъ всѣки трѣбва да си върши добръ работата, която му се опрѣдѣли. Може да ви подържатъ тамъ 2-3 дни, но ще ви запитатъ каква работа може да вършите. Една баба отъ Варна, сънувала една вечеръ, че отишла на онзи свѣтъ и се намѣрила прѣдъ една голѣма зелена маса, на която стояли бѣлобради старци и прѣдъ тѣхъ разгърната една книга, която тѣ разглеждали. Тѣ я попитали: „Бабо, ти знаешъ ли да четешъ?” - „Не зная, синко.” - „Е, като не знаешъ, на този свѣтъ ще носишъ вода”, ѝ отговорили тѣ.

На този свѣтъ може да си билъ царъ, но не знаешъ ли да четешъ, на онзи свѣтъ ще носишъ вода. Човѣкъ въ своя

животът на земята минава прѣзь три стадии. Първоначалният животът е въ стомаха и тогава хората разсѣждаватъ споредъ законитѣ на стомаха. Дава се угощение, канягъ се гоститѣ. Започва първото меню: супа отъ пиле съ оризъ. Нарездатъ се наоколо трапезата гости, всички доволни отъ отличната супа. Второ меню: хубаво опечено пиле, съ онѣзи зачервени крачка, като го погледнешъ, казвашъ си: „Благословение Господне е това.” Трето меню: пуйка пълнена съ оризъ и стафиди и си казвате, като хапнете отъ нея: „Колко е великъ Господь!” Слѣдъ тази пуйка една чаша винце да се изпие, колко е хубаво така, развеселява се сърдцето на човѣка. Четвърто меню: пражоли отъ рибицитѣ на свинско месо, отгорѣ полѣти съ малко хрѣнъ. Слѣдъ тѣхъ малко винце, ракийка. Тѣй се разбира живота, ето защо е дошълъ човѣкъ на земята.

Това е сѣдбата на свѣта. Така човѣкъ започва да завладѣва първо кокошкитѣ, пуйкитѣ, свинетѣ и всичко това се събира вжтрѣ въ него. Захващатъ всички тѣзи животни да го питатъ: „Господарю, какво да работимъ?” Свинетѣ започватъ да ровятъ въ стомаха му, волѣтъ започва да рита, кокошкитѣ - ровятъ, пуйкитѣ се перятъ въ стомаха. Разстройва се стомахътъ на господаря и викагъ лѣкаръ. Господарѣтъ страда. Азъ рекохъ, тѣзи животни не може да се помирятъ вжтрѣ въ тебе и затова стомахътъ ти се развалилъ. Слѣдъ това настѣпва повръщане навънъ и се освобождавашъ. Азъ тълкувамъ думата „повръщане” въ другъ смисълъ, за мене тя е синонимна. Когато нѣкой прѣяде, той повръща. Когато имашъ неприятни чувства, отъ това какво ти казалъ единъ или другъ, ще гледашъ да ги повърнешъ назадъ. Съврѣменнитѣ хора трѣгнатъ нѣкъждѣ по кѣщитѣ и започватъ да разказватъ: „Азъ ядохъ днесъ една кокошка, но бѣше миризлива.” И този, който е ялъ отъ сѣщото ядене, ще се разстрои и ще започне да го разказва и той нѣкъждѣ, за да го изхвърли навънъ. Това е сѣдбата. Устата е създадена да влиза прѣзь нея храната, но не и да излиза. Всѣка мисълъ и желание трѣбва да влѣзатъ отъ едно мѣсто, а да излѣзатъ отъ друго. Двѣ врати има у човѣка. Зароди се извѣстна идея у тебе, тя трѣбва

да излѣзе прѣзь твоитѣ рѣцѣ. Само хубави работи трѣбва да излѣзатъ прѣзь устата. Никога човѣкъ не трѣбва да допусне на езика си да каже нѣкоя лоша дума, защото за всѣка праздна дума хората ще ти дадатъ отговоръ.

Вие сте въ свръзка съ онѣзи, които сж заминали на онзи свѣтъ, а именно съ ангелитѣ, светиитѣ, а тѣ сж около 60 милиарда и между тѣхъ има сжщества, които сж сто пѣти по-учени отъ тѣзи, които сж на земята и за всѣка ваша постѣпка тѣ си иматъ книги, въ които си държатъ сметъ, смѣтка, както това правятъ търговцитѣ. Ти идешъ на земята, раждашъ се, хранишъ се, изразходвашъ толкова кислородъ, водородъ, желѣзо, злато, сребро, фосфоръ - всички тѣзи елементи се турватъ въ смѣтката ти, споредъ колкото струватъ. Сжщо така се изчислява и енергията, която се взима отъ слънцето, за което има специални електромѣри, знаятъ всичко, което си иждивялъ и слѣдъ като си живѣлъ 100 години, знаете ли колко струвате на Бога? - Сто милиона лева струвате на Господа. Идвате на земята сто пѣти и все по толкова милиони струвате, смѣтнете колко прави всичко това. Ето какъ се раждатъ вашитѣ грѣхове и тогава ще ви покажатъ на една книга колко ви сж грѣховетѣ. Харчили сте, харчили сте и сега вече трѣбва да се спрѣте, защото иначе Господъ ще каже: „Отъ сега нататѣкъ на този човѣкъ не се позволява да се прѣражда, нѣма нито едно добро написано въ книгата.” Най-голѣмото нещастие въ свѣта е да те лишатъ отъ правото да се прѣраждашъ, т.е. да ти забранятъ да дохождашъ на земята. Това църквата го нарича „вѣчно мѣчение”, да бждешъ вѣчно затворенъ.

Сега Синъ Человѣчески иде отъ небето за добритѣ хора. Той не иде да сжди праведнитѣ, а да ги освободи. Тази разумна сила, която иде въ свѣта, ще унищожи всички лоши хора. Прѣди хиляди години е имало много повече месоядни животни, отколкото сега и тѣ сж били много по-голѣми, поедри отъ сегашнитѣ, но постепенно тѣ изчезватъ и се замѣнятъ съ по-малки. Мѣсто за злото въ свѣта нѣма, то е нѣщо прѣходно или казано въ научна смисълъ: всички онѣзи земни идеали, човѣшки идеали, ще изчезнатъ. Всѣка мисълъ,

всѣко желание, което не е направено по образъ, какъвто Богъ първоначално му е далъ, ще се унищожи. Вие може да имате сто дѣца, но каква полза отъ тѣхъ, ако не сте ги научили на Божия законъ? Каква полза отъ такива дѣца, ако любовта не е насадена у тѣхъ, защото тя е единъ великъ стимулъ. Отъ любовта се ражда вѣрата и надеждата, но безъ това първоначално вѣтрѣшно побуждение у васъ не може да се зароди никаква вѣра и надежда.

Тази любовъ, която Богъ има, го заставя да дойде въ свѣта, въ своя свѣтъ. Знаете ли кога идва Господъ въ свѣта? - Той идва въ най-голѣмитъ кризи. Всѣки 2 000 или 2 500 години Той посѣщава свѣта въ единъ или другъ смисълъ. Всички, които сте тукъ събрани, па и тѣзи, които сж извънъ България, въ Германия, Англия, Франция всички сж живѣли и по-рано. Ние знаемъ кои сж германцитѣ, кои руситѣ, италианцитѣ, гърцитѣ, българитѣ, англичанитѣ - всички тѣзи народи сж днесъ съ нови имена, но ние знаемъ какъ сж живѣли тѣ прѣди 1000, 10 000, 1 000 000 години и т.н. Църквата казва, че откакъ човѣкъ живѣе има 8 000 години. Окултитѣ казватъ, че откакъ човѣкъ се явилъ на земята има 18 000 000 години, за които години Богъ не иска отчетъ. Богъ иде на земята да я изоре и всички растения, които досега не сж могли да си създадатъ подходящо тѣло, ще ги изкорени. Затова Христосъ казва: Всѣко дърво, което не съгради подходящо тѣло, ще бжде изкоренено, всѣки човѣкъ, който не обедини Истината, Божествената Любовь, ще бжде изкорененъ, защото вънъ отъ Любовта нѣма животъ. Едно дърво на камъни не може да живѣе, трѣбва му почва, прѣстъ. Цѣлиятъ този дълъгъ животъ, прѣзь който сте минали, вие сте работили, за да си набавите почва, прѣстъ. Всичкитѣ ви грѣхове показватъ, че вие сте си създали почвата и Господъ пита: „Можете ли да създадете при тѣзи условия животъ, можете ли да си свършите работата?

Както земледѣлецътъ оре нивата си, така и вие ще почнете да орете вашитѣ грѣхове. Подъ думата „грѣхъ” се разбира всичко онова богатство, което е складирано у васъ и се е развалило и за да се освободите отъ тази развала, вие трѣбва

да прѣобърнете нѣколко пѣти почвата, за да я направите плодородна. Знаете ли какъ земледѣлцитѣ обработватъ нивитѣ си? Тѣ ги прѣобръщатъ и ги оставятъ да стоятъ нѣколко врѣме на слънце да се печатъ, за да се оплодотвори почвата. По сѣщия начинъ Господь изпраща страдания, чрѣзъ които да се оплодотвори нашата почва. Страданието е плуга, чрѣзъ който ще се изоре нашата почва, нашитѣ мисли и така съ хиляди години ще дѣйствува върху насъ, докато най-послѣ ние се оплодотворимъ. Съ хиляди години ще дѣйствува върху насъ Божествената Любовь, докато ни оплодотвори.

Най-първо ще сме недоволни. Какъвъ е плодътъ най-напрѣдъ? Той е кисель, сърдитъ, но слѣдъ като го нагрѣе малко слънцето, става по-малко кисель, по-малко сърдитъ и най-послѣ става сладъкъ. Когато нѣкой отъ васъ е кисель, недоволенъ, той е още въ зародиша си. Рекохъ, не му се сърдете, той е едва завързалъ, слѣдъ десетъ Божествени години той ще стане сладъкъ. Стига вашето сърдене да е принципиално, да не приличате на онзи българинъ, който ималъ обичай, когато не мисли за нищо, взима си една прѣчка, дѣла я съ ножъ, рѣже на едро, не мисли много. Ошурджията* е дошълъ: „А-а-а?” Обърне навжтрѣ тоягата и почва да мисли какъ ще се плаща. Нѣкои казватъ: „Ошурджия Господь нѣма”, и си рѣжатъ. „Ама Господь иде.” -,Тѣй ли?” Обърне тоягата навжтрѣ и почва да размишлява. Тази тояга е Божествената Правда. Ще я обърнешъ къмъ себе си, защото идва ошурджията и ще каже: „Пари тукъ дай, да си платишъ данъка.” Като имашъ пари, князъ си, бейденъ бей.

Знаете ли турската поговорка за бейденъ бея? Единъ богатъ момъкъ, като влѣзълъ между момитѣ, тѣ го нарекли „бейденъ бей” (*бей на бейовете*). Той си казалъ: „Хайде да се сгодя, та да стана по-голѣмъ бей.” Сгодилъ се, но тѣ му казали: „Адамѣнѣж - яканѣ.” (*силенъ човѣкъ*) Тогава той си рекълъ: „Я, да се ожена, ще стана още по-голѣмъ.” Оженилъ се, момитѣ му казали: „Адамѣнѣж - барабарѣ.” (*човѣкъ като всички*) Той се почудилъ защо така го нарекли и си казалъ:

* ошурджия - (тур.) събирачъ на ошуръ - данѣкъ въ Османската империя

„Чакай да напусна жена си.” Слѣдъ това тѣ му казали: „Адамѣнѣ - маскарасѣ.” (*мръсникъ*) Годподъ ви праща свободни на земята, но вие казвате: „Чакай да се сгодимъ за дявола, ще придобиемъ повече знания.” Близо сте до него. „Я, да се оженимъ за дявола.” - Сега сте заедно съ него. А като се парясате съ него, ще станете маскара на хората. Сега всѣки да каже на Господа: „Не искамъ този мѣжъ или тази жена.” Всѣки мѣжъ трѣбва да се парясва съ жена си или жена съ мѣжа си. Христосъ иска парясване. Жената недоволна - да изпѣди мѣжа навънъ. Мѣжътъ недоволенъ - да изпѣди жената навънъ. „Този мѣжъ тѣй рѣже.” Като рѣже, изпѣди го вънъ. Жена, която рѣже, изпѣди я вънъ, тя има да дава на ошурджията. Сѣдъ Божий иде сега!

Когато дойде Божествената свѣтлина, вашитѣ мисли ще станатъ ясни, обективни и ще видите какво сте направили не само въ този си животъ, но и въ всички други скрити за васъ животи. И пакъ всѣки день си прѣдставлявате, че искате да вървите съ Бога. Долу тѣзи маски! Спрете се прѣдъ Господа, като блудния синъ, и кажете: „Боже, това и това направихме, ние ще ти станемъ слуги, за да изпълнимъ Твоята воля, бѣди милостивъ къмъ насъ.” Молете се, да ви впише въ книгата на живота. Азъ уважавамъ такъвъ човѣкъ, той е честенъ, той лѣже само единъ пѣтъ, а който крие своитѣ грѣхове, той лѣже десетъ пѣти.

Ако не направите това, ще се намѣрите въ положението на онзи грѣцки царъ, който страдалъ отъ проказа, неизлѣчима болестъ. Явява се прѣдъ него единъ лѣкаръ и му обѣщава, че ще го излѣкува и дѣйствително го излѣкувалъ. Лѣкарътъ се казвалъ Дубанъ. За благодарностъ царътъ го направилъ пръвъ въ царството. Явили се много негови неприятели и започнали да правятъ интриги и най-послѣ царътъ, за да се освободи отъ лѣкаря, рѣшилъ да го ексукутира. Лѣкарътъ се молилъ на царя да не го ексукутира, но той не се съгласилъ. Тогава лѣкарътъ казалъ: „Азъ искамъ да ти направя още едно добро, да ти оставя една много цѣнна книга, която като четешъ, слѣдъ моето обезоглавяване, на всѣки въпросъ, който задавашъ, ще ти отговаря моята глава.” - „Дай тази книга,

много интересни наблюдения ще бждат.” Отрѣзватъ глава-та на Дубана, турватъ я на една дъска и започва царьтъ да прѣлиства книгата. Листоветѣ били отровни и затова царьтъ започналъ да чувствува болки, да се разстройва. Тогава гла-вата на Дубана отговорила: „Това е възнаграждението на всѣки, който е неблагодаренъ.” Така умрѣлъ грѣцкиятъ царь.

Коя е тази книга, която вие сега прѣлиставате? Кой е този лѣкаръ? Той е Христосъ и вие ще му отрѣжете главата, а дяволътъ ще ви даде книгата, която вие ще прѣлиставате и въ тѣзи листове ще намѣрите: „Това е възнаграждението на единъ грѣшникъ, който въ сто прѣбраждания не е извършилъ нито едно добро и затова заслужава да умре.” Мнозина каз-ватъ, че Господь е несправедливъ. Ако би ви далъ само единъ животъ, прави сте, но при тѣзи условия, при които живѣете, Той е тѣй снизходителенъ. Пакъ по Божия благодать живѣете.

Но въ новата епоха, въ която Той ще дойде да тури редъ и порядъкъ на земята, ще има два вида хора: едни, кои-то ще умиратъ, а други, които нѣма да умиратъ. Слѣдова-телно вие ще останете отъ онѣзи, които ще умираатъ и ще се прѣбраждатъ, а други, които сж праведни, ще се раждатъ, безъ да умираатъ. Грѣшницитеъ ще се раждатъ въ най-неблагопри-ятни условия, ще иматъ хилаво тѣло, разваленъ мозъкъ, разва-ленъ стомахъ. Това ще бждатъ вашитѣ мисли и желаня, които ще се въплотятъ у васъ. Нѣкой пжтъ нѣкоя мечка или вълкъ изяжда нѣкой човѣкъ. Това сж неговитѣ мисли и желаня, които ще се въплотятъ въ тази мечка или този вълкъ. Ако нѣ-кой вълкъ или мечка срѣщне нѣкой праведенъ човѣкъ, тѣ ще се отбиятъ отъ пжтя си и ще отстъпятъ. А сега, не само вълци и мечки, но и най-малкитѣ микроби ще влизатъ въ тебе и не те оставятъ спокоенъ.

Събиратъ се лѣкари и обмислюватъ какво да направятъ, за да освободятъ човѣчеството отъ тѣзи микроби. Само еди-нъ микробъ е въ състояние въ 24 часа да изпрати човѣка въ ада, мѣстото на мжченията, защото тѣзи сж дни на отмъще-ние. Ще кажете: „Така ли Господь ще ни отмъсти?” Е, добрѣ, азъ ще ви питамъ друго нѣщо: ако вие имате отлична гради-на и ако нѣкой вашъ приятель пусне своята свиня да рови

изъ вашата градина, какви ще бждатъ отношенията между васъ и приятеля ви? Ще кажете: „Нали той ни обича?“ Вашата градина не е за свинята на вашия приятелъ, тя е за васъ, за вашата жена и дѣца, да се разхождате. Тя не е за вашитѣ прасета.

Ще ви направя друго сравнение. Единъ баща има четири дъщери. Отива въ странство и на връщане отъ тамъ донася подарѣци на дъщеритѣ си. Двѣ отъ дъщеритѣ започватъ да разглеждатъ подарѣцитѣ си и не обръщатъ внимание на това, дали той има нужда, като уморенъ отъ пътъ, да го прѣгледатъ. Другитѣ двѣ дъщери го прѣгледатъ, умиватъ краката му. Кои дъщери вие бихте прѣпорѣчили? Ако бѣхте нѣкой момъкъ, за коя отъ тѣхъ бихте се оженили? За двѣтѣ дъщери, които мислятъ да се наредатъ и прѣмѣнятъ съ подарѣцитѣ или за двѣтѣ, които измиха краката на баща си? И вие сте двѣ отъ дъщеритѣ, които миятъ краката на баща си, а други сж двѣтѣ дъщери, които се само оглеждатъ на огледало. Този тѣхенъ баща нѣма нищо да каже, но въ себе си ще помисли: „Благородна е тази дъщеря, която ми изми краката, която ми сготви.“ Той ще бжде съ всички вѣжливи, но вжтрѣшно въ себе си ще почувствува, че не е еднакво разположенъ къмъ другитѣ двѣ.

Законътъ е таквъ: Любовта само любовъ поражда, омраза не може да породи любовъ. Тя може да прѣдизвика само любовъ отъ страхъ, но послѣ тя поражда двойно поголѣма омраза. И при това страхътъ е качество не на любовта, а на злобата, на грѣхове, които сме правили въ миналото. Страхътъ е неизвѣстенъ. Всички хора, които сж зловни, грѣшни, сж много страхливи. Страхъ те е, че ще дойде нѣкой да ти иска пари. Слѣдователно страхътъ е качество само на дявола, на него му треперятъ и гащитѣ. Този лошъ духъ, като влѣзе у васъ, започватъ да ви треперятъ гащитѣ. Вие казвате: „Колко се уплашихъ!“ А азъ рекохъ: Уплаши се господарътъ ти. Изпждете вашия господаръ и нѣма да треперятъ гащитѣ ви. Вие тогава ще бждете разумни хора, силни, ще придобиете голѣма слава, ще бждете съ ангелитѣ, ще бждете подигнати въ такава областъ на живота въ вашитѣ

мисли и желания, че ще станете свободни въ свѣта.

Вие се страхувате какво ще стане съ свѣта. Нѣкой пжтъ виждамъ този господарь, иде и му треперятъ гашитѣ. Азъ му казвамъ: „Защо не мисли наврѣме, сега ще се подчинявашъ, ще бждешъ свързанъ, ще те пратятъ долу и ще те научатъ да работишъ. Досега си ялъ и пилъ, а отъ сега нататкъ ще работишъ.” Нѣма друго избавление отъ дявола. Дойдатъ слугитѣ и питатъ: „Какво ще правимъ за въ бждеще?” Ако дружите съ вашия старъ господарь, дявола, ще вървите по сжщия пжтъ, но ако дружите съ Христа, ангели Божии ще дойдатъ и вие ще бждете въ тѣхното царство, ще бждете въ свѣтлина.

Не искамъ да схванете, че азъ ви говоря като на грѣшници. Не, азъ пояснявамъ единъ законъ. Ще кажете, говоря ви лоши работи, обиждамъ ви. Не ви обиждамъ, азъ ви говоря истината. Азъ говоря, че ще плащате, защото сега му е врѣмето. Ще кажете: „Сега ли му е врѣмето?” - Да, сега му е врѣмето. И всѣки ще каже въ себе си: „Ще платишъ.” Господь никого не обижда и когато Той говори, искамъ всички да бждете добри и силни въ свѣта. Сега вие се приготвявате, като напуснете земята, да отидете на онзи свѣтъ, да отидете да живѣете на друга планета, напримѣрь Марсъ, Венера, а слѣдъ това да отидете къмъ Слънцето. Ще минете прѣзь тѣзи свѣтове, но ще си останете пакъ сжщитѣ хора, само че ще имате малко повече знания. Ще вървите по възходяща линия, отъ земята нагорѣ, която е опорна точка. Отъ тукъ тренѣтъ ще ви вземе и слѣдъ нѣколко години ще стигнете въ друга планета, но за тамъ ще трѣбва да имате пригодно тѣло, а не както сегашното. Това тѣло, трѣбва да бжде подъ контрола на вашата воля, да може да го разглобявате и прѣнасяте отъ едно мѣсто на друго. Ще можете всѣка клѣтка отъ вашия организъмъ да я разглобите и да я прѣнесете отъ едно мѣсто въ пространството на друго и послѣ пакъ да я сглобите. Ще знаете закона на тяготението, ще знаете, че материята не умира. Слѣдъ нѣколко хиляди години ще може да се прѣминава отъ едно мѣсто на друго безъ желѣзници, безъ аероплани. Тогава нѣма да има нужда да орете земята, храна-

та ще си я добивате по съвсѣмъ другъ начинъ. И като иде сега Христосъ, иде да тури новъ редъ въ свѣта. Това е Новото учение.

Христосъ казва: „Не трѣбва да грѣшишъ, не трѣбва да работишъ противъ новия законъ.” Всѣки, който рѣши да работи за Бога, приближава се къмъ Него, приближава се къмъ този законъ. Щомъ влѣзешъ въ обществото на ангелитѣ, непрѣменно тази окръжаваща сръда ще те подигне. Кждѣ е да имашъ съчувствието на едно общество отъ 1 000, 10 000 души приятели, да ти помагатъ и всѣки да ти донесе нѣщо. Знаете ли какво благословение е това? А какво ще бжде, ако имашъ 10 000 неприятели, врагове и всѣки иска да вземе нѣщо отъ тебе? Тѣ ще те обератъ, ще те ограбятъ.

Затова Царството Божие е обединение, да работятъ хората единъ за другъ и само тогава Господъ ще ви помогне. А сега вие мислите само за себе си. За себе си - това сж вашитѣ животни: птици, риби, червеи у васъ. Христосъ подразбира да се откажете отъ себе си и да влѣзете въ разумния животъ, защото и тѣзи животни еволюиратъ. И между тѣхъ има праведни червеи и грѣшни червеи, праведни птици и грѣшни птици. Общъ за всички е този кармически законъ. Вземете на примѣръ сокола, когато напада на нѣкои птици, отъ много той ще избере само една, грѣшната, а другитѣ не ги закача. Нѣкой господарь отъ всичкитѣ си овци взима само една да заколи и то пакъ грѣшната, а другитѣ оставя. Прасе, когато го отглеждатъ и не го заколятъ, то е праведно. Тозъ е кармичниятъ законъ. Това е една велика Истина.

Какъ се образуватъ видоветѣ, какъ учи за това съвременната наука? Науката казва, че тѣзи видове постоянно се измѣнятъ, еволюиратъ, тѣй както и хората еволюиратъ. Въ свѣта има дѣйствително еволюция, но не тѣй, както науката я знае. Ще кажете: „Каква разлика има между едно прасе и единъ човѣкъ?” Разликата между едно прасе и единъ човѣкъ въ материално отношение е такава, каквато е между една проста колиба и единъ царски палатъ. Нима азъ не мога да влѣза въ една проста колиба, въ гората или на полето и да живѣя въ нея? Още по-голѣмо удоволствие ще изпитвамъ да

живѣя въ такава колибка, защото въздухътъ тамъ е по-чистъ. Животнитѣ иматъ въ себе си една колибка и азъ мога да влѣза въ нея и да се разговарямъ съ него. Може да посѣтя единъ волъ и да се разговарямъ съ него приятелски, той е умно животното. Може да се разговарямъ и съ едно прасе. Ще кажете: „Е, съ прасе ще се разговаряте!“ Може да се разговарямъ съ единъ червей, съ едно дърво. Това е сждбата на свѣта. Ще питамъ една свиня: „Защо дойде на този халъ, защо така осиромаша?“ Ще каже, като блудния синъ: „Едно врѣме бѣхъ друго нѣщо, а сега, слѣдъ като ядохъ и пихъ, дойдохъ на този халъ. Ама сега какво да правя?“ - „Ще вземешъ тояжката си и ще отидешъ при Бога.“

Това прасе единъ день като умре, ще стане единъ мжжъ на два крака, съ ржкавици, съ цилиндъръ, ще отиде между обществото и ще се ожени за нѣкоя мома. Този мжжъ е билъ по-рано едно прасе, което сега е вжтрѣ въ него. Ако знаехте неговото произхождение, никой не би се оженилъ за него. Колко жени се ожениха за прасета, за пуяци, за волове и т.н. Това е дефактомъ тѣй. Казва нѣкоя жена: „Отличень мжжъ имамъ.“ - Отличень, много отличень. Новото учение разкрива нашето положение, което не е по-високо отъ това на животнитѣ. Като влѣзете въ духовния свѣтъ, вашитѣ мисли и желанія ставатъ обективни и вие, като ги видите, ще се засрамите и ще кажете: „Това мѣсто не е за мене, но да слѣза пакъ на замята и да работя.“ Тукъ работа се изисква, затова се прѣраждаме.

Въ каквото положение да ни тури Господъ, то е сждба, затова трѣбва да гледаме да побѣдимъ своитѣ грѣхове. Затова Христосъ иска да побѣдимъ грѣховетѣ си, да побѣдимъ мислитѣ си, желаніята си, действията си въ себе си, да ги подчинимъ и да се подигнемъ заради Господа. Не само да ги подчинимъ, но и да станатъ и тѣ служители. И като трѣгне-шъ съ вола, захванешъ да говоришъ съ него, ще кажешъ на господаря си: „Ти ще останешъ тукъ, а азъ ще говоря съ вола.“ Тогава Господъ ще каже: „Я, да видимъ твоя волъ.“ Господъ не се срамува да говори съ вола, Той знае езика на всички сжщества, отъ никого не се гнуса и често пжти Той указ-

ва към единъ червей много по-голѣмо благоволение, отколкото към единъ надутъ грѣшникъ, който грѣши. Защо? Защото Господъ вижда, че този човѣкъ самъ си създава страдания и единъ день ще обвинява Господа защо му е далъ толкова страдания, слабо тѣло, разваленъ мозъкъ. Господъ казва: „Азъ ти дадохъ единъ пѣтъ, два пѣти, три пѣти добро, ти трѣбваше да се научишъ да не злоупотрѣбвашъ съ моето благо.”

Сега трѣбва да започнемъ съ закона на Любовта. Искамъ да образувамъ отъ васъ една велика вълна на любовта. Знаете ли, колко вида любовъ има? Досега съмъ изучавалъ 100 000 000 вида любовъ, всѣки видъ си има своя форма и свое качество. Нѣкой казва: „Колко те обичамъ!” Питамъ го съ коя любовъ: съ любовта на кокошката ли, съ любовта на вола ли, съ тази на гжската ли, на рибата ли, на червея ли, на комара ли, на славея ли, или съ любовта на една майка или баща, съ любовта на единъ светия и т.н.? Слѣдователно Христосъ, като иде сега, ще отвори книгата и ще каже: „Ела самъ.” Той нѣма да ви сѣди, но ще покаже книгата и вие, като погледнете въ нея, ще кажете като блудния синъ: „Нѣмамъ обуца, нѣмамъ шапка, нѣмамъ гащи, скѣсанъ съмъ, съгрѣшихъ, Боже, прѣдъ Тебе и прѣдъ Небето, прости ме.” Тази притча за блудния синъ сега ще се сбъдне. Отъ това дяволтъ ще остане недоволенъ, вашиятъ по-старъ братъ и ще каже: „Азъ толкова години работихъ за тебе, а ти нищо не ми даде.” Затова казва Евангелието: „Не дойде да помага на ангелитъ, а на сѣмето Авраамово.”

Съ идването на Христа всички хора ще се подигнатъ, всички ще чуютъ нова мисълъ и ще почнатъ ясно да чуватъ гласа Му. Като проговори Христосъ отъ едно мѣсто, гласътъ му, като по телефонъ, ще се разнесе навсѣкѣдѣ. Всички праведни едноврѣменно ще Го чуватъ и виждатъ. Той ще бѣде едноврѣменно навсѣкѣдѣ. Значи ще добиете шестото чувство, да бѣдете ясновидци. Ако сега дойде Христосъ, Той ще бѣде като васъ, а отъ такъвъ Христосъ свѣтътъ не се нуждае. Истинскиятъ Христосъ, като дойде, Той нѣма да яде и да пие, Него нѣма да Го гощавате, защото ако речете да Го

гощавате, отиде та се не видѣ. Той не отъ храна се нуждае, а отъ плодоветѣ на вашето дърво има нужда. Ще потърси да види, дали вашата душа е завързала, както онази смокиня и ако има плодъ, ще каже: „Благословена тази душа.” Азъ рекохъ: „Блаженъ е онзи, на чието дърво има поне единъ плодъ, който е узрѣлъ.” Това вече е една привилегия. Това е обѣдътъ, съ който Христосъ ще се нахрани и ще каже: „Градина та ти е отлична, добръ си я обработвалъ и поливалъ и плодътъ ти е отличенъ.”

Азъ бихъ желалъ да ви оставя съ тази мисль, да работите въ вашата градина. Прѣди една не-дѣля дойде при мене една госпожа и ми каза: „Азъ често поливамъ моята градина.” Рекохъ, много хубаво се изрази. Знаете ли какво значи това? То значи: азъ често плача. Това е страданието на сърдцето. Отъ тѣзи сълзи се образуватъ тѣзи красиви плодове. Бихъ желалъ всинца да ми кажете тѣй, не да казвате: „Азъ често плача,” а да кажете: „Азъ често поливамъ, прокопавамъ градината си.” Впрегни днесъ вола си и разори нивата си. А други казватъ: „Къса ми се сърдцето.” Не ви се къса сърдцето, а просто орете вашата нива. Орете тази Божествена нива и ще имате хубави плодове. Това е смисълътъ на живота и Христосъ иде!

Знаете ли какво означава това? Азъ разбирамъ, че свѣтътъ се движи, всичко е движение. Единъ параходъ, прѣди да трѣгне, чува се най-напрѣдъ едно разтрѣсване, едно движение и слѣдъ като това движение се прѣдаде по всички линии въ цѣлия параходъ, той трѣгва. Идването на Христа е движение на човѣчеството, като взима една права посока. Всички ние ще започнемъ да дѣйствуваме, да мислимъ, да чувствуваме по една опрѣдѣлена посока, тѣй както параходътъ се движи по своето право направление. Нѣкои казватъ: „Не можемъ да си прѣдставимъ това нѣщо.” Когато п-рата разтрѣси твоя корабъ, когато това разтрѣсване дойде до максималната си точка, твоитѣ мисли ще взематъ ясно опрѣдѣлена посока и тогава ти ще видишъ и почувствувашъ Христа.

Единъ господинъ, въ единъ буденъ сънъ наскоро е видѣлъ Христа, съ ореолъ на главата си, засмѣнъ и казвалъ: „Азъ

отивамъ къмъ Иерусалимъ.” Онѣзи, които иматъ ясновидство, виждатъ Христа въ всички полета, но неотложно слиза и всички ние чувствуваме това Негово слизание. Вие чувствувате сега едно раздвижване, едно безпокойствие и мислите: „Какво ли ще стане съ насъ?” Какво ще стане съ васъ? Движи се вашиятъ корабъ, ще тръгне напрѣдъ, ще тръгнете по опредѣлена посока къмъ Божественото пристанище. Не ви говоря за гроба. Съ този параходъ отъ гроба навънъ се излиза и вие нѣма да умрете, а ще възкръснете, ще се измѣните. Една сутринъ ще станешъ и ще се питашъ.: „Дали съмъ азъ или не?” Една вечеръ ще си легнешъ като червейче, на другата сутринъ ще станешъ като пашкулъ, а на третия день ще станешъ като една пеперуда и корабътъ ти ще тръгне напрѣдъ. Ще се питате: „Какво става съ насъ?” Ще ви даде Господъ по-хубаво тѣло, по-хубаво сърдце, мозъкъ, очи, ржцѣ, а не като сегашнитѣ - корави. Ще бждете направени отъ найфинна материя, платъ и тамъ Господъ ще напише своя законъ и вие ще го слѣдвате.

И тъй, цѣлата ви душа ще бжде единъ храмъ, а вашето сърдце - олтарь, на който ще принасяте жертвитѣ си. Духътъ ви ще бжде вашъ слуга, а душата ви - слуга на Бога. Това е сждбата на свѣта. „Сждба”, „да сждимъ” значи да намѣримъ истинския смисълъ, истинския пѣтъ, по който като хора въ обществото, като народи въ човѣчеството, да научимъ задълженията си къмъ Бога.

Нѣкои ме питатъ дали ще се познаваме на онзи свѣтъ? Ще се познаваме, даже по-добрѣ. Ще се обичаме ли? - Десетъ пѣти повече. „Като бждешъ на онзи свѣтъ, нѣма ли да поглеждашъ отъ високо?” То значи да бжда нѣкой пуякъ. Тамъ ще бжда десетъ пѣти по-вѣжливъ, отколкото съмъ на този свѣтъ. Това е любовта. Ще бжда засмѣнъ и весель, ще ви посрѣщамъ съ най-голѣма учтивость, деликатность. Нѣма да видите на лицето ми никакъвъ облакъ, не, то ще бжде веселие и радость. Сега нѣкои отъ васъ често виждатъ лицето ми замрѣжено, за което не съмъ азъ виноватъ. Облаци, мъгли хвърлятъ около лицето ми сѣнки. Кой е виноватъ? Една сутринъ, едно малко дѣте излѣзло и видѣло Слънцето зачерве-

но и го запитало: „Защо днесъ ме гледашъ така гнѣвно?“ Слънцето отговорило: „Не съмъ азъ виновато, мъгли ме засѣнчватъ, но като се махнатъ мъглитѣ, ще те гледамъ пакъ весело и засмѣно.“ Такъвъ ще бжде отговорътъ на Христа. Той ще бжде веселъ къмъ васъ, съ най-голѣма учтивостъ и деликатностъ. Любовта, която Христосъ ще прояви, ще бжде така-ва, каквато Слънцето проява и вие ще почувствувате вжт-рѣшния смисълъ на земния животъ. Не ви говоря за живота на небето, а за живота на земята. Тогава само ще разберете, защо сте жени и мъже, защо се раждате и умираете, защо се жените, защо женитѣ раждатъ, защо мъжетѣ ставатъ бащи и т.н. Ще разберете защо всичко е това. Съ тѣзи страшни стихове нѣкой проповѣдникъ би ви пратилъ въ пѣкѣла и азъ мога да ви пратя тамъ, но това не е тълкуване. Разумниятъ Христосъ иде отъ горѣ сега и ви казва: „Миръ вамъ!“ Всѣкиму ще се даде това, което той заслужава. То не е страшно. Който за каквато работа е готовъ, такава ще му се даде.

Сега пригответе се да посрѣщнете Христа, пригответе си нови дрехи, но не за всички Той ще дойде едновременно. Отъ сега нататъкъ може да чакате Христа, все ще Го видите. Не мога да ви опрѣдѣля една дата, защото ще ви излъжа, но това ще бжде когато Той слиза, а когато замине, нѣма Го вече за васъ, изгубенъ е. Тѣй правятъ и астрономитѣ съ своя телескопъ. Тѣ могатъ да наблюдаватъ една планета, когато е още много далечъ и никой другъ не я вижда, освѣнъ тѣ съ своя телескопъ. Чакъ когато тази планета се приближи до Слънцето, ще могатъ всички да я видятъ. Така и Христосъ ще бжде забѣлѣзанъ отъ едни по-рано, а отъ други - по-късно. Едни, съ своя далекогледъ, най-рано ще забѣлѣжатъ Христа, а другитѣ ще го видятъ слѣдъ като Той се приближи по-близо до насъ. А трети и тогава ще спятъ и нѣма да Го видятъ.

Азъ зная, че вие ще бждете будни, ще видите Христа и Той ще ви говори тѣй, както азъ ви говоря тази сутринь.

Аминь

*Бесѣда, държана на 28.01.1917 година
гр. София*

ПОЗНАНИЕ САМОПОЖЕРТВУВАНЕ

*„Всичкото ми е прѣдадено отъ Отца моего, и никой не познава Сина, тѣкмо Отець; нито Отца познава нѣкой, тѣкмо Синътъ, и комуто би изволилъ Синътъ да го открие. Дойдете при мене, всички що се трудите и сте обрѣменени и азъ ще ви успокоя. Вземете моето иго на себе си и научѣте се отъ мене, защото съмъ кроткъ и смиренъ на сърдце и ще намѣрите спокойствие на душитъ си. Защото моето иго е благо, и моето брѣме е леко.”**

Евангелистъ Матей казва, че никой не разбира Христа, никой не познава Сина освѣнъ Отца. Думата „познание” има отношение къмъ човѣшкия умъ. Ако умътъ не е подготвенъ да схване тази велика идея, той не може да схване отношението, което съществува между Сина и Отца. Имаме двѣ числа 1 и 2 - Синъ и Отець. Когато ви се каже числото едно, какво бихте подразбрали? Думата „едно” е символъ, тя може да има значение вжтрѣ въ себе си, а може и да нѣма, зависи отъ състоянието на човѣшкия умъ. Ако кажете думитѣ „единъ”, „една” или „едно”, може да разбирате единъ мжжъ, една жена или едно дѣте, но може да разбирате и единъ конь, единъ волъ и т.н. Когато кажете думата „човѣкъ”, вие мислите, че разбирате що е човѣкътъ. Ако ви запитамъ да дадете едно опрѣдѣление, що е човѣкъ, вие бихте се намѣрили въ трудно положение. Вие често казвате „синъ ми”, но и тази дума е непонятна за васъ, вие подъ нея разбирате само извѣстно съотношение. Какъ ще опрѣдѣлите, че вашето дѣте е вашъ синъ? Непрѣменно трѣбва да имате извѣстно познание, извѣстна връзка между вашата душа и душата на този, когото вие наричате вашъ синъ или дѣщеря.

*Ев. отъ Матей, гл.11, ст. 27,28,29,30

Често хората казватъ 1 и 3, какво е отношението между 1 и 3? То е чисто математическо, едно показва диаметра на окръжността, а три - самата окръжност. Едно показва размъра на окръжността, а три, това е синътъ, размъра на цълия човъшки животъ. Отъ тукъ: „Никой не познава Сина” - не познава размъра на всевъзможнитъ комбинации, които съществуватъ. Значи Синътъ е окръжността, размъра на този диаметръ. Този диаметръ, като се завърти около себе си, образува една окръжност, която е Сина и вие мислите, че познавате Сина. Но това не е едно движение на колело, да го обърнешъ единъ пътъ и да кажешъ: „Разбрахъ това движение.” Едното въ себе си е пакъ окръжностъ на друго едно число. Въ мистицизма числото едно разбира Богъ. Въ математиката всички числа започватъ отъ едно и казваме 1 и 2. Едно и двъ, това сж двата диаметра на тази окръжностъ на числото три. Като се дойде до числото седемъ, то прѣдставлява единъ диаметръ на цълата вселена. Числото деветъ прѣдставлява пакъ една окръжностъ. Това сж отвлѣчени мистически нѣща. Докато човѣкъ не намъри отношенията, които съществуватъ между нѣщата, той не може да разбере вжтрѣшния смисълъ на живота.

Слѣдователно всѣки отъ васъ трѣбва да опрѣдѣли своето положение, да знае какво е той въ свѣта. Вие може да сте въ положение на единъ минералъ, въ положение на една растителна клѣтка, на едно органическо същество, на едно животно, на една органическа клѣтка у човѣка и т.н. Кое отъ тѣзи положения занимавате* за сега? Често обичате да носите скъпоцѣнни камъни, брилянти по прѣститѣ си, по вратоветѣ си, а царетѣ ги носятъ по главитѣ си. Обичате да отглеждате нѣкои животни, кокошки, патици, гладите ги, наглеждате ги, докато единъ день имъ отрѣжете главитѣ и казвате: „Колко е хубава кокошката, отлично, вкусно е месото ѝ, сега разбрахме какво нѣщо е кокошка.” Но това не е разбираше. Ако опечете вашето дѣте и го изядете, нѣма да го разберете. Разбирането ще трае само 24 часа, слѣдъ което настѣпва пакъ

*отъ занимавъ - остар. заемавъ

брожение, пакъ сте гладни пакъ неразбиране дохожда.

Стане сутринъ жената, наготви хубаво на мъжа си, който не е разположенъ духомъ, слѣдъ което познава жена си. Слѣдъ 5-6 часа обаче, пакъ изгубва своето настроение, сготвя му се отново, утихва пакъ и т.н. Слѣдователно и въ готвенето и въ науката, навсѣкѣдѣ се стрѣмимъ къмъ единъ методъ, да разберемъ нѣщата. Да разберемъ нѣщата подразбирамъ да ги владѣемъ, за да станатъ тѣ часть отъ насъ. Не да се разбира какъ ще вържете единъ конь за неговия юларь, не да знаете какъ ще владѣете извѣстни елементи, да ги заковете въ кѣшитѣ си, но да има въ всичко тази вжтрѣшна, съзнателна връзка. Тази връзка е Любовта.

Мнозина, като говорятъ за любовта, казватъ: „За нея ние умираме.“ Човѣкъ може да умре, безъ да разбира любовта. Любовь съ умирање не се намира. Нѣкоя мома, като не може да се ожени за нѣкого, когото обича, казва: „Азъ ще умра,“ т.е. подразбира да влѣзе вжтрѣ въ любовта, но любовта чрѣзъ смъртъ не се разбира. Когато съврѣменнитѣ хора говорятъ за домъ, за баща, за майка, всички подразбиратъ отношенията на любовта. Майка, баща, когато казватъ „синъ ми“, подразбиратъ връзкитѣ на любовта. Когато казватъ „църква“, разбира се, че вѣнъ отъ църквата нѣма спасение, тя е изразъ на Божествената любовь. Вѣнъ отъ любовта, всички нѣща сж мъртви, безсъзнателни, т.е. иматъ само едно механическо движение.

Христосъ казва: „Никой не познава Отець, който нѣма любовь, защото Богъ е любовь.“ Не може да познаешъ единъ прѣдметъ, докато нѣмашъ неговитѣ качества. За да познаешъ единъ твой приятель, който е философъ, много интеллигентенъ, трѣбва да имашъ неговитѣ качества, неговия умъ. Събиратъ се двама души: у единия има сърдце и душа, а у другия това го нѣма. Тѣ нѣма да се разбератъ, защото нѣматъ еднакви качества. Нѣкоя жена казва: „Мжжътъ ми не ме разбира.“ Той Бога още не е позналъ, а искашъ тебе да познае. Хора, които не познаватъ Бога, не познаватъ никого. Всѣки, който не познава Сина, не може да познае мислящитѣ същества.

Вие, мъже и жени, трѣбва да приложите тази филосо-

фия, за която ви говоря. Христосъ казва: Елате при менъ, азъ ще ви науча това изкуство, вземете върху себе си моето брѣме. Никой не може да дойде при мене, ако Отецъ не го привлѣче. Привличането къмъ Сина е единъ обектъ, а силата, която привлича къмъ обекта, то е Отецъ. Когато нѣкой момъкъ се привлича къмъ една мома, момата е обекта, а любовта е Отецъ. Човѣкъ трѣбва да изучава закона на любовта, когато се привлича къмъ този обектъ. Интелигентността на Сина трѣбва да ни научи да познаваме Отца си, иначе ние нѣма да познаваме и нашитѣ отношения, които съществуватъ вжтрѣ въ самитѣ насъ.

Въ живота има хиляди въпроси, които ви занимаватъ, но 99 отъ тѣхъ сж маловажни, а само единъ е сжщественъ. Тѣзи несжществени въпроси съставляватъ храна за единствения сжщественъ централенъ въпросъ. Ако обърнете внимание на едно яйце, ще забѣлѣжите, че всички клѣтки вжтрѣ въ него сж условия за образуване на една централна клѣтка, която образува тѣзи органи.

За да познаемъ Сина, трѣбва да вземемъ неговото иго. Иго подразбира отношенията на нѣщата. Често у васъ се заражда желание да познаете Бога. Ще Го познаете само, ако имате Неговото иго и сте готови да Му служите. Какво се разбира подъ думата „служене“? Когато постѣпите въ нѣкое първоначално училище, гимназия или университетъ, учителитѣ или професоритѣ ви даватъ като първи уроци нѣкои упражнения и вие, за да ги разберете, трѣбва да се позанимаете съ тѣхъ. Ако Богъ е създалъ свѣта, Той го е създалъ за извѣстни цѣли зарадъ насъ, а не за свои нѣкакви цѣли. Всички одушевени и неодушевени прѣдмети, които съществуватъ, иматъ своето дълбоко прѣдназначение. Господъ ви е направилъ рѣцѣ съ по петъ прѣсти, двѣ очи, единъ носъ съ двѣ отверстия, една уста, двѣ уши отъ страни на главата - всичко това е съ прѣдназначение. Нѣкой казва: „Азъ имамъ ухо да слушамъ.“ Ухото, въ дълбокъ смисълъ, е нѣщо вжтрѣшно, психическо. Човѣкъ може да слуша безъ да разбира; да гледа безъ да вижда. Подъ „Синъ“ се разбира разумното у човѣка. Днешнитѣ хора не разбиратъ синоветѣ си. Азъ

зная такива случаи особено у българитѣ. На нѣкой баща, като му се роди синь, казва: „Роди ми се синь, за да ми работи.” Бащата смѣта, че синовеѣ му сж слуги. Единь день бащата изпива всичко, оставя дългове на синовеѣ си и по този начинь нито синовеѣ сж разбрали баща си, нито бащата - синовеѣ си. Разбирането между хората изисква правилни отношения, никога да не прѣстава законѣт на любовѣта.

Синовеѣ не трѣбва да очакват голѣми богатства отъ бацитѣ си, нито пѣкъ бацитѣ да не разчитат на връзкитѣ, които сжществуват между тѣхъ и синовеѣ, а всѣки отъ тѣхъ да е готовъ да се жертвува за другитѣ. Това сж истински отношения. Бихъ желалъ бждещитѣ хора, като се женятъ, да не питатъ: „Ти обичашъ ли ме?” Това сж банални думи и затова, безъ да се обичатъ, тѣ казватъ: „обичамъ те,” а въ сжщностъ и момѣкът и момата лъжатъ. Азъ бихъ питалъ тѣй: „Ти готовъ ли си да се жертувашъ за мене?” - „Искамъ да живея.” - „Ти не си за мене.” Това е вѣтрѣшниятъ смисълъ на живота, защото въ самопожертвуването е смисълѣт. Познаването на Сина подразбира жертва въ себе си и когато човѣкъ се самопожертвува, той става силенъ. Турете вода въ нѣкой котелъ и я прѣвърнете въ пара, тя става много по-силна, отколкото като вода. Самопожертвуването е законъ, да измѣнимъ едно тѣло, прѣдметъ, една душа отъ твърдо въ въздухообразно състояние, то значи да измѣнишъ душата отъ едно състояние въ друго - да я прѣвърнешъ отъ силна омраза въ любовъ. Това е законѣт на самопожертвуването, да трансформирашъ енергията. Нѣкой казва: „Азъ го мразя.” Значи ти си ледъ и затова трѣбва да нагорещишъ този ледъ, да стане на вода, а отъ вода на пара. Водата е най-голѣмото добро за растенията, но ако всичко се обърне на ледъ, нѣма да има никакъвъ животъ.

Слѣдователно Христосъ казва: „Никой не познава Сина.” Кой не Го познава? Всички хора, които не искатъ да се жертвуватъ, тѣ не познаватъ Сина, защото Синѣт, то е законъ на самопожертвуване. Кокошкитѣ, които вие всѣкидневно изяждате, азъ ги уважавамъ, за моята душа тѣ сж любими, отколкото всички мъртви хора, които за никого до-

сега не сж станали жертва. Когато една кокошка умира и става жертва, азъ казвамъ: „Ти си една благородна, отлична кокошка и прѣдъ Божието лице имашъ една голѣма стойностъ.” И затова казва Христосъ: „Нито една птичка не пада безъ волята Господня.” За всички тѣзи птички, които се самопожертвуватъ, Господъ се грижи. Това е съзнателното, това е цѣнното, за което Богъ се грижи.

Ако вие сте прѣдъ лицето на Бога, като една птичка, която е готова да се жертвува, Богъ ще мисли и мисли за васъ. Но ако вие мислите само за себе си, какъ да наредите по-добрѣ вашия животъ, Богъ за васъ нѣма да мисли. Да мислишъ за Бога, значи да мислишъ за най-великото, отъ което нѣма нищо по-цѣнно. Да мислишъ за себе си, значи да си най-долень, най-нищожень. Нѣма по-отвратително нѣщо отъ това, човѣкъ да се стрѣми да бжде центъръ. Това отношение на Сина трѣбва да разбираме - самопожертвуването. Човѣкъ, който не може да се жертвува, той не познава Бога. Това е великото учение, което Христосъ е проповѣдвалъ.

Нѣкои мислятъ, че познаватъ Христа. Това е въпросъ. За да познаете Христа, трѣбва да разбирате всички отношения, които сж положени въ Евангелието. Христосъ казва: „Азъ съмъ истина, азъ съмъ лоза!” Кой отъ васъ е проучилъ историята на лозата? Тази лоза всѣка година се самопожертвува. Христосъ казва: „Азъ съмъ хлѣбъ.” Сега хлѣбътъ е единъ дневень въпросъ и всички хора го цѣнятъ. Разказваше ми единъ господинъ, че единъ день тѣй много огладнѣлъ, та търсилъ случай отъ гдѣ да намѣри малко хлѣбъ. Срѣща на пѣтя едно куче, което носило въ устата си едно голѣмо парче хлѣбъ. Взелъ той единъ камъкъ, ударилъ кучето и грабналъ отъ него хлѣба. Сега той цѣни хлѣба. Христосъ казва: „Азъ съмъ врата, азъ съмъ овчаринъ, азъ съмъ Синъ Человѣчески, учителъ, наставникъ и т.н.” Това сж отношения на Божественото, които сжществуватъ къмъ нашата душа и когато дойдемъ до онова велико положение на самопожертвуване за Бога, ще можемъ да разберемъ тѣзи съотношения.

Като говоря за Бога, не разбирамъ нѣкой отвлѣченъ Богъ, а Този, Който е произвелъ съзнателния животъ, за Ко-

гото можемъ всѣкога да направимъ опитъ. Ние може да се помолимъ за единъ боленъ и ако имаме закона на самопожертвуването, ние ще му помогнемъ. Нѣкой казва: „Изкусихъ Господа.” Когато въ вашия умъ се породи мисль, която е въ разрѣзъ съ Небето, вие изкушавате Бога; когато водите пороченъ животъ, вие изкушавате Бога. Какво е вашето положение на земята, това е безразлично. Какво ще бжде вашето положение слѣдъ 20, 30, 100 години и какъ ще се прѣдставите прѣдъ Бога, прѣдъ ангелитѣ? Тази свѣтлина, която носятъ ангелитѣ, ще реализира цѣлия вашъ животъ, той ще стане обективенъ, всички ваши добри и лоши желанія и постѣпки ще ходятъ слѣдъ васъ.

Христосъ казва: „Никой не познава Сина,” т.е. всѣки човѣкъ, който живѣе за себе си, не познава Сина. Богъ самъ се жертвува чрѣзъ Сина си, за да изяви своята любовъ, а Синътъ се жертвува, за да изяви Отца си. Това сж двѣ положения, които трѣбва да разберемъ и нашиятъ животъ на земята има смисль само тогава, когато разберемъ отношенията на Бога къмъ насъ, като Отецъ и отношенията ни къмъ Бога, като Негови синове. Не може да бждете синове на Бога, ако не се самопожертвувате.

И тъй, положете мисълта: Вънъ отъ Любовта животъ не сществува; вънъ отъ Любовта църква не сществува; вънъ отъ Любовта народъ, общество не сществува. Това е великата църква, която трѣбва да обедини човѣчеството, това е Божествената Любов на самопожертвуването, която обхваща всички велики хора съ малки идеи, подразбирамъ безкористнитѣ хора. Когато сме въ положение на користолюбие, ние сме въ положение на онзи богатъ и сиромахъ човѣкъ, които били поканени, на гости прѣдъ Бога, за да си прѣдставятъ всѣки отъ тѣхъ своитѣ желанія. Прѣдставилъ се богатиятъ, изложилъ своето меню, като казалъ, че иска хубава къща, хубавъ палатъ, всѣка сутринъ по едно ядене, на обѣдъ - друго, вечеръ - друго, да се облича въ хубави дрехи и т.н. Господъ му казалъ: „Всичко това ще бжде.” Слѣдъ това сиромасътъ казалъ: „Господи, азъ искамъ да гледамъ винаги Твоето лице.” - „Ще бжде,” му казалъ Господъ.

Богатият живѣлъ въ този разкошъ 10, 20, 50 години и му дотегнало всичко това. „Задушихъ се най-послѣ отъ този животъ, нѣма ли промѣна въ положението ми?“ Господь казва на ангелитѣ: „Отворете едно малко прозорче на неговия палатъ, нека отъ тамъ гледа.“ Първото нѣщо, което той видѣлъ отъ това прозорче, било неговия слуга, сиромаша да стои високо на една стълба. „Какво търси той тамъ високо на стълбата“, пита богатиятъ. – „Сиромаштъ поиска винаги да гледа лицето на Бога и затова стои тамъ високо.“

Вие може да сте въ положението на богатия човѣкъ и да се задушите въ себе си, а може да сте въ положението на бѣдняка и да стоите на върха на стълбата, да гледате лицето на Бога. Това значи да познаешъ Бога. Сега вече трѣбва да познаемъ Христа, за когото отъ 2000 години проповѣдватъ, но съврѣменнитѣ християнски народи още не сж Го познали. Ако имамъ братъ и му причиня редъ злини, ограбя го, сжществува ли нѣкаква връзка, любовъ между мене и брата ми? Въ любовта нѣма страхъ, нѣма съмнѣние и тя е велика, великъ законъ е тя. Хората на любовта не трѣбва да се страхуватъ, който се страхува, за него нѣма любовъ, нѣма познание на Христа. Нѣкои се боятъ, че ще умратъ. Що отъ това, мене не ме е страхъ отъ смъртта. „Ама, има дяволи!“ Мене не ме е страхъ и отъ дяволи. Азъ познавамъ единъ живъ Богъ Отецъ, отъ Когото всичко е излѣзло. Всѣки, който се плаши отъ смъртта, отъ дявола, той не познава Бога. Дяволитѣ, Богъ ги е поставилъ на мѣстото си, турилъ ги е да подтикватъ хората на работа, защото тѣ сж мързеливи. Като си мързеливъ, дяволитѣ ще ти създадатъ работа, едно противорѣчие, едно тъкане. Съврѣменнитѣ хора знаятъ, че за да се образува огънь между два прѣдмета, трѣбва да има търкание. Ти стоишъ, а дохождатъ ангелитѣ и дяволитѣ да те триятъ отвънъ и отвжтрѣ и така произлиза пламъкъ. Що е пламъкъ, огънь? То е човѣшката мисль, желание и вие започвате да живѣете съ тази малка топлинка, която се появява въ душата ви. Ако тѣй разбирате Христовото учение, има смисль животътъ.

Когато любовта иде, ние сме внимателни и учтиви, а щомъ тя си отиде, започваме да се обиждаме. Всѣкога мо-

жемъ да мислимъ, да се изказваме отвънъ, но съществено е какво е положението на нашето сърдце. Христосъ казва: „Чистосърдечнитѣ ще видятъ Бога.” Да видишъ значи да познавашъ, да имашъ отношение съ тази велика вжтрѣшна връзка. Обрѣменени сте, повикайте Бога. Въ Америка, прѣди години, единъ мисионеръ ходилъ да събира пари. Събралъ една крупна сума, натоварилъ я на своя конь и се запжтилъ да мине прѣзъ една планинска мѣстность. Единъ прочуть разбойникъ, като чулъ за тѣзи пари, надига се да причака въ единъ проходъ този мисионеръ, съ цель да го убие и му вземе паритѣ. Мисионерътъ, като приближилъ до разбойника, усѣща една тежестъ на душата си, затова слѣзълъ отъ коня си, помолилъ се Богу и продължилъ пжтя си. Мисионерътъ видѣлъ слѣдъ това прѣдъ себе си единъ въоръженъ с пушка човѣкъ, но заминалъ прѣдъ него благополучно. Слѣдъ двѣ години, мисионерътъ билъ повиканъ да изповѣда единъ умирающъ. Умиращиятъ го запитва: „Ти познавашъ ли ме?” - „Не.” - „Азъ искахъ единъ день да те убия, но не те убихъ, знаешъ ли защо? Когато ти бѣше въ гората, слѣзе отъ коня си и се помоли, съ тебе на бѣлъ конь имаше единъ човѣкъ, въоръженъ, отъ когото азъ се уплашихъ и не посмѣхъ да те убия.” *(Този разбойникъ е билъ ясновидецъ и е видѣлъ същество отъ невидимия свѣтъ.)*

Сегашнитѣ хора не признаватъ духове, църквата не ги признавала. Църква, която не признава духове, не е църква. „И ангелитѣ Божии ще слизатъ и ще се качватъ”, казва Богъ. И ангели и дяволи, всички тѣзи духове вършатъ волята Божия и се контролиратъ отъ единъ великъ Божественъ законъ. Когато и еднитѣ и другитѣ дохождатъ, тѣ идатъ по съизволение на Бога и ако трѣбва, ще ти причинятъ зло. Ако не познавате Христа, благословението на лошитѣ духове ще се прѣвърне за васъ на зло.

Христосъ казва: „Вземете Моето иго съ себе си, защото азъ съмъ кроткъ.” Нѣкой пжтъ хората мислятъ, че владѣятъ свѣта, че иматъ голѣма власть, слѣдъ 20 години Господъ ще ти покаже какво може да вършишъ въ свѣта. Ние още не сме оформени, не трѣбва да се заблуждаваме отъ

сегашното си положение. Когато познаемъ Бога, ще придобиемъ вжтрѣшенъ миръ, ще ни се отворятъ очитѣ, ще видимъ, че свѣтътъ е живъ, тогава ще знаемъ причината за омразата и любовта, защо съществува доброто и злото, истината и лъжата, ще разберемъ тѣзи отношения и тогава само Истината ще бжде не мъртва, а жива. Съ тази истина ще може да направимъ всѣкога опитъ. Христосъ казва: „Опитайте.” „Ако думитѣ ми прѣбждатъ у васъ и вие у Мене, всичко, какво попросите, ще ви се даде.” Кои думи? Разумнитѣ думи. Ако вие разбирате отношенията къмъ Бога, вие никога нѣма да Го изкусите и животътъ ви ще бжде едно благословение за другитѣ. Като казвамъ Отецъ и Синъ, това сж двѣ велики числа 1 и 3. Като извадите 1 от 3, ще получите числото 2, което има отношение къмъ Божествената Любовь. Когато казвамъ „едно”, подразбирамъ Първопричината; Синътъ - това е окръжността на този диаметръ; а майката е Божествената Любовь, туй което наричатъ въ християнството Духъ свети, т.е. вжтрѣшната сила, която прѣчиства нашитѣ умове.

Важното е сега, ние да се свържемъ съ Христа. Този Христосъ може да бжде всѣкога съ насъ, въ радости и скърби и прѣди и слѣдъ смъртта. Когато Христосъ е съ насъ, Той е врата отъ видимото къмъ невидимото, отъ прѣходното къмъ непрѣходното, отъ омразата къмъ любовта. А хлѣбътъ, подразбира онѣзи елементи, които раждатъ въ себе си живота, учителитѣ, които може да ни научатъ на тѣзи закони. Като се разбере така вжтрѣшното Христово учение, ние ще бждемъ мощни да изпълнимъ своитѣ длѣжности на земята.

Човѣкъ не може да се върне тѣй скоро на небето. Азъ оспорвамъ тази мисълъ. За да отидете при Бога, трѣбва да имате една разумна връзка. Между единъ философъ и между единъ идиотъ не може да има връзки; между единъ, който обича и другъ, който мрази, не може да има връзки, отношения, но между двама, които се обичатъ, има връзки, има хармония. Слѣдователно за да отидеме при Христа, трѣбва да знаемъ закона на самопожертвуването и само тогава Христосъ ще ни направи велики. Ученитѣ хора казватъ, че между диаманта и вжглена има нѣщо общо. Тѣ сж едно и сжщо ве-

щество, но съ видоизмѣнени свойства, диамантътъ е твърдъ и кристаленъ, а вжгленътъ не кристализира. Тѣзи свойства на диаманта го правятъ тѣй цѣненъ.

Слѣдователно човѣшката душа може да бѣде въ положение на единъ вжгленъ или въ положение на единъ диамантъ, т.е. да не кристализирала или да не кристализира или въ философска смисълъ казано: душата има единъ свѣрхсѣзнателенъ животъ вжтрѣ въ себе си. Ако има този сѣзнателенъ животъ, ние ще се познаваме, ако нѣма такъвъ, ние ще се питаме: Ти какво мислишъ за Ивана, какво му е положението, работитѣ му какъ сж? Той е малко шмекеръ, прави благодѣяния, но има задни мисли. Кой нѣма задни мисли? Я, ми кажете чо-вѣкъ, който да нѣма задни мисли! Питаше ме единъ господинъ, какъ ще познаемъ кога сме обѣрнати къмъ Господа и кога не. Азъ му дадохъ слѣдующата фигура: Когато сѣнката ти е задъ гърба ти, ти си обѣрнатъ къмъ Господа, а когато е прѣдъ лицето - ти си далечъ отъ Бога, не познавашъ Бога. Това е законътъ, провѣрете го. Не да се освободите отъ вашитѣ сѣнки, но отзадъ да сж тѣ. Ако сѣнката на твоя умъ е прѣдъ ума ти, ти си далечъ отъ Бога, а ако е задъ твоя умъ, ти си на мѣстото си. Всѣкога сѣнкитѣ се хвърлятъ задъ лицето, за да изпжкне го.

Питамъ: вашитѣ сѣнки накждѣ сж? Не казвамъ, че сж отпрѣдъ, но нѣкой пжтъ може да направите грѣшка, да се измѣнятъ, отпрѣдъ да дойдатъ сѣнкитѣ ви. Въ такъвъ случай, трѣбва да ги изпждите отзадъ. Когато обичашъ, сѣнката ще бѣде [отзадъ], когато мразишъ - [отпрѣдъ], когато говоришъ истината, сѣнката ще бѣде [отзадъ], когато говоришъ лъжа - [отпрѣдъ]. Писанието казва: „Дѣлата имъ ходятъ прѣдъ тѣхъ.” Има хора, у които дѣлата ходятъ прѣдъ тѣхъ, а има и такива, у които дѣлата имъ ходятъ задъ тѣхъ. Какъ може да познаете дали вашитѣ сѣнки сж прѣдъ или задъ васъ? Всѣкога, когато у васъ дойде благородна мисълъ и слѣдъ това лоша мисълъ, вашата сѣнка е задъ гърба ви; когато първо у васъ дойде лоша мисълъ, а послѣ - добра, сѣнката е отпрѣдъ ви. Това е законътъ въ свѣта, това е религията. Щомъ станешъ сутринъ и ти дойде лоша мисълъ, ще кажешъ: „Госпо-

ди, ще изпратя сѣнката си задъ гърба си.”

Бихъ желалъ всички ваши мисли да сж задъ гърба ви и тогава ще се познаете и ще се обичате, защото любовта е великъ законъ въ царството Божие. Проповѣдвамъ едно учение на обединение, както Богъ го иска, както Христосъ го иска, а не както азъ и другитѣ хора го искаме. И ако нѣкои хора не искатъ да го разбератъ, за врѣмето за въ бждеще ще покаже истината, ще покаже гдѣ е Богъ.

Нѣкои казватъ: „Христосъ не познава Сина, освѣнъ Отецъ.” Отецъ, Който живѣе вжтрѣ, познава Сина, защото Той се самопожертвува и понеже Той се самопожертвува, познава любовта на Отца си и тѣзи двама се познаватъ. Казва Христосъ: „Който познава този законъ, ще познае Отца си и всѣки, който дойде при мене и е готовъ да се самопожертвува, ще му покажа пжтя.” Ако това стане безъ самопожертвуване, тази врата ще бжде затворена и въ науката и навсѣкждѣ, всичко това ще удари на камъкъ и вашиятъ животъ ще се расипе, и най-благодороднитѣ ви мисли и желаня ще станатъ на прахъ и пепель, ще изгниятъ, както изгниватъ листата на растенията и коренитѣ на дърветата, докато не се образува онази сѣнка на самопожертвуване, слѣдъ което ще дойде направо Божествениятъ животъ.

Прѣдставете си общество отъ такива хора, какво би било нашето положение? Днесъ всинца се смущавате, че едикой си ималъ много пари, милиони - радвай се че има. Такъвъ човѣкъ, който много има, азъ го съжалявамъ, защото голѣмъ товаръ носи. По-добрѣ половинъ килограмъ товаръ въ стомаха, отколкото 100 килограма на гърба си. Такъвъ човѣкъ цѣлъ животъ ще се страхува да го не ограбятъ. Може да си въ положението на единъ бѣденъ човѣкъ, но щастливъ, доволенъ отъ себе си. Казвате за нѣкого: „Той е много ученъ, много красивъ” и му завиждате. Радвайте се, че е такъвъ. Какъвъ ще бжде свѣта безъ учени, безъ красиви хора? Казвате: „Той е лошъ.” Радвайте се, че има и лоши хора, но ги търпете. Господъ търпи лошитѣ хора, трѣбва и ние да ги търпимъ. Въ закона на самопожертвуването ще разберете защо единъ човѣкъ е лошъ.

Прѣди години въ Америка единъ биволъ полудѣлъ. Имало едно момче, което четѣло добрѣ мислитѣ на животнитѣ. Дошло при този биволъ, поставило си ржката на главата му и заговорило съ него: „Защо така полудѣ, какво стана съ тебе?“ - „Нѣщо ми е влѣзло въ задния кракъ, та ме полудѣ.“ Изважда момчето единъ трънъ и спасява бивола. Нѣкои казватъ, жена или мжжъ полудѣли. Не сж полудѣли тѣ, но трънъ имъ е влѣзълъ въ главата, въ сърдцето имъ. Турни си ржката на главата имъ, извади тръна и тѣ ще дойдатъ въ първото си положение. Гледамъ сегашнитѣ хора, всѣки носи по единъ чукъ и гвоздей и като срѣщне нѣкого, казва: „Я, дай да ти забия единъ гвоздей, да видимъ какъ ще търпишь.“ Като забиха на Христа четири гвоздея, Той каза: „Боже мой, Боже мой!“ Единъ великъ духъ бѣше Христосъ и не можа да издържи тѣзи четири гвоздея и умрѣ, а сегашнитѣ християни съ хиляди се забиватъ и какъ ще издържатъ?

Това сж страданията на човѣшкия духъ. Да закоवेशъ твоята душа, умъ, сърдце на този кръстъ, какъ ще може да живѣешъ? Трѣбва да се научите да вадите тѣзи гвоздеи. Така умрѣ Христосъ. Какво значеше това? Да се пожертвува за хората. Нѣкой боленъ лежи обхванатъ отъ лоши духове. Помогни му. - „Ама той е грѣшникъ.“ То е другъ въпросъ, ти му дай поне чаша студена вода. Това е Христовото учение. Сега идватъ врѣмена на изпитания, врѣмена тъмни, за които говори Писанието. Гнѣвътъ Божий иде въ свѣта и хората тогава ще познаятъ има ли Господъ или не, има ли правда или не, има ли любовъ или не. Едното и другото ще се откриятъ. Велики нѣща идатъ въ свѣта. Азъ не ви говоря това, за да ви плаща, това е едно Божествено колело, което постоянно се върти и Господъ нѣма да го спре за никого, а ние трѣбва да сме готови наврѣме да се качимъ въ това колело, затова сме дошли на земята, която е едно велико училище.

Слѣдъ всичко това ще се върнемъ при Бога, за да види какъ и какво сме учили на земята. Господъ ще ни изпитва и ще ни каже: „Синко, ти какъ научи уроцитѣ на доброто и злото?“ Ще почнешъ, тѣй и тѣй, ще разказвашъ. Гдѣто си правъ - добрѣ, гдѣто не си правъ - нѣма да издържишь изпи-

та. Господь ще те пита: „Какъ научи закона на омразата, на любовта?“ Ако не отговоришь добръ, Господь ще те върне наново на земята, ще дойдеш да научишь отново тѣзи уроци, за да се усъвършенствуващ и като се научишь, ще възкръснешъ. Това е матурата. Като издържишь отлично изпита на тѣзи петъ велики добродѣтели, Господь ще те назначи на една велика длѣжностъ - управителъ на единъ, два или петъ града. Който не възкръсне, той е безъ матура. Отъ хиляди години насамъ говорятъ все за това, да възкръсне човѣкъ. Бихъ желалъ всички да възкръснете, но да издържите тази матура, отъ която има нужда българскиятъ народъ. Ако българскиятъ народъ издържи своята матура, ще възкръсне и ще има едно високо положение и хлѣбъ и захаръ и всичко ще има. Ако не издържи матурата, нѣма да има нищо. Така трѣбва да разсѣждаваме, а може и да го провѣримъ на опитъ.

Господь казва: „Обърнете се къмъ мене въ день скърбенъ и азъ ще ви помогна.“ Затова трѣбва да се молимъ за всички, да обичаме враговетъ си. „Обичамъ го, но той ми е врагъ, не е мой приятелъ.“ Да обичашъ приятелъ, то е едно нѣщо, да обичашъ врагъ - друго нѣщо е. Ако мразишь врага си, ще станешъ подобенъ на него, ще слѣзешъ на неговото положение. Ще кажешъ: „На врага си ще помогна.“ Никога съ омраза да се не отплаща, а съ любовъ. Който отплаща съ зло, той ще слѣдва еволюцията на грѣшнитѣ духове. Мразишь ли, ти си въ съдружие съ онѣзи, които сж въ широкия пѣтъ. Едни отиватъ нагорѣ, други слизатъ надолу. Затова казва Христосъ: „Никой не познава Сина си, освѣнъ Отець.“ Синътъ е Божествения зародишь, ще Го положимъ у насъ си и Той е новия човѣкъ и ще започнемъ нова работа.

У мнозина този човѣкъ живѣе, дайте му просторъ и спрѣгайте глагола „мога“. Мога да бжда справедливъ, любящъ, кроткъ, смиренъ, уменъ, ученъ, мога, мога. Когато всички започнатъ да спрѣгатъ този глаголъ въ положителна смисълъ, ще има едно отлично общество. Нѣма какво да се борави въ грѣховетъ, въ миналото на хората, това е торъ на Божествената нива. Що отъ това, че братъ ти е грѣшенъ? Помогни му, очисти го, дай му дрехи, облѣчи го. „Ама ти си

грѣшенъ, махни се, не искамъ да ти помогна.” Това не е Божествено Христово учение. Мжжътъ казва на жената: „Махни се отъ мене, не те искамъ.” Или обратно, жената казва на мжжа. Не, ти този мжжъ ще го обичашъ заради Господа. Нѣкои казватъ: „Искамъ да обичамъ мжжа си.” Азъ рекохъ, не може да го обичашъ, докато не обичашъ Господа. Ако Богъ живѣе въ насъ, Той ще се прояви. Когато една жена умре за своя мжжъ, той ще ѝ направи единъ паметникъ и често ще си спомня за нея, че тя умрѣ като мжченица, страдалница за него. Ако не я обича, той ще каже: „По-добрѣ, че се освободихъ отъ нея.” По-добрѣ да умратъ мжжъ и жена като мжченици единъ за другъ, отколкото да живѣятъ като кърлежи. Това е да познаешъ Отца и Сина.

Иде Христосъ на бѣлъ конь да проповѣдва това учение и Неговото Слово иде, като мечъ ще пронизва и ще видите нѣкой човѣкъ както върви изъ пѣтя, падналъ и умрѣлъ, не е готовъ да издържи Божественото Слово. Злото не може да издържи Божествената свѣтлина и ще се скрие. Тази свѣтлина, която иде, ще даде единъ обратенъ резултатъ: на земята ще има голѣма тъмнина, а въ душата - голѣма свѣтлина. Това сж два велики контраста. Когато половината земя, едното полушарие бжде освѣтено, другото полушарие ще бжде въ тъмнина. От това не трѣбва да се смущавате. Противорѣчията, които сега сжществуватъ, сж символъ, че Божественото слънце е започнало да грѣе, само че има сѣнка на Божественитѣ дни и ние трѣбва да се молимъ, да се обърне всичко на свѣтлина. Ние трѣбва да бждемъ готови, за да използваме благата, които Богъ носи зарадъ своитѣ избрани. Избрани сж всички, но мислитѣ ви не сж избрани. Сега ви проповѣдвамъ за Този живъ Христосъ, Който е вече въ свѣта, Който ще заговори чрѣзъ хиляди уста, чрѣзъ проповѣдници, свещеници, царе, учени, тогава ние ще имаме едно велико спасение, ще се запѣе химна на Божествената Любовь и само тогава ще разберемъ какво е Синътъ, какво е Отецъ, какво е Любовта, която ще ни заведе при Бога.

Това учение е, което ще ни прѣроди. Нѣкои мислятъ, че искамъ да споря. Не искамъ съ никого да споря, азъ виж-

дамъ нѣщата. Може да кажете, че си въображавамъ. И азъ си въображавамъ, и вие си въображавате, но има разлика между моето и вашето въображение. Има въображение нагорѣ и надолу. Единъ астрономъ гледа съ своята трѣба на хиляди километра разстояние и наблюдава нѣща, които единъ селянинъ безъ тази трѣба не ги вижда. Това, което астрономътъ вижда съ своята трѣба, за селянина остава като празно въображение. Отворете своя телескопъ и ще видите величието на Бога и ще се прѣродите. Това трѣбва да бѣде вашето стрѣмление, да бѣдете граждани на Царството Божие. Всѣки може да си има мѣсто въ това Божествено тѣло, въ което не трѣбва да бѣдете ни по-голѣмъ, ни по-малѣкъ отъ това, за което си опрѣдѣленъ.

Питате често: „Кждѣ ще ни тури Господъ?“ Ще ви тури тамъ, за да можете да запушите ранитѣ на Христа. „Кждѣ ще бѣдатъ българитѣ?“ Да запушатъ ранитѣ на Христа, при еврейтѣ. Кждѣ ще бѣдете вие? Отговорете сами на този въпросъ. Христосъ е близо, Неговото учение ще обърне земята надолу съ главата, но ще изпжди дявола. Ангелитѣ носятъ този девизъ: „Каквото и да стане въ свѣта, Царството Божие ще се въдвори.“ Това е рѣшението на Бога, на Небето и който не вѣрва, ще доживѣе да види това врѣме. Азъ съмъ отъ тѣзи, които вѣрватъ, че апостолитѣ, светиитѣ, всички сж на земята, всички сж тукъ, виждалъ съмъ ги и съмъ разговарялъ съ тѣхъ.

Нѣкои казватъ, че като дойде Христосъ на земята, днешната църква ще му каже: „Кажи си своята проповѣдь, да видимъ каква е тя и дали е съгласна съ нашата църква!“ Христовата проповѣдь не търпи ревизия, тя не може отъ никого да се ревизира. Ако азъ говоря това, което Богъ не е говорилъ, Христосъ не е говорилъ, това ще е една измама, която може да трае само година, двѣ, три, сто, но повече не може да отиде. Една лъжа въ сто години се улавя. Това, което казвамъ, може да го опитате и сега, и всѣкога и единъ день, като ме срѣщнете, ще ви кажа, че това е Истина и вие ще се убедите.

Давамъ ви тѣзи плодове, за да ги посѣете, въ вашитѣ

градини. Тѣзи плодове не сѣ мои, но на Този, Който ви е създалъ. Като дойде Христосъ, Той ще донесе Божествената Любовь, и когато всички царе, проповѣдници, свещеници, всички хора си подадатъ рѣка, Христосъ ще дойде въ Своята Църква. Нека това го знае духовенството, нека всички знаятъ за това. Това е Христовото учение, учение на доброволно самопожертвуване, а не насила. Богъ е, Който ще ни уреди, въздигне, ще тури всѣкого на мѣстото си и тогава ще разберемъ вжтрѣшния смисълъ на живота. Желалъ бихъ всички да познаете Сина, Отца, но не тѣй както азъ говоря, защото вие не знаете, какво азъ разбирамъ. Прѣживѣйте нѣщата и тогава ще ги разберете. Мога да ви кажа, че единъ хлѣбъ е хубавъ, вкусенъ. Отъ гдѣ знаете, че е такъвъ, ако не го опитате на вкусъ и ако не видите какъ ще дѣйствува на стомаха ви. Ако не ви причини нищо на стомаха, значи дѣйствително той е добъръ, ако ви причини нѣкоя поврѣда, той е лошъ. За всичко имайте опитность. И тѣй изучете Христа!

Заклучение: Помнете, че ако сѣнката ви е прѣдъ васъ, не сте съ Бога, ако е задъ васъ, задъ гърба ви, вие сте съ Бога.

Изучете слѣднитѣ стихове:

1. Какво нѣщо е Христосъ като лоза.
2. Какво нѣщо е Христосъ като хлѣбъ.
3. Какво нѣщо е Христосъ като врата.
4. Какво нѣщо е Христосъ като пастирь.
5. Какво нѣщо е Христосъ като учителъ.
6. Какво нѣщо е Христосъ като Синъ Человѣчески и
7. Какво нѣщо е Христосъ като наставникъ.

Като разберете тѣзи отношения, ще имате велики понятия за Христа и за разбирање души тѣ на другитѣ хора.

Аминъ

*Бесѣда, държана на 18 февруари 1917 год.
София*

СПАСЕНИЕТО

„А той му рече: Защо ме казваишъ благъ? Никой не е благъ, тѣкмо единъ Богъ. Но ако ищещъ да влѣзешъ въ живота, упаци заповѣдитѣ.

*Казва му: Кои? А Исусъ му рече: Тези: Не убивай; Не прѣлюбодѣйствувай; Не кради; Не свидѣтелствувай на лъжа; Почитай баща си и майка си; и Люби ближния си, както себе си. Казва му момъкътъ: Всичко това упацихъ отъ младостъта си, що ми още не достига? Рече му Исусъ: Ако ищещъ съвършенъ да бѣдешъ иди, продай имането си и дай го на сиромаси, и ще имашъ съкровище на небеса, и дойди та ме послѣдвай.”**

Съврѣменнитѣ културни хора отъ ХХ вѣкъ иматъ едно смѣтно схващане за Мойсеевия законъ. Такова смѣтно схващане иматъ не само съврѣменнитѣ цивилизовани народи, но и съврѣменнитѣ религиозни християнски общества. Вече 2000 години отъ какъ християнитѣ разчепкватъ Христовото учение и така сѣ го охлузили, че като гледамъ на него, прѣдставя ми се като едно дърво, на което кората е олющена. Християнски критици все за спасение говорятъ: спасение чрѣзъ добри дѣла, спасение чрѣзъ това-онова, а всъщностъ никакво спасение нѣма. Спасението произтича отъ единъ основенъ законъ въ природата, законъ, който е установенъ не въ врѣмето на Христа, но установенъ още въ самото начало на битието. Слѣдователно това, което сега се проявява вжтрѣ въ човѣшката душа, въ общества, въ народитѣ, то произтича отъ този първоначаленъ източникъ.

Думата „спасение” има много значения. Падне нѣкой въ вода, извадятъ го отъ тамъ, казватъ: „Спасенъ е!” Боледува въ нѣкой отъ тежка болестъ, оздравѣлъ слѣдъ това, казватъ: „Спасенъ е.” Нѣкой водилъ разваленъ животъ, откло-

*Евангелие отъ Матей, гл.19, ст.17,18,19,20,21

нили го отъ този животъ, казватъ: „Спасенъ е.” Думата „спасение”, въ обикновенъ смисълъ, подразбира връщането на единъ човѣкъ отъ едно болѣзнено въ едно здравословно състояние. Но, за да бѣде човѣкъ спасенъ, трѣбва да влѣзе въ живота. А кои сж условията за това? Не е важно за човѣка само да е спасенъ. Каква полза може да има за единъ човѣкъ изваждането му отъ вода, а слѣдъ това да умре отъ гладъ? Спасява се отъ едно зло, а налита на друго. Спасение разбирамъ да влѣзе човѣкъ въ условията на живота, да се възстанови онази първоначална връзка между човѣка и Бога. Всѣко сжщество, което изгуби своитѣ отношения къмъ първоначалния източникъ, се нуждае отъ спасение. Никакво друго спасение, вѣнъ отъ това, не сжществува. Тѣй разбирамъ спасението азъ, тѣй го разбиратъ Господъ, Христосъ, светиитѣ и тѣй ще го разбиратъ всички праведни, свети хора, а всички глупави, ще го разбиратъ по другъ начинъ. Всички други, които не разбиратъ правилно това учение, не разбиратъ закона на спасението, ще се заблуждаватъ, ще грѣшатъ, ще падатъ, ще ставатъ, ще се самоубиватъ и т.н.

Законътъ на спасението е единъ постояненъ законъ, който дѣйствува всѣка минута. Всѣка минута човѣкъ трѣбва да се спасява. Нѣкои казватъ, че човѣкъ трѣбва само единъ пжтъ да се спаси. Азъ съмъ голѣмъ невѣрникъ, не вѣрвамъ въ това. Не вѣрвамъ, защото човѣкъ не само единъ пжтъ трѣбва да яде, не само единъ пжтъ трѣбва да диша, това е постоянна връзка и така е и съ спасението. И ако човѣкъ постоянно не се спасява, никога нѣма да се спаси. Това показва, че трѣбва да има постоянна връзка между Бога и човѣка и тя се нарича „връзка на спасение”.

Казвате: „Спасенъ ли съмъ?” Днесъ може да си спасенъ, но утрѣ ще те хване нѣкой за гушата; днесъ може да си ситъ, но утрѣ може да бждеш гладенъ; днесъ може да имашъ добра мисль, а утрѣ да ти дойде лоша мисль. Значи тази тройка връзка у човѣка трѣбва да сжществува. Това наричамъ Законъ на спасение. Така го опрѣдѣлямъ азъ и никой не може да даде по-добро опрѣдѣление отъ това. Бихъ далъ 20 000 лева на онзи, който даде по-точно опрѣдѣление. Нека се

съберат всички логици, всички философи и дадат по-точно определение. Следователно Христосъ дойде да възстанови тази тройка връзка: между хора и хора, между ангели и хора и между Бога и хората. Това е спасението.

Младият момък, който запита Христа какво да прави, за да наследи живота в ченъ, Христосъ му отговори: „Не убивай!” Убийството е една причина, която скжсва тѣзи връзки, пази се, да не скжсашъ връзките на тѣлото, връзките между твоите братя. „Не лъжи.” - Тя е втората причина, която скжсва връзките на спасението. „Не кради и не лъжесвидѣтелствувай.” - И тѣ сжщо скжсватъ връзките на спасението. „Почитай баща си и майка си и ближните си.” Първите петъ заповѣди сж Христовото учение, а вторите петъ - Мойсеевия законъ. Първите петъ заповѣди принадлежатъ къмъ сегашната епоха, тѣ сж законите на духа, а другите петъ сж законите на физическия свѣтъ. Христосъ обяснява кои сж причините, които скжсватъ връзките и кои сж причините, които свързватъ. „Почитай баща си, майка си и ближните си и ще се избавишъ.”

Въ заповѣдта „Не убивай”, думата „убивай” има широко значение и приложение. Ще си кажете: „Слава Богу, никого не съмъ убивалъ.” Нѣма между васъ човѣкъ, който може да се похвали, че не е убивалъ. Мога това съ данни да ви го докажа, но да оставимъ този въпросъ настрана. „Убийство” подразбира не само когато убиете нѣкого, но и когато убиете въ себе си една добра мисль, пожелание. Убийство е когато вие убиете една добра мисль у нѣкой човѣкъ. Срѣщате човѣкъ, който вѣрва въ Бога, и вие му казвате, че нѣма Богъ и съ това вие го убивате. Питамъ: този философъ отъ гдѣ знае той, че нѣма Богъ? Когато единъ човѣкъ каже, че нѣма Богъ, азъ разбирамъ, че той иска да се намѣсти на Неговото мѣсто. Когато нѣкой каже за нѣкого, че е глупавъ човѣкъ, то значи, че той иска да се намѣсти на това мѣсто. Когато кажете за нѣкого, че е богатъ, то значи, че искате да се настаните на неговото мѣсто. Когато каже една жена за друга, че не е красива, то значи, че тя иска да вземе нейното мѣсто. Когато нѣкой мжжъ каже за другия, че е поплювко,

то значи, че той иска да вземе неговото място. Тъзи нъща отдалечават хората от Бога.

Може да те обичат всички живи същества на свѣта и пакъ да погинешъ. Съврѣмнената любовъ въ свѣта, за която хората говорятъ, тя е любовъ на орли, на гарги, на кучета. Не искамъ да се обиждате отъ това, но ви казвамъ, че любовъ, която не съгражда, а разрушава, тя е любовъ на орли и гарги и тя спада къмъ „не убивай”. Колко красиви моми съмъ виждалъ съ благородни мисли и желаня, а като се оженатъ, въ тѣхъ се заражда мисълъта да се самоубиятъ. Защо така? Това показва, че момъкътъ, за когото тѣ се оженватъ, нѣма въ него тѣзи елементи, които сж потрѣбни за нейното развитие и тя е отровена. Така е и съ мжжетѣ. Сжщото е и въ религиознитѣ общества. Вие сте радостни, но дойде единъ „философъ” и ви каже, че хората сж мъртви, т.е. нѣма животъ слѣдъ смъртъта и вие се наскърбявате. Наистина, сега повечето хора сж мъртви, но за въ бждаще ще оживѣятъ. Тѣзи „философи” въ вѣрванията си приличатъ на турцитѣ, които вѣрватъ, че като дойде Христосъ да сжди свѣта, всички хора ще измратъ, а ще остане само арахангелъ Михаилъ, на когото Господъ ще каже: „Има ли нѣкой по-голѣмъ отъ мене?” Това е едно вѣрване, но кой го е провѣрилъ? Казватъ, че хората умиратъ и не възкръсватъ. Кой е ходилъ тамъ да види, че това е така? Лъжатъ се, (*азъ виждамъ умрѣлитѣ живи*). Вие, които проповѣдвате това учение, сте мъртви. Подъ „мъртавъ” се разбира човѣкъ, който не мисли, не чувствува, а у когото има само едно механическо движение. На такъвъ човѣкъ му трѣбватъ хиляди години, за да възкръсне. Вѣрно е това, че има хора въ невидимия свѣтъ, които спятъ, мъртви сж, но и въ този свѣтъ има мъртви и спящи хора. Но това не подразбира, че всички хора сж мъртви и спатъ.

Христосъ казва: „Не убивай.” Това значи, че въ вашитѣ желаня не трѣбва да има мисълъ да разрушите всѣко добро желание или всѣка добра мисълъ, която Богъ е вложилъ, а напротивъ, трѣбва да ги култивирате. Ако убивате всичко това, животътъ ви ще стане безсмисленъ. Въ какво се състои смисълътъ на живота? Смисълътъ на живота се състои въ

това да почиташъ майка си и баща си и да любишъ ближнитъ си. А условията, за да можешъ да почиташъ майка си, баща си и да обичашъ ближнитъ сж тъзи: да можешъ въ тебе да отстранишъ всички тъзи първи качества. Най-напрѣдъ трѣбва да започнешъ съ Мойсеевия законъ, да изкоренишъ тъзи навици, които прѣкъсватъ връзкитъ на Божествения свѣтъ и спъватъ нашето развитие на земята. Христосъ, като казва въ Евангелието на Иоана, че Той е лоза, разбира, че всѣка пръчка у него, която има желание да убива, не принадлежи плодъ, „Отецъ ми я отрѣзва”. Какви сж симптомитъ на единъ човѣкъ, който постоянно убива? Щомъ започнете да се кисвате, вие започвате да убивате. Раздразнението е първата причина на убийството.

Слѣдъ това Христосъ казва: „Не кради!” Какво да не крадешъ? Добритъ мисли и добритъ желаня на човѣка. Бихъ желалъ на хората да дамъ всичкото си богатство, но да не открадна нищо отъ сърдцето и ума имъ. Да не убивашъ добритъ мисли и желаня на баща си, на майка си, на братята си, на сестритъ си, на ближнитъ си. Да не крадешъ добритъ мисли и желаня на майка си, на баща си, на братята си, на сестритъ си, на ближнитъ си. Когато откраднешъ нѣщо, слѣдъ това да не лъжешъ, т.е. въ твоитъ взимания - давания, като вземешъ отъ нѣкого добра мисълъ, да не давашъ лоша и да не лъжешъ. Като дадешъ лошата мисълъ, да не лъжешъ, че си далъ по-добра мисълъ, защото така се развалятъ общества, така се развалятъ домоветъ. Жена открадне сърдцето и ума на мъжа си, а слѣдъ това му даде своитъ лоши мисли и желаня, като му казва, че това ще го направи щастливъ, но слѣдъ нѣколко години не се разбиратъ, излъгали се. Тукъ има и убийство, и лъжа, и кражба, и лъжесвидѣтелство. Изхвърлете тъзи причини и вие слѣдъ врѣме ще любите и почитате баща си и майка си. Кой сж баща ви и майка ви? Душата е майка ви, вашиятъ духъ това е баща ви, а тѣлото - това сте вие. Вие сте чеда на вашата душа. Това е Христовото учение.

Като кажете нѣкога: „Дали съ това тѣло ще живея,” разбирамъ: дали съ вашитъ баща и майка ще живѣете. Всѣки синъ трѣбва да бжде силенъ, за да може да радвашъ майка

си и баща си. Трѣбва да почитате тѣзи майка и баща у васъ си. За въ деня, когато прѣстѣпишъ този законъ - не почитате майка си и баща си и не любите ближнитѣ си, вие сте извънъ условията на живота.

Това учение може всѣки день да го приложите. Неразположенъ си, обърни книгата на своя животъ и виж коя отъ тритѣ заповѣди си прѣстѣпилъ. Христосъ казва: „Ако искаш да станешъ съвършенъ, раздай всичкото си богатство и ела съ мене, та ме послѣдвай.” На кого да раздадешъ имането си? - На твоитѣ мисли и желания. Кого да послѣдвашъ? - Великия Учитель на живота. Нѣкой ще каже: „Може ли да дамъ кѣщата си и паритѣ си?” Господь не иска вашитѣ кѣщи, нито вашитѣ пари. Подъ думитѣ „кѣща”, „имане” Той разбира съвсѣмъ друго нѣщо. Всѣко желание у човѣка, да направи нѣкому добро, се прѣдшествува отъ друга мисль, отъ закона на любовта. Само когато у васъ се породи желание на милосѣрдие и любовь, само тогава вие ще сте готови да направите едно добро дѣло. Нѣма човѣкъ, който да може да направи добро дело безъ добра мисль.

Да почиташъ майка си и баща си, тѣ сж обекта, а ближнитѣ, тѣ ще бждатъ законъ за стимулъ, т.е. той ще те подбужда къмъ любовь. Да любишъ, то значи да любишъ само това, което е слабо, нѣжно, мило, нуждаеще се отъ помощъ. Силенъ човѣкъ не може да любишъ. Ако Богъ има такава велика любовь къмъ насъ, то е защото сме грѣшници, ако бѣхме ангели, Той нѣмаше да има никаква любовь къмъ насъ. Нѣкой казва: „Азъ искамъ на бжда светия, ангелъ.” - Можешъ, но нѣма да бждешъ любимъ отъ Бога. Комуто се много прощава, много се обича.

Вие имате едно извратено понятие за тѣзи работи. Може да се наблюдава този фактъ и въ природата и тамъ той е вѣренъ. Обичатъ се тѣзи нѣща, които сж нѣжни, деликатни, слаби. Гледате нѣкой мжжъ - здравъ, силенъ, той се влюбва въ нѣкоя слаба, едва крѣпяща се жена. Силнитѣ хора, това сж октоподи, които турватъ своитѣ смукала на тебе и те смучатъ, смучатъ и напустнатъ. Утрѣ ще те искатъ пакъ. Това сж съврѣменнитѣ религиозни общества, които те изсмукватъ,

обиратъ кесията и послѣ те изхвърлятъ. И послѣ казватъ: „Обърнахме го къмъ Господа!” Обърналъ си го ти, че втори пътъ нѣма да помисли да се жени. Не се нуждаемъ отъ подобно обръщане къмъ Господа. Азъ не бихъ желалъ да обръщамъ кесииѣ, нито сърдцата, нито ума на хората къмъ Господа. Азъ бихъ далъ на човѣка ключа на неговата врата и бихъ му казалъ: „Н- ти ключа, отвори си кѣщата, изчисти я, нека слънцето влѣзе вѣтрѣ.” Това е твоето право. Не пушайте вашитѣ слугини да чистятъ твоята църква, тя е за тебе съградена.

Ако речемъ да съберемъ всички църкви и да направимъ една обща, всички ще се скараме. Това е дълбокиятъ смисълъ, който Христосъ косвено засѣга. За да влѣземъ въ този Божественъ храмъ на душата си, трѣбва да отхвърлимъ отъ себе си всѣкакъвъ гнѣвъ, защото гнѣвътъ води къмъ убийство, а убийството - къмъ кражба, а слѣдъ това ще започнешъ да мислишъ, измислювашъ лъжа, за да прикриешъ това убийство. Тѣзи четири заповѣди, сѣ свързани една съ друга и тѣ ни посочватъ, какво не трѣбва да правимъ. Има други три заповѣди, които ни посочватъ какво да правимъ, тѣ сѣ: Почитай душата си, духа си и ближнитѣ си. Ще кажете: „Какъ да ги почитаме?” Ако нѣкой попадне въ разбойници, освободи го отъ рѣцѣтѣ имъ, послужи му. Тѣзи близни сѣ вашитѣ мисли, желаня, които сѣ оставили дълбоки корени у васъ и сега трѣбва да ги поправите или въ друга форма бихъ казалъ, да вземете вашата земя, да я посадите съ най-добри растения, т.е. да обърнете вашитѣ желаня и мисли отъ лоши въ добри. Това е искалъ Христосъ да каже на евреитѣ, защото най-голѣмото удоволствие у тѣхъ бѣше да убиватъ хората. Като четете Стария завѣтъ, виждате какъ много хората се убиваха. Тази бѣше една отъ причинитѣ, за гдѣто тѣ нѣмаха такова дълго царство, каквото имаха египтянитѣ. Съврѣменнитѣ християни, които сѣ наслѣдили това старо учение на евреитѣ, тѣ приличатъ на тѣхъ. Прослѣдете старата история на славянитѣ, ще видите, че тѣ устройваха войни, кръстоносни походи, все за освобождение на Иерусалимъ. Но какъ ще се освободи Иерусалимъ? - Когато хората прѣстанатъ да уни-

ватъ, да лъжатъ, да крадатъ, да прѣлюбоудѣйствуватъ.

Като разгледате живота си до днесъ и отъ днесъ натакъ, кажете си: „Нѣма вече да крада, да убивамъ, да лъжа.“ Обърнете се къмъ Христа и кажете: „Какво не ми достига още, Господи?“ Едно не ви стига: раздайте всичко, което имате, на вашитѣ ближни. Кои сж тѣзи ваши ближни? Нѣкой день станете сутринъ весель, пѣете, свирите на пиано или цигулка. Това веселие, това сж вашитѣ братя, раздайте на тѣхъ всичко, това е единъ великъ законъ. Всичко, което посѣете вие, това е вашето царство, вашиятъ свѣтъ, тамъ е Христосъ. Въ всѣка добра мисль, добро желание, веселие тамъ е Христосъ. Колкото и малка да е тази мисль, тамъ е вашето спасение. Това е първата връзка, такива хиляда връзки като турите, може да образувате едно вжже, за да обѣсите нѣкого.

Богъ казва: „Привлѣкохъ ги съ нишкитѣ на своята любовь.“ И любовта има такива нишки, такива връзки. Ще пусна една нишка, ще ви свържа и Господъ ще ви привлече. По тази нишка вие ще бждете въведени въ Царството Божие. Това може да го приложите, защото всѣко учение, което е вѣрно, има и практическо приложение. Ние трѣбва да измѣнимъ своитѣ мисли и тѣзи нещастия, които идатъ, ще изчезнатъ, като изгубимъ всичко, като изгубимъ кжщи, майка, баща, да кажемъ: „Господи, нищо не съмъ изгубилъ.“ Не си ги изгубилъ, защото майка ти и баща ти сж вжтрѣ въ тебе, не сж били никога извънъ тебе, на физическото поле. Това, което виждате на земята, то е тѣхното отражение въ огледалото. Носишъ една мисль съ себе си, тя ти принася радостъ, това сж твоитѣ ближни, които ти обичашъ. Тази мисль е жива, интеллигентна сила. Мисль, която може да измѣни живота ти, тя е по-силна отъ всѣко физическо сжщество. Всѣка добра мисль донася нѣщо, а не взима. Вие знаете само да взимате, а не и да давате. Вие сте голѣми скжперници, вие сте ме почти обрали, всичко взимате. Не съжالياвамъ за това, което взимате, но сѣйте го въ вашитѣ ниви, а не го събирайте.

Нѣкой казва: „Азъ съмъ много нещастенъ.“ Изхвърлете това нещастие, не го събирайте. Не се лъжете, вие имате всичко, Богъ всичко ви е далъ, не сте сиромаси. Когато сте

богати, тамъ е вашето нещастие, тамъ е злото. За сиромаситѣ имамъ голѣмо мнѣние азъ и вие, които се оплаквате, че сте сиромаси, то е защото имате желание да сте повече. И да ви дамъ повече, пакъ нѣма да бждете щастливи. Грѣхътъ у насъ произтича отъ това, че ние не позволяваме на Бога да се прояви. Ние спираме Бога въ Неговитѣ добри мисли и желаня, които дѣйствувать у насъ. Господь ни казва: „Направи това.” - „Нѣма да го направя.” Тогава Господь казва: „Остави ме азъ да го направя.” - „Не.” Кждѣ е Господь? Той е вжтрѣ въ васъ, затова оставете Го да се прояви. Нѣкой плаче: „Изгубихъ 1000 лева.” Ти, като се роди, съ 1000 лева ли те роди майка ти? Нѣкой изгубилъ кжщата си. Майка ти съ кжща ли те роди? Ако любишь Господа, хиляда кжщи ще имашъ, мраморни, съ най-хубави мебели, но ще бждете ли и тогава щастливи?

Ще ви разкажа единъ старъ анекдотъ, който е побългаренъ отъ българитѣ. Разказватъ, че едно врѣме Господь и свети Петъръ, обичали да обикалятъ изъ града и да гледатъ какъ живѣять хората. Отишли въ едно бѣдно семейство, гдѣто ги нахранили много добрѣ, оставили ги да прѣнощувать. „Господи, какъ хубаво ни приеха, казалъ свети Петъръ, не може ли да измѣнимъ живота на този бѣденъ човѣкъ, да облекчимъ положението имъ?” Господь удовлетворилъ молбата на свети Петъръ и далъ голѣмо богатство на това семейство, хубави кжщи. Отъ това богатство обаче, бѣдниятъ човѣкъ се вдаль въ голѣмъ развратъ, пиянство и като тѣй онещастливилъ и себе си, и семейството си. Слѣдъ нѣколко години, при обиколкитѣ си, свети Петъръ и Господь отишли пакъ при сжщото това семейство, да видятъ какъ сега живѣять. Жената ги приела, нахранила, оставила ги да прѣнощувать, но ги прѣдупрѣдила да се не безпокоять отъ това, че мжжътъ ѳ ще дига гюрултия, когато се върне, защото се връща обикновено пиянъ. Като си легнали да спятъ, Господь легналъ по-навжтрѣ, а Свети Петъръ до вратата. Идва мжжътъ срѣдъ нощъ пиянъ, сърдитъ защо приела жената тѣзи гости. Ядосалъ се и набилъ добрѣ съ едно дърво Свети Петъръ, който му се падналъ по-наблизо. Свети Петъръ приелъ

своята заплата. Мжжът продължавал да буйствува, да вика. Свети Петър казал на Господа: „Господи, ела Ти на моето място.” Промънили си мътата, Господь дошъл до вратата. Като ги зърнал мжжът гоститѣ, рекълъ: „Чакай този да набия, азъ бихъ крайния, сега да набия добръ този, който е отъ вжтрѣ.” Набива пакъ Свети Петъръ. Става слѣдъ това Свети Петъръ и казва на Господа: „Какво да правимъ? Сега той пакъ ще бие.” Дига се Господь, измива си очитѣ и като си изтрилъ очитѣ съ кърпата, маха съ нея и кжщата се запалва и изгаря. Така Свети Петъръ се освободи да не бжде битъ и трети пжтъ.

Значи, ако вие дадете на вашата плът прѣимущество, ще се роди човѣкътъ на чувствата и Свети Петъръ, който се моли за васъ, ще яде бой три пжти на день. Никога не се молете въ свѣта за физическо благоволение, прѣди да има връзка между Бога и васъ. Единъ вълкъ, колкото и да го храните, все вълкъ ще си остане. Една змия, единъ комаръ, една въшка, колкото и да ги храните, наглеждате, никога нѣма да измѣните тѣхния характеръ отъ вѣншната обстановка. Единственото нѣщо, което може да измѣни сърдцето на единъ грѣшникъ, то сж гладътъ, страданията, докато стигнатъ крайния прѣдѣлъ. Една жена казваше: „Много станаха моитѣ страдания, нѣма ли да ме освободи Господь?” Рекохъ, чакай, ти едва си ги започнала.

Така като гледаме на живота, ще разберемъ, че цѣлътa, дълбокиятъ смисълъ на живота е да бждемъ здрави, силни. Всички може да бждете здрави, силни, всички може да имате добри мисли и желаня, добри дѣца, мжже и т.н. Тогава обществото може да го създадемъ магически. Като казвамъ магически, разбирамъ единъ законъ, чрѣзъ който нѣщата можемъ да ги създадемъ въ нѣколко часа. Но това е процесъ само за умнитѣ, за магитѣ, за благороднитѣ хора. Ако сега ви се даде това знание, вие ще обѣрнете свѣта наопаки. Христосъ казва: „Ако имате вѣра, колкото това синапово сѣме, вие ще можете да прѣнесете една планина отъ едно място на друго.” Ето защо Господь не дава тѣзи знания на сегашнитѣ хора, защото у тѣхъ има желаня да убиватъ, да кра-

дать и т.н. Кое не имъ стига? - Почитъ къмъ майка ви, къмъ баща ви. Нѣкои отъ васъ сж започнали много добрѣ. Свържете се съ Господа и ще успѣте.

Не говоря за Този Господъ, Който е създалъ свѣта, а за Този, Който сега работи. Каква е разликата между първия и втория Господъ? Такава, каквато е разликата между бащата и майката. Единиятъ, който създава, е бащата, а другиятъ, който отглежда, е майката. Божествената майка, това е Любовта. Като говоря за Любовта, разбирамъ тази велика Божествена майка, на която дължимъ всичко и на която отдаваме всичкото почитание и уважение. Хора, които почитатъ тази майка, азъ ги наричамъ праведни, благородни, светии. Човѣкъ, който не люби, той е нищоженъ и такъвъ не го зачитамъ даже и колкото една въшка. Казвате: „Не ме обичатъ.” Защо не те обичатъ? - Защото не почиташъ майка си и баща си. Лудъ ще бжде този, който се ожени за дъщеря, която не почита и не обича майка си и баща си. Като влѣза въ тази къща и видя, че тази дъщеря почита майка си и баща си, всичката моя любовъ ще се отправи къмъ нея.

Това е великъ законъ въ свѣта. Искате да ви любя, азъ ще ви любя заради майка ви и баща ви. Този великъ законъ дѣйствува у мене и азъ искамъ да дѣйствува той по сжщия начинъ и у васъ. Като се разгнѣвишъ, ще кажешъ: „Чакай, ти Марто, ще се помиримъ.” Мома си, гнѣвишъ се - нѣма да се оженишъ. Момъкъ си, гнѣвишъ се - нѣма да се оженишъ. Ще останете безъ дѣца, а това е най-голѣмото нещастие. Нещастенъ е онзи, който нѣма баща и майка и не ги почита, защото щомъ не ги почиташъ, не ги уважавашъ, не любишъ ближнитъ си, ти си най-голѣмъ грѣшникъ. Подъ „грѣшникъ” азъ разбирамъ човѣкъ безъ баща, безъ майка, безъ ближни. Това е разбиралъ Христосъ и е казалъ: „Ако искашъ да станешъ съвършенъ, обичай душата, духътъ си, ближнитъ си, раздай имането си, ела и ме послѣдвай.” Кого? -Този, отъ Когото всичко излиза. Върни се при мене, при Първоначалния източникъ и тогава ти ще станешъ силенъ, ще разберешъ смисъла на живота и като бжде Този великъ Учитель съ тебе, всички страдания въ свѣта ще бждатъ една приятна музика. Като

настане и гладъ, и студъ, и захаръ и хлѣбъ като нѣма, пакъ ще се утѣшишъ и ще кажешъ: „Ще дойде хлѣбъ отгорѣ.“

Чудни сж хората, като сж взели да се безпокоятъ ще се роди ли жито, царевица и т.н. Израилскиятъ народъ 40 години какъ бѣ храненъ? Не е единъ източникътъ, за да се нахрани човѣкъ. Раздай имането си, ще дойде друго вмѣсто него, защото ако не изпразнишъ шишето съ миризливата вода, нѣма да дойде чиста, ако не изпразнишъ паритѣ отъ кесията си, нѣма да можешъ да туришъ други. Затова рекохъ, изпразнете шишетата, кесията си, за да ги напълни Господъ. Вѣрвайте въ Неговитѣ заповѣди, стократно ще бждете възнаградени.

Често казвате и се безпокоите какво ли ще стане въ България. Азъ гарантирамъ, че нищо лошо нѣма да стане. Ако ме слушаха хората, една дума бихъ казалъ и войната щѣше да се свърши, но нека се избиватъ, нека загинватъ хората. Сегашнитѣ хора сж повечето крадци, разбойници, хора, които не почитатъ баща си и майка си, нека загинватъ. Отъ въшки не се нуждаемъ, нуждаемъ се отъ цвѣта и отъ благородни дѣца. Това е Христовото учение, което ще се докаже на дѣсно и налѣво. На свѣта ще дадемъ още едно доказателство и никой нѣма да каже, че нѣма Господъ. Тогава и слѣпитѣ ще прогледатъ. Тѣзи слѣпи, като прогледатъ, ще станатъ нещастни, като такива, които не сж готови. Ако има нѣкои слѣпи, на които не искаме да отворимъ очитѣ, то е защото ги щадимъ, да не страдатъ. Не давамъ нѣкому пари, за да не страда, защото той, като не умѣе да ги използва разумно, тѣй ще ги използва, че ще дойде въ състояние да те убива.

Вѣра, жива вѣра трѣбва у всички васъ! Не трѣбва да се дѣлите отъ свѣта, а да влѣзете вжтрѣ въ този свѣтъ и да го облагородите. Едно врѣме прѣпоръчваха да се бѣга отъ свѣта, а сега казватъ: „Влѣзте въ свѣта.“ Едно врѣме се казваше да се бѣга отъ пѣкъла, а сега казватъ да се влѣзе вжтрѣ въ пѣкъла, да се работи. Долу старитѣ убѣждения, старитѣ кжщи, тѣ сега ще се събарятъ и нови ще се градятъ. Понеже всичко се събаря, ще трѣбва граденето да става по другъ начинъ. Една и сжща драма не трѣбва да се повтаря, Богъ не обича да се

повтаряят драмитъ му. Сега идатъ драмитъ на доброто. „Не убивай, не кради, не лъжи и не лъжесвидѣтельствувай.” Това е законътъ на прѣбраждането. И като се завърши той, иде законътъ на вселяването. Другитъ заповѣди сж: „Почитай баща си и майка си, люби ближнитъ си и раздай имането си.” Тъзи сж седемтъ заповѣди, които трѣбва да спазвате, слѣдъ това ще дойде почивка и вие ще станете безсмъртни. Това е Великото Спасение - да се съедините съ Бога и тогава ще имате хиляди пжти по-голѣми блага отъ тѣзи, които сега имате.

Забълзаль съмъ какъ хората се безпокоятъ за всичко. Търговецъ напримѣръ - бои се, че ще изгуби и затова убѣждава своитъ клиенти да купятъ стоката му, като я прѣпоръчва за по-добра, отколкото е въ дѣйствителностъ. Тъ си служатъ съ закона на убѣждението, на внушението. Най-честно би било търговецътъ да си каже: „Стоката ми е както виждате и памукъ и вълна, но затова ви я продавамъ по-евтино.” Нека търговията свободно да се проявява. Казвайте си всѣкога истината. Ако не можете да кажете истината, по-добрѣ си прѣмълчи. Нѣкой момъкъ не иска да се жени, но успѣватъ други хора да го убѣдятъ да стори това, а послѣ той съжалева за стореното и казва: „Кой ме кара да се женя!” Не трѣбва да лъжемъ, защото съ това ние лъжемъ и себе си. Трѣбва да бждемъ вѣрни прѣдъ нашия Учителъ. За да бждете свободни, трѣбва да бждете вѣрни и чисти прѣдъ Този вашъ Учителъ, Който ви е далъ всичко.

Като влѣза слѣдъ това въ вашия храмъ, ще си измия ржцѣтъ и краката, ще донесе подаръци, елей, смирна и ливанъ и ще кажа: „Яви се Спасителътъ въ вашата църква съ подаръци.” А сега, като дойде нѣкой въ вашата църква, отнима ви едно - друго. Прѣстанете да мислите зло за вашитъ близки. Не казвайте: „Този е лошъ.” Ти си правъ, като казвашъ това, но то се отнася за миналото му, а от сега нататъкъ гледай на него другояче. Не казвайте: „Въпросъ е дали той ще стане по-добъръ.” Не говори това, не се лъжи, защото тѣзи лоши хора, тѣзи вагабонти, азъ ще ги направя по-добри отъ свещеницитъ и владицитъ. Затова азъ мога да ви дамъ и доказателства. Задалъ съмъ си тази задача, да направя всич-

ки хроми, сакати, слѣпи - здрави хора, да се поправятъ. Трѣбва да изоремъ тѣзи пусти пространства, да ги облагородимъ, да дадемъ по нѣщо на всѣки, които мине отъ тамъ.

Хвърлете тази мисълъ да се съмнѣвате върху това, което говоря азъ. Не познавамъ друго сжщество тѣй свято, тѣй мило, тѣй чисто, както Господъ. Опитвалъ съмъ Го милиони, милиони пжти и всѣкога Той е билъ неизмѣненъ въ себе си, всѣкога е билъ благъ, но като грѣшишь много и като не се обръщашъ къмъ Него, ще те остави да понесешъ послѣдствията на грѣховетъ си, за да видишь какво значи да живѣешъ безъ Бога. Велико страдание въ свѣта е да живѣешъ безъ Бога. Нѣма защо азъ да ви казвамъ: Идете при Бога, Той е вашъ баща. И вие сами трѣбва да се обърнете къмъ Него. Ако искате вашитѣ синове и дѣщери да ви почитатъ, турете си тази мисълъ да бждете всѣкога съ Бога и вижте въ продължение на една година какъ ще се измѣни вашия животъ. Нови мисли ще ви дойдатъ, ще прогледате и тогава ще имате не само двѣ очи, но и 100 очи и то и отъ дѣсно и отъ лѣво и отъ горѣ и отъ долу и т.н.

Нѣкой казва: „Не съмъ прогледалъ.” Че какъ ще прогледашь, като нѣмашъ вѣра? Но азъ имамъ вѣра у васъ, имамъ вѣра на вашата душа и затова не губя надежда, че ще прогледате. Ако и да направите нѣкакво лошо дѣло, вашата душа нѣма да се измѣни. Азъ вѣрвамъ въ васъ, вѣрвамъ на хората и мнѣнието ми за тѣхъ нѣма да се измѣни. Азъ обичамъ грѣшницитѣ, калпазанитѣ хора. Това е слабостъ моя къмъ тѣхъ и грѣшка е у мене това, че ги прѣдпочитамъ прѣдъ праведнитѣ и свети хора. Бихъ желалъ и вие да имате такава слабостъ къмъ грѣшницитѣ и тогава свѣтътъ ще има другъ изгледъ. И Христосъ имаше такава слабостъ къмъ грѣшницитѣ и затова се остави да го подиграватъ и поругаятъ.

„Ела и ме послѣдвай”, казва Христосъ. Въ какво? Въ това, което ви говоря.

*Бесѣда, държана на 25 февруарий 1917 година
София*

ЯКОВЪ И ИСАВЪ

*„И видѣ сънь, и ето стълба поставена на земята, на която върхътъ стигаше до небето: и ето, ангелитѣ Божии възлазѣха и слазѣха по нея.”**

Прѣдметъ на днешната ми бесѣда ще бжде Яковъ и Исавъ. Вѣрвамъ всички да сте запознати съ тѣзи два характера отъ свещената история. Яковъ и Исавъ сж двама братя, Яковъ е по-малкия и Исавъ - по-голѣмия. Разликата по отношение на годинитѣ имъ е много малка, може би само съ нѣколко часа. Отъ този разказъ или отъ този древенъ примѣръ на Свещената история, азъ ще извадя на сцената седемъ характера.

Казва се, че когато двамата братя били заченати, смущавали утробата на майка си и било казано, че ще се родятъ два народа и по-голѣмиятъ ще слугува на по-малкия. По-рано се родилъ Исавъ, а послѣ Яковъ, но той държалъ петата на брата си. Разликата между двамата братя е била тази, че Исавъ билъ косматъ, а Яковъ - гладкъкъ т.е. женственъ, нѣмалъ такива косми. Отъ чисто физиологическо гледище Исавъ е човѣкъ на природата, човѣкъ, който прѣдставлява нисша култура, отворенъ, чистосърдеченъ, импулсивенъ, но не цѣни живота, живѣе отъ день за день. Има хора, които като се наядатъ днесъ, казватъ: „Благодариме ти Боже, днесъ се наядохме. Ти утрѣ пакъ ще се погрижишь за насъ.” Тази благодарностъ е само по отношение къмъ храната. За такива хора българитѣ казватъ, че тѣ живѣятъ отъ днесъ за утрѣ.

Яковъ е другъ типъ - по-женственъ, не толкова смѣлъ, съ нѣкои лоши чѣрти, а именно: хитростъ и лукавство. Той прилича на съврѣменнитѣ сарафи, които всѣкога печелятъ, никога не губятъ. Споредъ тогавашнитѣ обичаи, на Исавъ се е падало да приеме благословието на баща си, като първо-

*Битие, гл. 28, ст. 12

роденъ, но въ ума на Якова, по-малкия братъ, се заражда желание да отнеме благословието на Исава. Такъвъ случай му се отдаде скоро. Исавъ се връщаше единъ день гладенъ отъ полето и поиска отъ Якова да яде. „Ще ти дамъ, му отговори той, но ако ми дадешъ твоето благословение.” - „Какво ми струва то, когато азъ съмъ гладенъ,” му казалъ Исавъ и се заклѣлъ да отстъпи своето първородство.

На сцената изпъкватъ още два характера: майката и бащата на двамата братя. Бащата обичалъ Исава, а майката - Якова. Може да се каже, че Яковъ напълно приличалъ на майка си, носилъ нейния умъ. Исавъ прѣдставлява човѣка съ своето естествено тѣло, нисше съзнание, а Яковъ прѣдставлява човѣшкото сърдце, стрѣмежа на човѣка къмъ животъ. Майката прѣдставлява човѣшкия умъ, а слѣпиятъ баща прѣдставлява човѣшкия разумъ, който е достигналъ пълното си развитие.

У майката се заражда желание, нейниятъ любимъ синъ да вземе първородството, а бащата обичалъ повече Исава и искалъ, както се слѣдва по обичая, той да приеме благословието. Като ослѣпѣ Исаакъ, бащата, извика единъ день при себе си Исава и му каза: „Вземи оржжията си, иди на ловъ и ми сготви отъ лова си вкусно ястие, да ямъ и да те благословя прѣди да умра.” Отиде Исавъ на полето за ловъ и да го донесе на баща си. Майката Ревека, като чу това, каза на Якова: „Баща ти каза на Исава да отиде на полето и да му сготви хубаво ястие, за да го благослови, затова иди ти въ стадото, вземи двѣ ярета, да ги сготвя вкусно и да занесешъ ядене на баща си, за да те благослови вмѣсто Исава.” Яковъ отговорилъ: „Братъ ми е мжжъ косматъ, а азъ гладъкъ и баща ми ще ме познае, тѣй че вмѣсто благословието му, ще си навлѣка проклятие.” - „Не бой се, азъ ще те измѣня”, отговорила майката. Облѣче тя Якова съ дрехитѣ на Исава, покори ржцѣтъ и шията му съ кожата на яретата, сготви вкусно ястие и го изпрати при бащата, отъ когото и взе благословието му.

Ще ви изтъкна тукъ закона на развитието. Никоя постѣпка, била тя добра или лоша, не може да остане безъ пос-

лѣдствие. Всѣка мисль, всѣко желание, колкото малко и да е, всѣкога остава отпечатѣкъ върху душата на човѣка и върху цѣлия човѣшки организъмъ. Съврѣменнитѣ хора, хората на XX векъ не разбиратъ добрѣ този законъ и мислятъ, че трѣбва само да ядемъ и приемъ. Че майката не е въ съгласие съ мъжа си, това не е важно за тѣхъ, тѣ очакватъ добри дѣца. Този Божественъ законъ гласи: Между мъжъ и жена трѣбва да сѣществува една абсолютна хармония, разбиране, но то не се разбира да бѣде напълно еднакво, защото възможно ли е единъ мъжъ да прилича напълно на една жена и обратно? Може ли единъ мъжъ да опише въ какво се състои характера на една жена и обратно? Често писатели пишатъ по този въпросъ, но никой не може въ подробности да опише тънкоститѣ, които различаватъ мъжа отъ жената. Въ чисто физиологическо отношение има чѣрти, които отличаватъ мъжа отъ жената. Въ жената прѣобладаватъ по-крѣгли линии, а въ мъжа - повече счупени линии. Крѣглитѣ линии означаватъ мекостъ, а счупенитѣ линии - острота. Това показва, че въ мъжа има много хроматически тонове.

Отъ цитирания разказъ се вижда, че майката дава съвѣтъ на сина си да излъже бащата. За да даде такъвъ съвѣтъ, това показва, че и тя е много пѣти лѣгала. Нѣкой казва: „Днесъ излъгахъ.” Лѣжа не сѣществува само отъ днесъ, тя сѣществува отъ най-древни врѣмена. Сега питамъ: дали тази лѣжа е наслѣдена отъ животнитѣ или животнитѣ отъ човѣка? Дали човѣкѣтъ, като се подигаль по тази Божествена стѣлба на горѣ, я придобилъ или като е слизаль надолу е придобилъ лѣжата? Когато Яковъ е излъгаль брата си, той е билъ на 32 години, пълна, зрѣла възраст, това е периодѣтъ когато се сформирава човѣшкия характеръ. Именно въ този периодъ той умишлено открадва благословието на брата си. Какви сѣ били послѣдствията слѣдъ това открадане? Четиридесетъ и четири години слѣдъ тази случка Яковъ е трѣбвало да бѣга отъ брата си, за да го не убие, за което баща му го съвѣтва да отиде при чича си Лавана. Напусна Яковъ бащиния си домъ и трѣгна за дома на чича си, но като залѣзе слѣнцето, прѣношува срѣдъ полето и сѣнува единъ сѣнь: видѣ

той стълба, поставена на земята, на която върхът стигаше до небето и ето ангелитъ божии възлизаха и слизаха по нея.

Господъ е едно същество, което вижда всички мисли и желания, хроникира ги и нѣма да остави нищо въ свѣта невъзнаградено и ненаказано. Знаете ли на колко години е билъ Яковъ, когато е бѣгалъ отъ брата си? - На 76 години. Тогава отива той при чича си Лавана и тукъ намира единъ учителъ по-хитъръ отъ него - самия Лаванъ. Въ този домъ изпъкватъ още три нови характера: Лаванъ и двѣтъ му дъщери - Лия, по-голямата и Рахиль, по-младата. Лаванъ е отличенъ базиргянинъ,* човѣкъ съ много добъръ практически умъ. Лаванъ пита племяника си: „Като ще останешъ при мене да ми работишъ, каква заплата искашъ за това?” Яковъ, прѣди да дойде въ къщата на чича си, срѣщна Рахиль съ стадото, налѣ ѝ вода отъ кладенеца, цѣлуна я и ѝ каза, че сж роднини. Влюбва се въ Рахила и когато чичо му го пита, каква заплата иска за работата си, Яковъ казва, че иска да се ожени за Рахила. Ергенинъ на 76 години иска да се ожени за млада мома.

Въ тази повѣсть Рахила играе роль на идеалното, възвишеното. Думата „Рахиль” е съдържателна сама по себе си. Лаванъ се пазарилъ съ Якова да му слугува той седемъ години, но слѣдъ изтичането на седемтъ години да му даде Рахила, но Лаванъ го излѣгалъ и му далъ по-старата си дъщеря Лия. На сутринъта, Яковъ вижда, че не Рахила, а Лия е неговата жена. Запитва чича си: „Защо ме излѣга?” - „У насъ, споредъ законитъ, се дава по-старата дъщеря, а не младата. Поживей съ Лия седемъ години, а слѣдъ това ще ти дамъ Рахила.” Тукъ дѣйствиува закона на връщането. Понеже Яковъ излѣга баща си и брата си, сега му се връща по сжщия начинъ. За тѣзи двѣ лъжи той трѣбваше да слугува 14 години - седемъ за гдѣто излѣга брата си и седемъ за гдѣто излѣга баща си.

Вие, които ме слушате, ще кажете: „Ние сме свободни отъ тѣзи грѣшки на Якова.” Трѣбва да вземете ролята или на

*базиргянинъ - остар.(пер.-тур.) търговецъ, търгашъ

Рахила, или на Лия, или на Якова и Исава, или на Лавана, или на Исака и Ревека. Това сж седемтѣ характера въ свѣта. Често хората въ този свѣтъ продаватъ своитѣ желанія и мисли тѣй както Лаванъ продава своитѣ дъщери, за да се обогати. Този свѣтъ е единъ Лаванъ, едно слизане и качване. Въ този свѣтъ ще слугувате, ще страдате, ще се лъжете и тозъ или тази, които се обичатъ, нѣма да могатъ да се взематъ. Лия прѣдставлява жена, която е взета за паритѣ ѝ, а не по любовъ. Но Яковъ е трѣбвало да вземе нея, иначе нѣмало да му се даде Рахила. Това сжщото нѣщо се повтаря въ съврѣменното общество: нѣкой бѣденъ момъкъ, като Якова, иска да се ожени, но по нѣмане срѣдства не може и тогава той играе ролята на Лавана. Излъгва нѣкоя мома да го поддържа, отива въ странство и ѝ казва, че като се върне, ще се ожени за нея. Като се върне, той я излъгва, оженва се за Лия. На изоставената той казва: „Ти си наистина хубава, но въ този свѣтъ съ хубостъ се не живѣе, живѣе се съ пари, трѣбва ми богата жена, азъ съмъ човѣкъ съ култура, благороденъ, мекъ.”

И при Лавана Яковъ показва своето изкуство за разбогатяване, защото той билъ хитъръ човѣкъ на 76 години. Като слугува 14 години на Лавана, той остана при него още седемъ години, за да придобие богатство - овци, камили, осли и др., и направилъ договоръ съ Лавана всички на пржчки и на капчици овци, кози и агнета да бждатъ негови, а останалитѣ на Лавана. Отдѣли тѣзи отъ стадото и ги взе за себе си. Когато зачевали неговитѣ овци и кози, той ги поилъ въ корита, въ които турилъ пржчки, на които направилъ бѣли рѣзки, та като дохождало стадото да се пои, да зачева такива на пржчки и на топки агнета и кози. Така Яковъ разбогатѣлъ много и прѣкаралъ при чича си 21 години, слѣдъ което врѣме се върналъ при брата си.

Нѣкой казва: „Защо да не съмъ и азъ богатъ въ този свѣтъ?” Трѣбва да научите изкуството на Якова, да имате неговата смѣлостъ. Наистина, въ характера на Якова има известни лоши чърти, но Богъ го подложи на строго изпитание, на голѣми страдания. Човѣкъ на 76 години да пасе ов-

цетъ на своя чичо и за всѣко изгубено агне и яре той да бжде отговоренъ и колко пжти е билъ заставянъ да плаче.

При този си животъ, той е дошълъ до извѣстно съзерцание и разказва повѣсть, че когато се връщаль назадъ при брата си, съ женитѣ и синоветѣ си, Господь му се явява въ една особена форма. Яковъ останаль прѣзь нощта при единъ потокъ, а изпратилъ пратеници при баща си и брата си съ подаръци и смирна, защото се страхуваль да отиде пръвъ при тѣхъ, безъ да ги прѣдизвѣсти. Останаль Яковъ на това мѣсто цѣла нощ и прѣкараль въ разсждения върху живота си, прекараль, голѣма морална борба, въ която видѣль всички лоши послѣдствия и търсилъ начинъ какъ да се освободи. Остана Яковъ самъ и съ него се борѣше единъ човѣкъ до зазоряване. Като видѣ, че не му надви, докосна се до става на бедрото му и го измѣсти. „Остави ме да си ида, защото се зазори”, рече той на Якова. Яковъ му рече: „Нѣма да те оставя да си идешъ, докато не ме благословишъ.” - „Какъ ти е името?” - „Яковъ.” - „Отъ сега нататъкъ нѣма да бждешъ Яковъ, а Израиль, защото си билъ въ борба съ Бога и съ человѣци и си надвилъ.”

Този человѣкъ е билъ ангелъ. Името Яковъ значи „запинателъ”. Когато се измѣня характера на човѣка, измѣня се и неговото име. Когато искашъ да измѣнишъ характера на единъ вълкъ, трѣбва да измѣнишъ името му. Ако името ви не се измѣня, нѣма и въ характера ви промѣна. Да се измѣни лицето ви, трѣбва да се измѣни и името ви. Формата и името, това сж двѣ нѣща равносилни въ онзи свѣтъ. Отъ колко букви се състои името ви, въ какъв редъ и порядкъ сж наредени гласнитѣ и съгласнитѣ букви, означава качеството на характера и силата, която се съдържа въ душата на даденъ индивидъ. Името ви опрѣдѣля силата на характера въ духовния свѣтъ. Напримѣръ името на Яковата майка Ревека, въ български и еврейски езикъ има двѣ противоположни значения, но то е по отношение на тѣзи два народа, въ какво отношение се намиратъ единъ спрѣмо другъ.

Това събитие е било прѣди 1836 години [прѣди Христа]. Тогава тѣзи народи сж инволيرали, а съврѣмнитѣ хо-

ра еволюиратъ. Слѣдователно сега има двѣ култури: култура на интуиция и култура на чистия разумъ, на разсъждака. Ако искатъ да примирятъ тѣзи двѣ култури, трѣбва да примирятъ тѣхнитѣ течения. Когато искате да дадете едно правилно обяснение за растенията, трѣбва да изучите тѣхнитѣ листа, корени, стѣбла и т.н. Въ всѣки човѣкъ има двѣ движения - Яковъ и Исавъ, които живѣятъ у него. Исавъ е грубата човѣшка воля. Такъвъ човѣкъ, като не цѣни своето благословение, продава го. „Защо ми е то на другия свѣтъ, защо ми трѣбва благословение, казва Исавъ, тукъ, тукъ се изисква животъ.” Но всѣки днешенъ день съставлява условия за утрѣшния животъ. Нашиятъ сегашенъ животъ е резултатъ на миналия.

Всички, които ме слушате, мислите, че за първи пътъ сте дошли на земята. Азъ бихъ ви попиталъ: Какъ ще обясните това противорѣчие, което съществува въ вашия характеръ? Ако сега за пръвъ пътъ излизате отъ Бога, тѣй чисти, както би трѣбвало да сте, тогава отъ гдѣ иде това противорѣчие, това отцѣпване? Значи не сте излѣзли сега отъ Бога. Когато нѣкого затворятъ въ затворъ и послѣ освободятъ, казватъ за него: „Той сега излиза и сега влиза въ живота, въ обществото.” Но гдѣ бѣше той прѣди да влѣзе въ затвора? - Пакъ въ живота. Четете живота на Жанъ Валжана и ще видите, че той, слѣдъ като прѣстоя затворенъ въ затворъ, стана добъръ човѣкъ. Всѣки иде отъ затворъ, отъ долната сфера на астралния свѣтъ. А всѣка душа, която иде отъ долна сфера, не може да прѣобладава такъвъ замахъ на благородство. Наблюдавайте малкитѣ дѣца, какъ дохождатъ съ обработени, готови добри или лоши характерни чърти. На едно тригодишно дѣте давате една ябълка, но то я скрива, за да може само да я изяде, отъ гдѣ у него тѣзи качества на самолюбие? Ще кажете: „Отъ майката.” Майката отъ гдѣ го е наслѣдила? Това не е положителна философия.

Всѣко едно лошо желание се явява отъ неразбиране на нѣщата. Исавъ и Яковъ искатъ да постигнатъ нѣкоя нѣща, но чрѣзъ различни методи. Има хора, които чрѣзъ страдание постигатъ нѣщо и така се облагородяватъ, а други не се нуждаятъ отъ такива страдания. Когато единъ скулпторъ иска

да издѣла едно произведение, той слага върху камъка чука и съ него го изкарва, а природата по другъ начинъ си изкарва своитѣ произведения. И първото е една култура, но низка и второто - дѣлото на природата е друга култура. Когато плодетѣ се образуватъ и това е култура, но тукъ природата работи. И у насъ има такава култура. На всѣко желание, на всѣки потикъ у васъ, дайте му условия и не се грижете дали ще се осъществи това желание. Ако сте единъ скулпторъ, трѣбва да знаете условията, за да може да направите прѣдмета и затова трѣбва да се грижите, но ако работи природата, не трѣбва да мислите за това нѣщо. Обикновено единъ пжтъ Господъ работи у васъ, а другъ пжтъ - вие, постоянно става смѣна. Осемъ часа работете, а послѣ спете.

Знаемъ за велики и прости хора, които въ такава смѣна сж получили най-добри потоци за работа. Напримѣръ нѣкои лоши хора сънуватъ лоши сънища, отъ които се поправятъ. Изпращате нѣкого на бойното поле, ако той има нѣкои недостатъци, бойното поле не му дѣйствува тѣй изправително, както ако сънува нѣкой лошъ сънъ. Човѣкъ, като лѣга да спи, трѣбва да остави всичкитѣ си раници, всички грижи и да се остави на Този Великъ Духъ да работи въ неговото сърдце и Той ще работи. Ако се научите да спите добръ, като се освободите отъ всичкитѣ си мисли и желания, ще забѣлѣжите, ако направите този опитъ въ продължение на единъ мѣсець, че всичкитѣ разстройства у васъ ще прѣминатъ. Ако си неврастеникъ, ще се поправишъ.

У хората има стрѣмление да се чернятъ единъ другъ. Като видятъ, че нѣкой се издигне, било като министъръ или на другъ нѣкой важенъ постъ, започватъ журналиститѣ да мислятъ какъ да го очернятъ, какъ да го свалятъ. Отъ това и у тѣхъ лошъ сънъ. Не е въпросътъ какъ да се сниматъ и качватъ хората, въпросътъ е ако сме скулптори, да работимъ, да вършимъ работата, за която сме опрѣдѣлени: ако спимъ - да спимъ добръ. Има единъ Божественъ сънъ, въ който душата се успокоява и получава благословение. Има сънъ и отъ пиянство, но отъ него нѣма спокойствие. Божественъ бѣше сънътъ на Якова, който като заспа, у него се пробуди

мисълта за Рахила. Този дъртлакъ така се облагороди. Извинете за тази дума, но дъртлакъ казвамъ за човѣкъ, който знае много, който е практиченъ, има много опитность.

Въ Америка има много проповѣдници, които искатъ да имъ се плаща за проповѣдитѣ и се пазаруватъ. Нѣкои питатъ: „Какъ не се поправа свѣтътъ?“ Какъ да се поправи свѣтътъ, когато всичко свято се продава за пари. Но когато Яковъ видѣ Рахила, той се съгласи да работи за нея даромъ. Съ това той разбра какво е да служишъ чрѣзъ закона на любовта. Ако не служите на Бога, не може да се облагородите. Кждѣ ще намѣримъ Бога? - Въ жена като Рахила. Често въ нашия животъ трѣбва да дойде случай, който да изпита нашия характеръ.

Единъ французинъ живѣлъ дълго врѣме въ Африка, гдѣто придобилъ голѣми богатства. Връща се въ Парижъ и понеже не мислилъ да се жени, скроилъ единъ начинъ, съ който да провѣри при кого отъ двамата си братовчеди ще може да живѣе. Съобщава на братовчедитѣ си, че изгубилъ всичкото си богатство и пита единия отъ тѣхъ, може ли да живѣе при него и колко врѣме? Той го приелъ, но като постолялъ една седмица, прѣдлага му да си отиде на друго мѣсто. Отива при втория си братовчедъ. Заживѣва при него мѣсець, два и братовчедъ му го задържалъ постоянно, като му казвалъ да се не безпокои за нищо, а да остане завинаги съ тѣхъ. Отъ това той разбралъ, кой е истински и безкористно разположенъ къмъ него и открилъ истината. Казалъ, че богатството му не е загубено и той го дава на втория свой братовчедъ. Когато първиятъ узнава тази работа, започва да му прави визити, да се извинява, но той му отговорилъ: „Късно е вече.“

Така и Господъ ще дойде като единъ французинъ, като една млада, бѣдна жена, като бѣденъ момѣкъ или като бѣдно дѣте и ако вие сте вѣрни на вашия идеалъ, ще разберете дълбокия смисълъ, тъй както Яковъ разбра що значеше тази стълба, на която се качваха и слизаха ангелитѣ. Тази стълба не е дигната, тя днесъ има по-голѣми разклонения. Бихъ желалъ всѣки отъ васъ да види тази стълба и когато дойдете само до първото стѣпало, ще разберете смисъла на земния животъ,

смисъла на страданията, които усъщате. Тъзи страдания сж само една обвивка, въ която се криват добритъ сокове. Всъко сѣме е обвито въ такава обвивка, за да се не изгубятъ соковетъ. Страданията на земята сж обвивки на щастието на блаженството.

Мнозина отъ васъ не вѣрватъ на това, за което имате право, защото трѣбва да го опитате и послѣ да повѣрватъ. За да опитате тази велика истина, трѣбва да минете прѣзъ тѣзи голѣми изпитания. Яковъ за своята лъжа е слугувалъ 21 години, а Мойсей за едно убийство е слугувалъ 40 години на еврейския народъ. Всъкога прѣгръшенията въ свѣта се изкупватъ чрѣзъ страдания. Ако нѣкоя жена е направила нѣщо лошо въ миналото си, то като се ожени, ще попадне на лошъ мжжъ, ако като слугиня е сгрѣшила, ще попадне на лоша господарка. И ще се запитватъ: „Защо е толкова лошъ мжжътъ ми къмъ мене?“ „Защо е толкова лоша господарката ми?“ Това е неизбѣжниятъ законъ на кармата, който се връща къмъ тебе. Прослѣдете цѣлата история и ще видите, че този законъ дѣйствува планомѣрно и понеже за въ бждеще искате да имате добри синове и дъщери, трѣбва да живѣете въ закона на любовта. Яковъ имаше 12 сина, но отъ Рахила имаше само единъ - Йосифъ, който бѣ роденъ чрѣзъ закона на любовта и за когото баща му работи цѣли седемъ години. Ако вие може да слугувате за васъ цѣли седемъ години, вие ще имате Йосифа. Ако се ожените обикновено, безъ да сте въ закона на любовта, вие ще имате Иуда, Симеона и други синове, родени отъ Лия, тази, която не е възлюбена.

Слѣдователно нашиятъ умъ и сърдце по сжщия законъ трѣбва да се прѣродятъ. Азъ вѣрвамъ, че човѣшкото сърдце, човѣшкиятъ умъ по сжщия начинъ се раждатъ, като дѣцата. Единъ виденъ американски писателъ разказва за деня, когато неговиятъ умъ се родилъ, какъвъ тържественъ день билъ. Да съзнаешъ това, то е такава радостъ, каквато майката изпитва, че се родилъ синъ или дъщеря. Както дѣтето извиква, когато се роди, така и вие извиквате, когато съзнаете пробуждането на вашето сърдце и умъ. То е деньтъ когато вашиятъ умъ е вземалъ кормилото въ своитѣ ржцѣ.

Всички хора отъ ХХ векъ сега сме при тази стълба. Това, което Яковъ видѣ на врѣмето си, се отнася до сегашно врѣме. Той видѣ, че въ ХХ векъ ще започнатъ ангелитѣ да слизатъ и възлизатъ, ще се роди една нова култура, ново брожение, сближение между всички хора. Това страдание, което усѣщаме, е болезнена или раждающа жена. Тѣзи ангели слизатъ единъ по единъ, идатъ да се въплотятъ въ човѣшкия умъ и сърдце. Онзи, Който ги изпраща, наблюдава за послѣдствията. Той е Господъ.

Като ви говоря за Господа, нѣкой пжтъ ще ви дамъ възможность да чуete какъ говори Господъ. Излѣзте рано сутринъ, пролѣтно врѣме, когато природата се развива, когато цвѣтята цѣфтятъ, вдайте се въ съзерцание и ако имате тънъкъ слухъ, ще доловите една музика, която причинява радостъ. Излѣзте въ гората, ще чуete едно шумоление, една музика между листата. Ако вашиятъ слухъ е малко по-развитъ, ще чуete Божествената рѣчь. Тя не е въ многоглаголствуването, може да чуete само една дума, но нѣма да я забравите никога. Азъ съмъ виждалъ млади момци и момичета, които взели едно писъмце отъ своя възлюбленъ, скриватъ го и го прочитатъ и прѣпрочитатъ, а тамъ е писано само „обичамъ те”. Колко много съдържатъ тѣзи двѣ думички! Стига да може да напишете или изговорите „обичамъ ви”.

Разказваше ми единъ господинъ въ Америка, че единъ пжтъ се намиралъ въ много отчаяно положение и рѣшилъ да се самоубие. Въ това врѣме наблизю нѣкъждѣ единъ неговъ приятель пѣе и долитатъ слѣдните думи до ухото му: „Азъ за тебе само мисля и никога нѣма да те забравя.” - „Всичко тогава забравихъ и разбрахъ, че има нѣкой да мисли за мене.” Така и вие може да сте въ такова отчаяние, въ нѣкакво недоумѣние въ живота, но въ единъ редъ само на една свѣтска пѣсенъ може да съзрѣте много нѣщо.

Въ българскитѣ народни пѣсни, въ които се възпѣва Ивана, Стоянка и други, това има съвсѣмъ друго значение. Това сж въздишки на душата, която се стреми да се освободи, да владѣе тѣзи елементи на природата. Когато каже нѣкой, че иска да умре, то значи: „Азъ искамъ да умра като единъ

цвѣтъ и да завържа.” Слѣдователно смъртта е всѣкога емблема на новъ животъ. Когато умираме, наново се раждаме, а когато се раждаме - наново умираме.

Всички, които ме слушате, ако искате да вървите въ този пѣтъ, който е пѣтъ на свободата, освободете се отъ тѣзи голѣми грижи, които имате. Не разбирайте, че не трѣбва да мислите, трѣбва да мислите, но не и да се грижите. Всѣки да си опрѣдѣли каква е неговата програма. Ако имате една майка като Ревека, баща като Якова, ще кажете: „Мамо, не ме учи на такъвъ урокъ - да лъжа.” Ако имате чичо като Лавана, ще му кажете да не използва любовта на роднинитѣ. Колко синове и дѣщери сѣж нещастни и се самоубиватъ, защото родителитѣ имъ не искатъ тази мома или този момъкъ. Оставете да си избератъ тѣ когото искатъ. Нека страдатъ, нека страдатъ отъ любовъ. Покажете ми човѣкъ въ свѣта, който е миналъ безъ страдания. По-добрѣ е да се страда за извѣстна идея, отколкото да нѣмашъ такава. Когато майката страда и ражда, тя е благословена. Но когато майката страда и ражда, а дѣцата ѝ умиратъ, този животъ не го разбирамъ. Ако нашитѣ мисли и желаня постоянно умиратъ, защо ни е такъвъ животъ?

Ще кажете: „Това не е истина.” Питамъ тогава: кое е истина? Вие имате една душа, която иска да люби, да живѣе, да бжде свободна въ своето развитие, вие имате единъ умъ, който иска да бжде свободенъ въ своето развитие и ако вие убиете всѣко добро проявление на душата и на ума, какъв е този животъ? Но да не лъжете, проявявайте се свободно. Законътъ е неизбѣженъ, дава се всѣкому заслужено възмездие. Баща, който ражда неблагонадеженъ синъ, за което е той причината, при другъ животъ, пакъ ще се прѣроди у сжщия човѣкъ. Тѣй че за въ бждеше ще се върнешъ пакъ при сжщитѣ условия. Единъ индивидъ трѣбва да работи за своя народъ, защото ще се върне пакъ въ сжщия народъ. Съдѣйствувай за доброто на този народъ, така ще бждешъ за другъ пѣтъ подобрѣ при него. Всички трѣбва да работятъ за общото благо на единъ народъ, защото всички сѣж колективни единици.

Ние трѣбва да разберемъ този въпросъ чисто индиви-

дуално за насъ, не трѣбва да гледаме какво ще бѣде положението на българския народъ. Българскиятъ народъ е нѣщо цѣло, но душитѣ сж по-важни за Бога, отколкото цѣлия народъ. За Бога една добра душа му важи повече отколкото единъ нечестивъ народъ. Единъ човѣкъ, който носи добро, миръ и подига хората въ свѣта, струва повече отколкото единъ цѣлъ народъ, който внася скърби, страдания и разрушения за човѣчеството. Питамъ: кѣдъ е великата Римска империя, когато се роди Христосъ? Какво стана съ нея? - Нищо. Имаше по това врѣме единъ Човѣкъ, който умрѣ като разбойникъ, но Неговитѣ идеи и днесъ сжществуватъ и владѣятъ свѣта. Той струва повече отколкото цѣлата Римска империя. Този великъ човѣкъ бѣше Христосъ.

Често питатъ: „Какво ще стане съ България?“ Каквото стана съ Римската империя. Слѣдователно ние трѣбва да се стремимъ къмъ индивидуално развитие, да бѣдемъ свободни въ своитѣ мисли и желанія, да нѣмаме страхъ. Ако имате характера на Якова, ще пострадате. И Ребека, и Лавана, и всички други сж поженали своитѣ послѣдствия. Тѣзи Яковци, Лавановци, Исаковци днесъ всички сж въ България. Днесъ, кѣдѣто отидете, ще ви кажатъ: „Платете, платете за проповѣдта.“ Азъ рекохъ, нека има въ свѣта едно свещено звание, гдѣто хората безплатно да служатъ на Бога, та като влѣзе човѣкъ въ това общество, да знае, че нѣма лъжа, а другадѣ нека се плаща. Но тѣзи благородни типове само Рахила ще ги донесе. Това сж съврѣменнитѣ жени, на които сега говоря.

Можете ли да играете ролята на Рахила, да пасете вашитѣ овци тѣй, както тя? Можете ли да бѣдете всрѣдъ овчари и да живѣете почтено? Може да имате мжже, не ви казвамъ да нѣмате мжжъ, но питамъ, колко мжже и колко жени иматъ съврѣменнитѣ хора? Единъ мжжъ и една жена да имате. Единъ умъ и едно сърдце да имате. Два ума - това сж двѣ змии. Раздвояването на ума, на сърдцето, на волята, ето гдѣ е злото. Когато една жена разлюби мжжа си, нейнитѣ крилѣ окапватъ. Единъ мжжъ, когато хвърли око на една жена, той я вече прѣлюбодѣйствува. Нашата любовъ трѣбва да бѣде безкористна. И Лаванъ обичаше племяника си, но той го из-

ползува. Рахила, съ своята тояга, това е Божественият законъ на подигането. Това значи да раждаме дѣца като Иосифа.

Може ли да раждате младежи като Иосифа, вие ще бждете избрани жени и избранъ народъ. Тѣзи ангели, които сега идатъ, питатъ българскитѣ жени: „Готови ли сте да раждате синове като Иосифа, ние ще дойдемъ въ България?” Питатъ българскитѣ младежи готови ли сж да водятъ добъръ животъ. „Ще дойдемъ тогава въ България.” Иосифъ, като влѣзе въ Египетъ, спаси го отъ погибель, отъ гладна смъртъ. Но ще кажете: „Докога ще чакаме тѣзи ангели?” Тѣ може да дойдатъ въ единъ часъ, единъ день, единъ мѣсець, една година, врѣмето зависи отъ васъ. Когато вие развиете вашия духъ, ангелътъ ще слѣзе и вие ще го познаете и той васъ. Отъ това не се плашете, оставете вашитѣ грѣхове, не е важно какви сж тѣ, азъ не говоря за вашето минало, не говоря и за настоящето, но говоря за вашето бждеще. Когато ми донесатъ една нечиста риза, азъ я турвамъ въ котелъ, варя я и тя се изпира, става чиста. Така е и съ васъ, а може и да сте чисти, но гледайте да запазите тази си чистота. Рахила направи Якова чистъ, тя го издигна. Господъ го срѣщна и му каза: „Азъ ти дадохъ една Рахила, люби я, нѣмай други жени, освѣнъ нея. Азъ мисля, че този Яковъ, който днесъ се нарича Израиль, живѣе другъ животъ вече, по другъ начинъ. Той е между избранитѣ хора, които ги наричатъ висококултурни, високоучени хора. Свѣтлината на свѣта сж тѣ, защото сж се самопожертвували.

Сега ние стоимъ прѣдъ тази стълба и Господъ е най-отгорѣ и ни пита: „Като се връщате назадъ, какъ мислите да живѣете, ще лѣжете ли брата си, ще лѣжете ли бацитѣ си, ще лѣжете ли мжжетѣ си, женитѣ си, ще лѣжете ли ближнитѣ си, ще ги открадвате ли, ще любите ли други жени, ще продавате ли дѣщеритѣ и синоветѣ си?” Ще кажете: „Много се измжчихме.” Азъ не съжалявамъ когато се мжчите, но се радвамъ, когато родите. Както виждамъ цвѣтята въ градинитѣ, така бихъ желалъ да видя вашитѣ дѣца и да имъ се порадвамъ. Тѣй ще ви говори Господъ. Знаете ли тогава каква радостъ и пѣние щѣше да има между тѣзи дѣца, каква любовъ

между синове и дъщери. Навсѣкждѣ щѣше да има молитви, ядене и пиене, свѣтътъ щѣше да прилича на една райска градина. Това ще стане сега. Писано е въ книгата: Който не стои при стълбата, той нѣма да се възползува отъ тѣзи блага. Азъ уподобявамъ това на онѣзи дървета, които стоятъ покрай рѣкитѣ, тѣ ще използватъ всичката влага, всичкитѣ блага, а другитѣ ще изсъхнатъ. По тази Божествена стълба всичко слиза надолу: мъдрость, любовъ, правда.

Сега въ вашитѣ градини прѣкарайте по една малка струя отъ този животъ. Учителъ си - прѣкарай една малка струя отъ този животъ, жена си, свещеникъ, проповѣдникъ, сѣдия, прѣкарай една малка струя отъ този животъ и ще видите какъ ще се измѣни вашиятъ животъ. Това ново учение, прилича на мѣсець май, когато се измѣтватъ бубитѣ. Сега вие излизате отъ вашитѣ гробища и ще възкръснете. Казано е на едно мѣсто въ Писанието: „Излѣзте вие мъртви да влѣземъ ние живитѣ.” Рекохъ, излѣзте вие мъртви, които сте живи, да влѣземъ ние мъртвитѣ, да се осолимъ вѣтрѣ въ земята. Не се бойте, и за еднитѣ, и за другитѣ ще бѣде добрѣ. Които излизатъ сѣ очистени, а които влѣзатъ, ще се очистятъ и пакъ ще се радваме на този процесъ.

Това е сега новата Рахиль. Тя е единствения идеаленъ типъ между седемтѣ. Бихъ желалъ и мъже и жени, всички да я подражаватъ, красивата Рахиль. Бихъ желалъ всички жени да бѣдатъ като Рахиль, да вдѣхватъ тѣзи Божествени идеали и на мъже, и на дѣца и да носятъ съ себе си пѣсни. Това е учението на Христа, което Той носи чрѣзъ женитѣ и то ще отрие сълзитѣ на страждущитѣ.

Ще кажете: „Виждѣ кждѣ ни туря Христосъ!” Да, но ако сте Лия, ще ви прѣсажда, а ако сте Рахиль ще цѣфтите. Това е спасението на този свѣтъ. Женитѣ трѣбва да спасятъ свѣта. Майкитѣ, майкитѣ и само майкитѣ трѣбва да спасяватъ свѣта. Който мисли, че вѣнъ отъ майката може да има спасение и подобрене на свѣта, той се лѣже. Всички свещеници, проповѣдници, царе, всички трѣбва да се съединятъ около майката и така ще се поправи свѣтътъ. Най-възвишеното, най-силното име въ свѣта, това е майката. Като казвамъ думата

„Господь”, азъ разбирамъ „майка”, въ Писанието Богъ е Божественото име на майка. Всички за любовъ говорятъ, но разбирамъ любовта на Рахила, любовъ която иска самопожертвуване. Слѣдъ това ще дойдатъ новитѣ разбирания на онѣзи тайни, които носи природата.

Човѣкъ, който ни люби, той ще ни покаже, своитѣ хубости въ кжщата си, ще ни приеме на всѣко врѣме, а ако не ни люби, той нѣма да ни приеме. Само чрѣзъ ключа на любовта ще може да отворимъ и разберемъ тѣзи велики тайни.

Въ заключение ще кажа, че въ свѣта работятъ шесть сили, а именно Ревека, Яковъ, Исавъ, Исакъ, Лаванъ и Лия, които създаватъ страданията, които обезсоляватъ човѣчеството, а Рахиль носи видѣлината въ свѣта и навсѣкждѣ се носи този зовъ: „Женитѣ да излѣзатъ на фронта!” Мжжетѣ ще бждатъ въ тила, женитѣ на фронта и тогава свѣтътъ ще се оправи.

Азъ имамъ голѣма вѣра въ женитѣ и ангелитѣ иматъ голѣма вѣра въ женитѣ и Господь и светиитѣ иматъ голѣма вѣра въ женитѣ. И мжжетѣ, като станатъ тѣхни синове, свѣтътъ ще се оправи.

*Бесѣда, държана на 8 априль 1917 година
София*

РАДВАЙТЕ СЕ

*„И когато отхождаха да извъстятъ на ученицитъ му,
ето Исусъ ги срѣцна, и рече: Радвайте се.
А тѣ пристѣпиха, та се уловиха за нозѣтѣ му,
и поклониха му се.”**

Отъ този стихъ ще взема думата „радвайте се”. Тя е дума обикновена, но съ съдържаение. Думата „радостъ” и идеята, която се съдържа въ нея, има Божествень производъ. Радостъта не е едно свойство или качество на животнитѣ, нито на хората отъ този вѣкъ, нито на ученитѣ. Подъ думата „радостъ” се разбира висшето съзнание у човѣка, една вжтрѣшна връзка съ онѣзи естествени отношения на истинския животъ, гдѣто животътъ е непрѣривень. Животътъ, въ своитѣ проявления, принадлежи къмъ три свѣта: животъ на хората на физическото поле, животъ, който съществува между ангелитѣ и животъ на Божествения свѣтъ. Радостъта принадлежи къмъ първичния, Божествения свѣтъ, къмъ тѣй наречения номиналенъ, а не феноменаленъ свѣтъ.

Като взема на български езикъ думата „радостъ”, първата буква е „р”. Въ тази буква има една единица, която показва източника на този малъкъ кръгъ, показва Божественостъ или идея, която е обрѣменена съ една Божествена мисль. Когато хората държатъ нѣщо въ ржката си, то е право това, но тѣ не знаятъ кое трѣбва да се държи. Трѣбва да държишъ това съ своя духъ, на което ти да си господарь. Това е буквата „р”. Но когато хората не разбиратъ законитѣ, тази буква се обръща надолу и става буквата „б”, т.е. човѣкъ, намѣсто да е брѣменень съ нѣкоя Божествена идея, брѣменень е съ стомаха си. Когато хората ставатъ брѣменни на физическото поле, ставатъ шишкави, пълни. Отъ такава пълнота често хората отиватъ да търсятъ лѣкари, за да помѣт-

*Ев.отъ Матей, гл.28, стихъ 9

натъ своитѣ дѣца. Що е затлъстяването? То е дѣте на физическото поле, което искатъ да го помѣтнатъ.

Радостта не спада къмъ този видъ. Втората буква въ думата „радостъ” е „а”. И тя означава брѣменность, но да е брѣмененъ не само твоя духъ съ нѣкоя възвишена идея, но и твоя умъ да бѣде брѣмененъ. „А” е образувана отъ единъ трижгълникъ, който означава човѣшкия носъ, човѣшката интелигентность. Казано е отъ старитѣ мистици, които сж знаели това много години прѣди Христа, че Богъ вдѣхна прѣзь носа на ангелитѣ и разумни хора станаха тѣ. Вдѣхва се на човѣка прѣзь носа, а не прѣзь устата, ето защо и вие прѣзь носа дишате. Буквата „д” е образувана сжщо отъ единъ трижгълникъ - единъ прѣходенъ животъ. Трижгълникътъ, това сж три сили, които не сж проявени. Буквата „о” означава условията, при които една идея се развива. Буквата „с” е законитѣ на промѣнитѣ, чрѣзь които тѣзи идеи може да се усвѣршенствуватъ. Буквата „т” е кръста, принципа на мъжетѣ и женитѣ, споредъ който тѣ живѣятъ.

Христосъ казва: „Радвайте се”, защото сега се откри духовния свѣтъ, има пжтъ, по който да минаватъ отъ единъ свѣтъ въ другъ. Тази радостъ е необходима за човѣка. Човѣкъ безъ радостъ въ свѣта, споредъ моето схващане, не е човѣкъ. То е защото радостта въ своитѣ проявления е съвмѣстима съ всички отношения на човѣшкия животъ. Нѣма сила, колкото мощна да е тя, да помрачи радостта. Защо? Защото любовта и радостта вървятъ заедно. Тѣ сж като братъ и сестра и като мъжъ и жена. Не като тѣзи мъже и жени, които сж тукъ на земята, не като тѣзи жени, които по цѣли дни готвятъ въ кухнитѣ си и не като тѣзи мъже, които по цѣли дни стоятъ затворени въ своитѣ дюкяни. Мъжътъ цѣлъ день мисли какъ да изкара повече, за да задоволи жена си, а жената мисли въ кухнята какво да сготви, за да нахрани мъжа си. Христосъ казва: „Радвайте се,” но тази радостъ не могатъ да я изпитатъ такива мъже и жени. Радвайте се вие, които сте свободни, които имате свободенъ духъ, не сте роби никому, на васъ принадлежи тази радостъ. Ще ме запитате: „Може ли да имаме тази радостъ?” Може, но шомъ напуснете вашитѣ кухни

и дюкяни. Ще запитате: „Какъ е възможно да оставимъ кжщитѣ си?“ Не, нима кухнитѣ и дюкянитѣ сж необходимо качество за щастието на човѣка? Кждѣ сж кухнитѣ на птицитѣ, кждѣ сж тѣхнитѣ дюкяни? Ние, съврѣменнитѣ хора на висшата култура, на европейската цивилизация, имаме девиза: „Безъ кухни не може, безъ дюкяни не може“, а азъ пиша отгорѣ: „И радостъ не може.“ Защото едно отъ основнитѣ качества на дома на мъжетѣ и на женитѣ, на фамилиитѣ, това е връзката на разбирането, любовта. Но не тази любовъ, която вие разбирате, половинъ день да любишъ, половинъ день да мразишъ. Това не е животъ, това е робство.

Азъ говоря на вас, които сте християни отъ 2000 години, вашитѣ бащи и майки сж чели Христовото учение, срѣщали сж думитѣ „радвайте се“, но още хората не могатъ да се радватъ. Това е не защото радостта е несъвмѣстима съ днешния животъ, но трѣбва почва за тази радостъ. Слѣдователно тя принадлежи къмъ истинския духовенъ животъ. Когато ние разберемъ законитѣ въ свѣта, ще трѣбва друга една кухня да устроимъ, по-модерна. Азъ мога да ви дамъ една скица, какви трѣбва да бждатъ модернитѣ кухни и дюкяни. Свѣтътъ ще трѣбва да се прѣустрои. Кажете какви сж кухнитѣ на ангелитѣ, какви сж тѣхнитѣ дюкяни? Но, ще кажете: „Това не е важно за насъ.“ Ако искаме да бждемъ културни хора, повисша култура ако искаме отъ днешната, трѣбва да пратиме делегати при ангелитѣ.

Сега българитѣ, като гледатъ на германцитѣ, мислятъ си: „Какви културни хора сж тѣ“, и имъ се иска да подражаватъ. Толкова по-завидна е културата на ангелитѣ, но мъчнотията се явява отъ това кждѣ ще намѣриме тѣзи ангели. А съврѣменнитѣ хора се отличаватъ съ едно качество на съмнѣние и критически умъ и сжществува мнѣние, че човѣкъ, за да бжде философъ, трѣбва да има съмнѣние въ всичко, всичко да провѣрjava. Нѣмамъ нищо противъ съмнѣнието, но има и такива философи, които и като пипнатъ човѣка, пакъ се съмнѣватъ. Напримѣръ въ Евангелието се споменава, че единъ отъ ученицитѣ на Христа, слѣдъ като видѣлъ, че той се въз-

несе, пакъ не повърва и трѣбваше да пипне между ребрата му, за да се убѣди, въ истинността.

Това е еврейска култура. Човѣкъ всѣкога може да бжде излъганъ. Когато не разбираме Божественитѣ закони въ свѣта, лъжа има. Лъжата е признакъ, че истината съществува, тъй както сѣнката е признакъ, че прѣдметътъ съществува. Съмнѣнието е признакъ на това, че реалността съществува. Не може да се роди съмнѣние, безъ да има причина за него. Веднѣжъ казвашъ, че нѣма Господъ, това показва, че Той съществува. Не може да отричашъ това, което не съществува, слѣдователно отричашъ само това, което съществува. Що е отричане? Денемъ въ природата виждате дърветата, изворитѣ, но вечерно врѣме не ги виждате, слѣдователно може да се съмнѣвате. Когато човѣкъ казва, че нѣма Господъ, азъ казвамъ: „Твоето слънце е залѣзло и слѣдъ 12 часа твоитѣ убѣждения ще се измѣнятъ.” - „Нѣма душа, нѣма задгробенъ животъ, нѣма Господъ”, казватъ хората. Азъ казвамъ, твоето слънце е залѣзло и слѣдъ 12 часа ще ти се измѣнятъ убѣжденията.

Твоитѣ убѣждения ще се измѣнятъ, тъй както се измѣниха убѣжденията на единъ български учителъ съ висше образование, участвувалъ въ послѣдната война съ гърцитѣ. При едно отстѣпление, той се скрилъ въ една пещера и тукъ прѣкаралъ три дни безъ да може да си подаде главата навънъ отъ страхъ прѣдъ силния огънъ. Толкова много изгладнѣлъ, че се обърналъ къмъ Бога, да му даде нѣкои признаци за своето съществуване. Не се минало половинъ часъ и една костена жаба* доближила до дупката на пещерата и оставила прѣдъ нея една четвъртъ килограмъ хлѣбъ, който носила в устата си и се върнала назадъ. Като се върналъ този учителъ при своитѣ ученици, казвалъ имъ: „Дѣца, отъ сега нататкъ ще знайте, че има Господъ.” Защо, отъ гдѣ знае той? - Тази жаба го убѣдила. Слѣдователно като се намѣрите въ тази пещера, като постоите тамъ три деня гладни, ще се убѣдите, че има Господъ. Веднѣжъ има Господъ, има душа, има и зад-

*костена жаба - костенурка

гробенъ животъ. Тѣзи нѣща може да ги провѣрите.

Азъ ви говоря за нѣща, които съмъ провѣривалъ хиляди пжти. Бихъ казалъ, по-скоро ще се осъмня въ сжществуването на толковато хора, отколкото въ този свѣтъ, въ който азъ живѣя. Азъ живѣя едноврѣменно и въ този и въ онзи свѣтъ, едноврѣменно се разговарямъ и съ хора и съ духове. Ще кажете: „Ужасно нѣщо сж духоветъ.“ По-интелигентни сжщества отъ духоветъ нѣма. Какви сж стройни, хубави тѣ, какви блѣскави очи иматъ тѣ, каква култура има въ тѣхъ, какво училище прѣдставляватъ тѣ! Затова умираете вие, затова умиратъ ваши близки, за да отидете при духоветъ и да се научите отъ тѣхната култура. Ще попитате: „Кждѣ е този духовенъ свѣтъ?“ Това е въпросъ на едно микроскопическо животно, което може да каже тѣй: „Кждѣ е мѣстото на човѣка, въ каквъ свѣтъ живѣе той?“ Той живѣе въ сжщия свѣтъ, но между схващанията на човѣка и на това микроскопическо животно има голѣма разлика. Свѣтътъ не е това, което само виждаме, той е нѣщо грандиозно, по-голѣмо отъ това, което виждаме. Нѣкой пжтъ мислите, че животътъ нѣма смисълъ. Много моми, момци се обезсърчаватъ и искатъ да умрат, но като срѣщне нѣкоя мома единъ хубавъ момъкъ, погледне го въ очитѣ и казва: „Сега животътъ има смисълъ.“ Запѣе тази мома и не иска да умре. Така е и съ момъка. Отъ гдѣ дойде този свѣтъ, този смисълъ въ живота? Въ тѣхното сърдце, умъ се открива ново съзнание, тѣхнитѣ сърдца започватъ да туптятъ. Животътъ не е въ туптение. Туптенето е само срѣдство да прѣдава мислитѣ, състоянията въ духовния свѣтъ.

Слѣдователно Христосъ казва: „Радвайте се, за васъ иде една нова култура.“ Азъ свързвамъ хората отъ земята съ тази нова култура. Идете и проповѣдвайте на свѣта новото учение, да устроятъ домоветѣ си безъ кухни и безъ дюкяни. Допуснете, че бихме направили цѣлата земя една голѣма градина съ най-хубави овощни дървета, то тя би позволила на всички дървета да дадатъ най-добри плодове, тогава бихме ли имали нужда отъ сегашнитѣ кухни. Каква нужда ще има

човѣкъ да прѣкарва цѣли 8 часа затворенъ въ своя дюкянъ? Защо той стои сега 8 часа въ дюкяна си? За да купи на жена си месо, захаръ, оризъ, масло, яйца и т.н. Тогава не ще ни трѣбва и електричество. Азъ, като мисля, ще си създамъ една лампа, която ще ми свѣти. Нѣма да се безпокоя ни за газъ, ни за електричество. Нѣма да се говори, че градскиятъ свѣтъ взима много за електричеството. Своята енергия ще използвате. Съ мисълта си ще имате бързи съобщения.

Христосъ казва: Радвайте се, защото новото знание, което ще дойде, ще освободи хората отъ това робство, въ което сега се намиратъ. Билъ съмъ въ Америка и тамъ хората се чудятъ на тази грандиозна на здания съ десетки етажи, голѣми сводове култура. Споредъ менъ това сж затвори. При тѣзи тѣй модерни къщи, благодарение на недостѣпа на слънцето, американцитѣ сж много нервни хора. Идеята у тѣхъ, да създадатъ нѣщо грандиозно, е хубава, но нека способността на ума, на сърдцето взематъ този високъ размѣръ. Но когато тази Божествена идея не може да се разбере у хората добрѣ, а се проявява по начинъ, какъвто виждаме, това показва, че тази култура е отживѣла своя вѣкъ. Бждещитѣ майки и бащи, като зачеватъ дѣцата си, трѣбва да имъ турнатъ тази мисълъ: „Не ти трѣбва тебе кухня.”

Какво разбирамъ подъ кухня? - Стомаха, защото само за него мислимъ. Като ни заболи малко стомахътъ, пакъ за него мислимъ. Сутринъ, на обѣдъ, вечеръ - все за стомаха се грижимъ. Вѣрно е, че ако се развали стомахътъ, заболѣва и главата. Стомахътъ има друго прѣдзначение. Твърдението на сегашнитѣ хора, че ние тѣй трѣбва да живѣемъ защото Господъ така е наредилъ, азъ го оспорвамъ. Днешниятъ свѣтъ е карикатура на Божествения. Господъ, когато е създалъ свѣта, всичко е било добрѣ - и хора, и растения, и животни, но сега не е така. Пияницата, като свикне да пие, продава наслѣдство, дѣца, жена и казва: „Господъ създаде хората да пиятъ вино.” Господъ е създалъ човѣка съ желаня къмъ жидкости,* но не къмъ виното, а къмъ водата. Ние трѣбва да

*жидкость - диал. **течность**

дойдемъ съ своитѣ идеи до Божествения свѣтъ, да разберемъ какво нѣщо е човѣкътъ.

Като ви говоря да напуснете вашитѣ кухни, то не значи да ги развалите, прѣди да съградите новитѣ си кѣщи. Направете опитъ и вижте дали бихте могли да живѣете безъ тѣзи кухни и тогава само ще съборите старитѣ, а иначе по никой начинъ не събаряйте старитѣ, защото ще останете безъ нищо. Радвайте се, защото радостта дава импулсъ, потикъ на човѣка, тя е майка на нещата. Радостта произтича отъ вжтрѣшенъ, Божественъ импулсъ на душата, тя дава вдѣхновение. И мъже и жени трѣбва да се стремятъ да култивиратъ тази радостъ у себе си, а ние, съврѣменнитѣ хора не можемъ да търпимъ такива, които се радватъ. Ние искаме всички да сж мрачни, намръщени, но не трѣбва въ човѣшкото сърдце да има нѣкаква тъмнина. Лицето на човѣка може да бжде прашно, почернѣло, но въ душата, ума и сърдцето трѣбва да има радостъ. Нѣма причини да нѣма радостъ у човѣка.

Христосъ ви срѣща на пѣтя и ви казва: „Радвайте се.” - „А, казвате, какъ да се радваме, тамъ на бойнитѣ полета изгнаха толкова наши мъже и синове, какъвъ смисълъ има животътъ сега зарадъ насъ? Обѣдняхме, дългове до уши имаме, всичко е скѣпо и прѣскѣпо, какъ да бждемъ радостни?” Тогава казваме на Христа: „Ти може ли да направишъ камънитѣ на хлѣбъ?” Христосъ отговорилъ: „Не само съ хлѣбъ, отъ камъни направенъ, може да живѣе човѣкъ, но съ всѣко благо слово, което излиза отъ устата на единъ добъръ човѣкъ.” Въ Америка бѣха замислили да направятъ по химически начинъ хапчета, които като се изядатъ, да задоволятъ човѣка, но това нѣщо по химически начинъ не може да се създаде. Не е този пѣтя, по който да върви науката. Онзи хлѣбъ, който се добива, добива се чрѣзъ Словото Божие. Словото Божие е една субстанция много по-висша, една духовна материя, отъ която може да се извлѣкатъ необходимитѣ екстракти за нашия животъ, а не отъ нисшата материя, която покварява нашия животъ.

Христосъ е казалъ: „Всѣко слово, което излиза отъ Бога, съ него ще се храни човѣкъ.” Това нѣщо Христосъ го дока-

за. Той взема петъ хлѣба и петъ риби и така се нахраниха 5000 души. По кой начинъ? Толстой, като не признава чудеса, тълкува това нѣщо така: „Понеже Христосъ е проповѣдвалъ равенство и братство, то всѣки отъ тѣхъ си носилъ хлѣбъ и насѣдали да ядатъ.” А въ сжщностъ може ли да се увеличи хлѣба? - Може. Вие сѣете едно житно зрънце и отъ него се явяватъ 250 зрънца. Посаждате една сѣмка отъ ябълка и слѣдъ десетина години ще имате 3000-4000 ябълки. Питамъ, отъ гдѣ черпи ябълката тази енергия? Ще кажете: „Отъ земята.” - Не, отъ слънцето отгорѣ. Земята е единъ резервоаръ, който спира развитието. Ако хората биха знаели този законъ, какъ да се прави хлѣбъ, тѣ лесно щѣха да забогатѣятъ.

Срѣщна ме единъ господинъ и ми казва: „Отъ какъ се отвори войната, въ България има вече 500 милионери.” Рекохъ: да, но тѣ сж книжни милионери. Тѣзи книги какво може да доставятъ на хората? Ще кажете: „Е, докато съмъ живъ на земята, ще живѣя съ тѣхъ, ще се ползувамъ отъ тѣхнитѣ блага.” Е, добрѣ, утрѣ като те хване смъртъта за гушата, ще ти каже: „Азъ не признавамъ твойтѣ книжни пари, богатство.” Ще те срѣщне Христосъ на пѣтя и ще те пита: „Защо си толкова дрипавъ?” Ще кажешъ: „Работихъ въ България, когато тя воюваше и азъ искахъ да се осигуря.” - „Кривъ пѣтъ си хваналъ”, казва Христосъ. Това не е радость, криво си разбралъ Христовото учение.

Радостъта е основана на Добродѣтельта и Правдата. Азъ нѣмамъ право да нарушавамъ тѣзи благородни постѣпки у хората, нѣмамъ право да говоря това, което не е и споредъ Христовото учение, трѣбва да говоря само това, което е истина, което е Божествено, защото за всѣко учение ще давамъ отговоръ прѣдъ Бога. Ще се върнешъ при баща си и Той ще те пита: „Какъ си свърши работата въ България на земята?” - „Спечелихъ много пари.” Не, жени, жени, вие, вие тикнахте мжжете си за тѣзи книжни милиони, за васъ тѣ станаха книжни милионери. Дѣца, вѣнъ, вѣнъ това богатство, то е несправедливо, неправилно придобито! Хора и народи, които така печелятъ своето богатство, нѣматъ Божието благословение. Нито отъ тѣхъ, нито отъ дѣцата имъ, нито отъ

четвъртото поколение ще остане поменъ. А онъзи, които въ тѣзи врѣмена прѣнасятъ най-търпеливо своя кръсть зарадъ мене, тѣ сж спасени. Кръстьтъ за мене съставлява една висша наука, която съдържа всички елементи за прѣвръщането на лошитѣ нѣща въ добри.

„Радвайте се”, казва Христосъ. Можемъ ли да се радваме? - Можемъ. Ние трѣбва да имаме търпението на онзи гръцки философъ, който е живѣлъ прѣзъ врѣмето на апостолъ Павелъ. Той е ималъ много по-голѣма издръжливостъ и постоянство, отколкото всички сегашни християни и проповѣдници. Той билъ робъ при единъ римски патриций. Господарьтъ често изтезавалъ робитѣ си, което нѣщо вършилъ и съ него, но той никога не се оплаквалъ, не охкалъ и се всѣкога усмихвалъ. Това дразнило много господаря му и той често го биелъ, за да прѣдизвика неговото негодувание. Единъ день господарьтъ му натисналъ силно крака, за да види какъ ще се отрази това на роба, но той казалъ: „Господарю, не ми натискай тѣй силно крака, защото ти ще изгубишъ, нѣма да мога да ти служа добрѣ за въ бждеще.” Господарьтъ натисналъ силно и счупилъ крака. Робьтъ казалъ: „Е, нали ти казахъ, че ще ми счупишъ крака!” За неговото доволство римскиятъ патриций го направилъ свободенъ, слѣдъ което врѣме той писалъ отлични съчинения, които стоятъ много по-високо отколкото съчиненията на много съврѣмenni философи и богослови. А вашето краче, само нека смѣй нѣкой да го натисне! Ние нѣмаме това доволство.

Христосъ казва: Радвайте се, защото отсега нататкъ вашитѣ крака нѣма да бждатъ счупени; радвайте се, защото отъ сега нататкъ нѣма да имате нужда отъ несправедливи богатства. Защо? Защото за единъ праведенъ, добъръ човѣкъ Небето работи. Нѣкой казва: „Разработихъ, разоряхъ си нивата.” Не си я ти самъ разработилъ, ако не бѣха тѣй многото червеи, орането на човѣка не би принесло никаква полза. Слѣдователно ако приложимъ Христовото учение, разликата ще бжде тази: малко ще работимъ, а повече резултатъ ще имаме. Споредъ Христовото учение, три часа физически трудъ е достатъченъ, три часа ще сж необходими за

ума и три часа за сърцето, всичко 9 часа прѣзъ деня. Тогава животътъ щѣше да бѣде много по-приятенъ и хората не щѣха да умират, а щѣха само да се видоизмѣнятъ и всѣки щѣше да заmine за онзи свѣтъ, когато иска. Но, за да разберемъ Христовото учение, трѣбва да създадемъ у насъ този необходимъ характеръ на мисълта, т.е. да освободимъ своята съзнателна душа и да се освободимъ отъ вжтрѣшния страхъ.

Възможно ли е това? Има правила. Не мислете, че въ духовната наука нѣщата вървятъ много бързо. Не, много медлено*. Божественото върви отъ малкото къмъ голѣмото, а човѣшкото започва съ грандиозното и свършва съ малко. Може да направите едно изчисление. Ако едно житно зърно го садите 19 години наредъ и ако имате търпението да го наглеждате, то ще стане голѣмо, като цѣлата земя. Казва Христосъ: „Ако имате вѣра колкото това синапово зърно, ще можете тази планина да отмѣстите.“ Защо е употребено синапово зърно, а не житно? Синаповото сѣме има свойството да прави пришки и ако го турите на ржката си, то извлича всички врѣдни, лоши сокове. Отъ житното зърно нѣма този ефектъ. Вѣрата ви трѣбва да бѣде положителна, да действа вътрѣ въ ума ви.

Тогава ще се намѣрите въ положението на онѣзи двама грѣцки художници, които държали конкурсъ за своето изкуство. Единиятъ изрисувалъ единъ гроздъ толкова естествено, че небеснитѣ птици се спуснали да го кълватъ. Другиятъ изрисувалъ Венера и отгорѣ нарисувалъ едно тънко було. Толкова сполучлива била рисунката, че първиятъ художникъ се излѣгалъ и се опиталъ да дигне булото. Единиятъ излѣгалъ птицата, а другиятъ - човѣка.

Ние, съврѣменнитѣ хора обичаме да лѣжемъ [не] само птицитѣ. Ние често залѣгваме своя стомахъ. На този стомахъ му кажи така: „Не бой се, ти ще имашъ храна достатъчно, имай вѣра, азъ ще ти приготвя храна.“ Вие, като се трѣвожите, стомашнитѣ клѣтки започватъ да се безпокоятъ.

*медлено - книж. остар.(рус.) **бавно**

Тъ сж около десетъ милиона работници, започватъ да се смущаватъ и стомахътъ се разваля. Тъ не трѣбва да знаятъ, че нѣма хлѣбъ, нѣма едно - друго.

По този сжщия начинъ се зараждатъ болеститъ въ ума и сърдцето. Навсѣкждъ се отправятъ отрицателни мисли. Какво ще стане съ България? Не се бойте, всичко ще се прѣобрази, то ще бжде 10 пжти по-добрѣ слѣдъ 100 години, но сега Богъ е туриль българитъ въ единъ котелъ и слѣдъ това ще имъ изпрати добри работници. Какво ще стане съ руския народъ? И той ще бжде 10 пжти по-добрѣ слѣдъ 100 години. Всички народи - и германци, и англичани, и французи, всички ще бждатъ 10 пжти по-добрѣ. Но ще кажете: „Гдѣ ще те намѣримъ слѣдъ 100 години?“ Чудна работа, гдѣ ще ме намѣрите! Ами сега гдѣ ме намѣрихте? Често казвате: „То ще се мре, ама здраве да е.“ - Нѣма смъртъ, а събличане има. Когато една гжсеница се съблѣче и стана на пеперуда, питате се: „Гдѣ отиде гжсеницата?“ Тя е самата пеперуда. Вие слѣдъ врѣме ще бждете единъ работенъ ангелъ, ще имате свойството да изчезвате, да се явявате по ваше желание. Ще кажете: „Такива хора сж змейове - лоши хора.“ Не, тѣзи хора, който сж придобили тази способностъ, сж най-добритъ хора. Такъвъ бѣше и Христосъ, явяваше се и изчезваше. Ще кажете: „Башъ, не се знае дали е така.“ Вѣрно е, че не се знае, но това е по отношение на вашитъ твѣрдения, а истината въ природата си остава всѣкога тѣй както си е, нито прѣувеличавамъ нѣщата, нито ги намалявамъ.

Радостта въ тѣзи врѣмена е особено необходима. Никога свѣтътъ не е усѣщаль такава нужда отъ радостъ, както сега. Да придобиете тази радостъ е много лесно. Може да я придобиете тѣй лесно, както става лесно духването въ гърнетото. Единъ български младежъ отишълъ да се учи на грънчарство при единъ майсторъ грънчаръ. Като работилъ нѣколко години, той казалъ на господаря си: „Произведи ме калфа, да започна азъ самъ да си работя, да се ожена и наредя.“ - „Добрѣ,” казалъ майсторътъ. Произвелъ го калфа. Започналъ младежътъ самъ да си работи, направилъ си калъ, но забѣлѣзва, че грънцитъ му се пукатъ щомъ се поставятъ въ

пещьта. Отива пакъ при своя майсторъ и запитва: „Защо моитѣ грънци се пукатъ?” - „Не си научилъ добръ изкуството, ще трѣбва още три години да стоишъ чиракъ и тогава ще се научишъ добръ да работишъ,” му отговорилъ майсторътъ. Останалъ при майстора още три години и гледалъ какво той върши. Забълъзалъ, че господарьтъ му, прѣди да постави въ пещьта грънцитъ, вземе ги въ ржцѣтъ си, близо до устата и духне вжтрѣ, каже: „Ху.” Слѣдъ което грънцитъ не се пукатъ. „Е, казалъ младежътъ, трѣбвало за едно духване, за едно „ху” да стоя чиракъ още три години.”

Трѣбва да знаешъ кога да кажешъ това „ху”. Всѣко нѣщо трѣбва да умѣешъ да приспособишъ на неговото врѣме, когато има условия за това и когато Божествениятъ законъ работи, който е една велика сила въ свѣта за доброто и за подигането на човѣшкия характеръ. Слѣдователно вие, като се съберете, казвайте: „Ху.” Ще кажете: „Е, то е глупава работа.” Азъ съ васъ ще направя единъ опитъ. Който отъ васъ не е разположенъ, нека три пѣти на день каже „ху” и вижте какъвъ резултатъ ще имате въ продължение на единъ мѣсець.

Азъ съмъ виждалъ селяни, като кладатъ огънь, като не се разпалва, тѣ се наведатъ, духватъ и казватъ „ху”. Гасите свѣщъ, духвате, кажете „ху” и сегашнитѣ господари каратъ слугинитѣ си да имъ гасятъ свѣщитѣ. Старитѣ българи знаятъ отдавна това изкуство. Изгори си нѣкой прѣста, духне на изгорѣлото мѣсто, каже „ху” и то започне да прѣболява. Забли ви сърдцето, кажете „ху”. Ще кажете: „Това е глупаво, нека азъ да видя по медицинскитѣ книги какво пише за лѣкуването на тази или онази болестъ.” Ако сте богати, дайте си данъта на лѣкаря, но ако сте бѣдни, опитайте моя свѣтъ. Безъ пари медицина ви прѣпоръчвамъ, особено при сегашното положение, при липса на лѣкари и при скжпотията на живота.

Не говоря нищо противъ лѣкаритѣ, напротивъ тѣ сж много добри хора, защото когато нѣкой човѣкъ изгуби вѣра въ Бога, въ всичко и каже, че е реалистъ, дойде день да заболѣе сериозно, търси нѣкъдѣ помощъ и къдѣ я намира? - У лѣкаря. Щомъ дойде лѣкарьтъ, той го запитва: „Какво е по-

ложението ми, има ли надежда?” И върва и изпълнява всичко, казано от лъкаря. Този лъкарь заслужава да му се плати 10 лева и повече даже, за гдѣто е внесълъ въ тази къща вѣра.

Ние трѣбва да туримъ, да усилимъ волята си. Ние трѣбва да приличаме на онази американка, която лъкарьтъ казвалъ, че ще умре. Извикала тя мъжа си и му казала: „То се вижда, че ще умра, но искамъ едно обѣщание отъ тебе: да се не женишъ слѣдъ моята смъртъ.” Мъжътъ ѝ отговорилъ: „Не мога да ти дамъ такова обѣщание.” - „Е, тогава и азъ нѣма да умра.” И наистина не умрѣла. Не лъжете свѣта, а кажете: „мога” и спрѣгайте глагола „мога”. Никой не умира, умира човѣкъ само когато грѣши. Онзи, който изпълнява закона на Христа, не умира. Умрѣли хора нѣма, не съмъ срѣщалъ такива, но болни има. Кажете кой отъ васъ е умиралъ? Този, който не е умиралъ нѣма право да лъже, че хората умиратъ. Каква е тази философия на християнството: „Ще умремъ!” Нѣма да умремъ, а трѣбва да се каже: „Ще заспимъ, ще се промѣнимъ”, то сж друго нѣщо вече.

Христосъ казва: Радвайте се, вие които сте свободни въ свѣта, защото нѣма смъртъ. Ето, азъ доказвамъ това: разпнаха ме и пакъ говоря съ васъ. Слѣдователно съ моята великденска бесѣда искамъ да не бждете положителни хора съ отрицателни умове, а положителни хора съ положителни умове. Това, което азъ твърдя, всѣки може да го докаже, като направи единъ малъкъ опитъ и да се убѣди въ истинността на думитѣ ми. Вие казвате: „Като отидемъ въ онзи свѣтъ, тогава ще видимъ какво има.” Не се лъжете, сега опитайте. Казвате: „Не мога да търпя да страда единъ или другъ, да го чувамъ, че охка.” Нека страда, той е благословенъ. Като каже нѣколко пжти „ху”, той ще оздравѣе. Това е новото учение, нови методи за разбиране на живота.

Знаете ли, когато единъ домъ е лишень отъ радость, каква мрачна картина прѣдставлява той, какви духовни нечистотии има вътрѣ въ него? Въ духовния свѣтъ тази духовна материя и тя може да се поквари. И затова, както чистите къщитѣ си, така трѣбва да чистите умоветѣ и сърдцата си. Не допушайте въ ума си лоши мисли. Напримѣръ нѣкоя же-

на допусне въ себе си мисълта, че мъжът ѝ ходи по чужди жени. Не допускай такава мисъл, поразговори се съ мъжа си, но мисълта изхвърли отъ себе си, тя не носи радостъ. Този Божественъ духъ, който живѣе у насъ, иска да ни сблужи, да се обичае разумно, безъ да правимъ зло. Ще каже нѣкой: „Какъ ще познаемъ каква е тази любовъ?“ Като влѣзешъ въ една къща и заваришъ хората скръбни, ако 5 минути слѣдъ като постоишъ, тѣ се развеселятъ, тогава твоята любовъ е Божествена. Затова казва Христосъ: „Радвайте се и внесете тази Любовъ, която ще подигне душитѣ и сърдцата ни.“ Тогава нѣма да има никакви болести, нито задухъ, нито неврастения, нито подагра и др.

Въ продължение на една година изговаряйте думата „радостъ“ всѣка сутринъ десетъ пѣти прѣзъ цѣлата сутринъ и елате при мене слѣдъ 6 мѣсеца, да ми кажете какъвъ е ефектътъ отъ тази дума. Всѣка дума, която произнасяте, има ефектъ, има сила вѣтрѣ въ себе си. Като чуете думата „пожаръ“, каква сила има тя? Думата „ура“, каква сила има! Всѣка дума е мощна сила, само че тя трѣбва да се приложи. Христосъ казва: Радвайте се, защото силата на радостъта е любовъта.

Едно врѣме проповѣдниците казваха, че човѣкъ трѣбва да бѣде благочестивъ. По какво ще се познаятъ християнитѣ? - По дѣлата имъ. Единъ день Настрадаинъ Ходжа отива да обере единъ дюкянъ и взелъ да изпилява ключа на вратата. Питатъ го: „Какво правишъ тамъ?“ - „Свиря на кемане.“* - „Кѣде е гласътъ му, та не се чува?“ - „Утрѣ ще му чуе гласа,“ отговорилъ Настрадаинъ Ходжа. Гласътъ на това, което работите, ще го чуе послѣ, въ една или друга смисълъ, то има своята сила. Ако ние внесемъ въ себе си тази дума „радостъ“, всѣки ще ни пита: „Какъ придобихте тази сила?“ А сега хората казватъ: „Свѣтътъ не е добъръ, мрачни сж хората.“ Нѣкой день моятъ свѣтъ се поразмѣти, запретна се и казвамъ: „Сега ще влѣза въ моята нива, между моитѣ дѣца и тамъ ще поработя.“ И азъ имамъ дѣца. Нѣкои ще кажатъ:

*кемане - остар. (пер.-тур.) цигулка

„Господинъ Джновъ нѣма дѣца, не знае какъ се отглеждатъ тѣ.” Е, вие много пѣкъ ги отглеждате. Вие трѣбва да отхранвате тѣло, сърдце, умъ и душа, всичко това е необходимо за васъ. Повтаряйте думата „радостъ”, и вие ще видите, че въ свѣта има други сили. Тогава ще видите, че това, което съмъ говорилъ е право.

И тъй, Христосъ казва: Радвайте се, нѣма смъртъ. Вашето бѣдеще е велико, вашитѣ души сѣ прѣдзначени за другъ единъ Божественъ свѣтъ. Радвайте се, казва Христосъ, защото азъ ще ви изпратя свѣтли духове. Подъ свѣтли духове разбирамъ тѣзи, което ще работятъ върху васъ и ще създадатъ друга култура. „Слѣдъ 2000 години ще видите тѣзи ангели да слизатъ и възлизатъ и да работятъ върху васъ” - е писано въ Писанието. Това врѣме е настѣпило вече. Фактитѣ сѣ всѣкога факти, а какво мислятъ хората, то е другъ въпросъ. Въ свѣрѣменната наука въ петъ минути може да измѣнишъ настроението у човѣка. Напримѣръ магнетизаторитѣ могатъ, като прѣкаратъ рѣката си по лѣвата ти страна, да те направятъ добѣръ, а като я прѣкаратъ по дѣсната ти страна, да те направятъ лошъ. Ще кажете: „Това е чрѣзъ внушение.” За да внушишъ нѣкому нѣщо, трѣбва думитѣ ти да иматъ сила. Често употрѣбаватъ думитѣ „внушение”, „хипнотизиране”. Какво е хипнотизирането? То е сила, която може да употрѣбите въ добра и лоша смисълъ. Съ малка и съ голѣма доза може да произведете два противоположни резултата. Ако кажете на вашия синъ: „Ти ще бѣдешъ добѣръ, синко,” той наистина ще стане добѣръ. Майка, като зачене, да каже: „Азъ вѣрвамъ, вѣрвамъ, че ще родя добро дѣте, радвамъ се, че ще бѣде добро дѣтето” и т.н. Какво правятъ днешнитѣ жени? Мѣчатъ се да помѣтнатъ, съвѣтватъ се съ лѣкари върху начина за помѣтане, но когато помѣтнешъ на физическото поле, послѣдствията сѣ лоши. Затова Христосъ казва: Вѣрвайте въ духоветѣ, които азъ ще изпратя, тѣ ще изправятъ свѣта и вашиятъ животъ ще се уреди. Не взимайте вашето брѣме върху себе си, всичко ще се промени.

Сега ви оставямъ съ тази дума „радвайте се”. Нека тя зачене въ вашия умъ. Тогава ще се съедините съ тѣзи Бо-

жествени духове. Ще кажете: „Е, отъ где ги виждаме?“ Мома, прѣди да се влюби, си създава образъ любимъ, а като срѣщне момъка, намира, че той е, който отговаря на създадения образъ и го залюбва. Ако повтаряте думата „радостъ“, само така ще привлѣчете Христа, ще познаете великитѣ истини въ живота, ще разберете, че думитѣ иматъ въ себе си дълбокъ смисълъ. Това сж прости знания, които ви ги давамъ даромъ защото ви сж потрѣбни и азъ не ще нося никаква отговорностъ, ако кажете, че сте пострадали. Приложете тѣзи знания. Произнесете думата „радостъ“ 10 пжти на день, безъ всѣко съмнѣние, идете слѣдъ това на работа и вижте какъ ще подѣйствува тя. Тури хлѣба въ стомаха си и не мисли по това, той ще свърши работата си. Кажи думата „радостъ“ и твоятъ духъ ще извади нейнитѣ сокове и ти ще бждешъ единъ мощенъ и силенъ духъ и като се върнешъ отъ работа, кажи на Бога: „Благодаря Ти, за тази дума.“

Желалъ бихъ всички българи и българскитѣ царь, и свещеници, и търговци, и учители, и майки, и бащи, всички да изговарятъ тази дума „радостъ“ и този зовъ да се понесе отъ всички народи. Тогава мирътъ ще дойде и Христосъ ще слѣзе.

*Бесѣда, държана на 15 априль 1917год.,
Великъ день*

ВОЛЯТА БОЖИЯ

*„Не всякой, който ми казва:
Господи, Господи, ще влѣзе въ Царството Небесно,
но който прави волята на Отца моего, Който е на
Небеса.“**

Думитѣ „волята Божия“ ще ги приведа въ съврѣмененъ езикъ. Тѣ сж класически думи, класически изразъ. Когато се кажатъ думите „волята Божия“, съврѣменнитѣ хора се малко усмихватъ. Защо? Защото сж разколебани въ това дали има Богъ или не. Свѣтътъ има двояко изражение въ себе си - съзнателно и несъзнателно. Несъзнателното, това е хаотическо състояние на свѣта, на веществото, на силата и това състояние го наричаме свѣтъ безъ закони. Когато Христосъ казва: „Не всѣки, който казва Господи, Господи, ще влѣзе въ Царството Божие“, разбирамъ, че не всѣки ще може да влѣзе въ съзнателния свѣтъ, ако не изпълнява волята Божия. Всѣкога волята Божия подразбира висшето и разумното у човѣка, висшето и разумното въ свѣта.

Тази Божествена воля въ физическия свѣтъ се явява въ видъ на необходимостъ на тѣй нареченитѣ механически закони. Вие не можете да противодѣйствувате на едно колело, което върти въ една фабрика. Каквато молитва и да му отправите стига то да ви хване съ единия си зѣбъ, ще ви смачка, ще [ви] направи на пестилъ. Тѣй че, както и да се молите, каквито и заклинания да отправяте, този законъ е механически, законъ на необходимостъта. Слѣдователно всички хора, които живѣятъ въ свѣта по своя воля, за тѣхъ свѣтътъ е свѣтъ на случайности. Случайноститѣ сжществуватъ само въ свѣта на безпорядкъа, но когато казвамъ свѣтъ на безпорядкъъ, то не значи, че нѣма порядкъъ, само че той нѣма никакво отношение въ нашия личенъ животъ. Както това ко-

*Ев. от Матей, гл. 7, ст. 21

лело, което се върти във фабриката, нѣма никакво отношение къмъ насъ, така и тѣзи закони, които дѣйствуватъ въ свѣта, нѣматъ отношение къмъ насъ.

Като казвамъ разуменъ животъ, разбирамъ този, който има отношение къмъ насъ. Слѣдователно когато говоря за култура, за добродѣтели, за правда, за общественъ редъ и порядъкъ, трѣбва да разбирам[е] тази разумна, Божествена воля, която прониква въ съзнанието на всички единици на обществото или поне дотолкова, доколкото индивидитѣ на това общество сж въ съгласие съ тази разумна Божествена воля. Не говоря за личната воля, защото Божествената воля е нѣщо повече отъ тази на единъ човѣкъ. Христосъ казва: „Никой нѣма да влѣзе въ Царството Божие, ако не изпълнява волята Божия.” Това значи, че у човѣка трѣбва да се събуди това висше съзнание. Мнозина казватъ: „Докажи, че има Господъ.” Доказателства може да сжществуватъ само за единъ разуменъ човѣкъ, у когото има чувства и способности, съ които може да долавя. Когато се учи математиката, у ученицитѣ трѣбва да има способности, съ които да разбиратъ отношенията, които сж разумни. Всички формули, подъ които сж складирани извѣстни истини, сж разумни. Вие може да чувствувате, че тѣзи истини сж мъртви, но тѣ сж такива само повидимому. Едно сѣме може да го считате за мъртво, но поставете го въ благоприятни условия, ще забѣлжките разумния животъ, който дѣйствува у него. Слѣдователно всѣки човѣкъ, отъ това гледище, е единъ зародишъ. Всички, които ме слушате, сте сѣмки на една круша, на една ябълка, на едно житно зрънце, сѣмка на трънъ, на лоза, на единъ трендафилъ и т.н.

Когато говоря за тѣзи растения, азъ разбирамъ, че всички сж разумни сжщества. За мене ябълката е разумно сжщество, защото сокътъ ѝ е сладъкъ. Всички хора, които иматъ сладчина у себе си, сж разумни, а които иматъ горчивина, сж неразумни хора, несъзнателни. Слѣдователно горчивината у хората трѣбва да се обърне въ сладчина. Като опитате единъ плодъ, той въ първо врѣме е стипчавъ, горчивъ, а послѣ тази горчивина се прѣобръща въ сладчина, т.е. въ ра-

зуменъ и съзнателенъ животъ. Слѣдователно когато казвате, че вашиятъ животъ е тежъкъ, несносенъ, рекохъ вие сте горчиви, трѣбва да се подложите на Божията воля и да прѣобразувате вашитѣ елементи на сладки и само тогава ще влѣзете въ пжтя на съзнателния животъ, въ Царството Божие и тогава нѣма да има за васъ невъзможни нѣща. Ще влѣзете въ съгласие съ всички ангели.

Ако бѣхъ се спрѣлъ да разглеждамъ въпроса философски, той е обширенъ. Съврѣменнитѣ философи приематъ, че у човѣка има три основни елементи: воля, чувствителность и умъ. Слѣдователно волята е изразъ на вжтрѣшното съгласие между ума и сърдцето. Ако изтълкувамъ думата „воля”, подъ нея подразбирамъ двѣ противоположности, които сж свързани въ единъ принципъ и дѣйствуватъ въ една посока, т.е. да има човѣкъ способности да прѣвърща нисшето въ висше, неблагородното въ благородно. Културата се дължи на индивидуалната или колективна човѣшка воля. Въ български езикъ, като разгледате думата „воля”, въ нея се забѣлѣзватъ една единица, свързана съ два кръга. Кръгътъ е Божествения животъ, свързанъ съ единица, то е посоката, по която трѣбва да се движимъ, нагорѣ, къмъ главата.

Нѣкои оспорватъ, че има Богъ и казватъ: „Кждѣ е Господь?” - Господь е тамъ гдѣто е твоята глава. Имашъ глава - има Господь. Нѣмашъ глава - нѣма Господь. Ако нѣмаше другъ законъ, който да дѣйствува противъ закона на земното притяжение, то нашата глава трѣбваше да бжде къмъ краката надолу. Но понеже има друга сила, която противодействува на земното притяжение, тя е обърнала главата нагорѣ, наждѣто се стремятъ нашите мисли и желания. Слѣдователно трѣбва да пазимъ главата си чиста непокаварена, трѣбва да я хранимъ съ най-хубава храна, съ най-хубавъ въздухъ, съ най-хубава вода, най-хубави мисли и желания. Тогава въ тази глава ще се отрази този Божественъ духовенъ свѣтъ и ще разберемъ какви сж нашитѣ отношения. Умоветъ на мнозина отъ васъ, които ме слушате, сж малко разколебани. Казвате: „Какво голѣмо нещастие ни сполетя, тази война!” Що е войната? Тя е резултатъ отъ непокорство на волята Божия.

Ще ви говоря върху това, какъ Господь изпрати пророкъ Иона въ Ниневия. Ниневия бѣше единъ високъ културенъ центъръ. Асирия и Вавилония бѣха единъ интелектуаленъ центъръ. Между културата на Асирия и Вавилония и тази на съврѣмнитѣ народи има едно подобие. Тѣзи народи, както и сегашнитѣ, знаяха всички елементи и тѣхнитѣ свойства, злоупотрѣбиха съ тѣхъ, както и днесъ злоупотрѣбаватъ въ войната. Тѣзи народи погинаха, силата имъ се взе, защото злоупотрѣбиха съ тѣзи елементи. Сжщата опасность сжществува и за съврѣмнатата европейска култура. Ако още слѣдъ 3 години не се свѣсти, ще я постигне сжщата участь, каквато постигна Ниневия и тогава Господь ще създаде нова култура. Тѣзи хора, които прѣстѣпватъ Божията воля, нѣматъ Божието благословение. Тази култура ще се изхвърли тѣй, както човѣкъ, когато се изпоти, изхвърля необходимитѣ вещества. Тогава човѣкъ ще се научи какъвъ е разумниятъ законъ, който регулира Божествения животъ.

Ще кажете: „Какво ще стане съ насъ?“ Който влѣзе въ този Божественъ животъ, нѣма защо да се плаши. Не се плашете, а разсждавайте тихо и зрѣло. Но ще кажете: „Какво зависи отъ мене?“ Много зависи отъ васъ. Когато двѣ сили се уравниа на едни вѣзни, ако се тури едно житно зрънце, на едно отъ блюдата, то ще измѣни тежестъта и ще даде едно отклонение. Отъ гдѣ знаете, може би вие сте послѣдния човѣкъ, който, като измѣните на Бога, да измѣните въртенieto на това Божествено колело въ друга посока.

Съврѣмнитѣ хора казватъ: „Ние нищо не можемъ да направимъ, Господь може да оправи свѣта, а не ние.“ А какъ ще го оправи Господь? - Чрѣзъ насъ. Ние въ този свѣтъ сме заинтересувани прямо, а Господь - косвено. Този свѣтъ е една забавачница, която Господь е създалъ за насъ. Доколкото ние пазимъ тази забавачница, тѣзи закони, дотолкова Господь се интересува. Ако ние развалимъ тѣзи отношения, Господь нѣма да се интересува.

Тукъ имаме единъ добъръ примѣръ за пророкъ Иона, когото Господь изпрати за Ниневия, между асирийцитѣ. Вие имате свобода да изпълните и да не изпълните това, което

Господь ви казва. Ионъ не искаше да отиде въ Ниневия, защото хората тамъ били културни. „Не искамъ да се излагамъ на поругание, на присмѣхъ, тѣ ще ми се смѣятъ и ще ме взематъ за лудъ,” казва Ионъ. Вземалъ си пари въ джебоветѣ, защото и тогава, и днесъ безъ пари нищо не става, и отишълъ съ единъ корабъ къмъ Яфа въ града Тарсъ, културенъ градъ на западъ, чиято култура повече съотвѣтствувала на тази, която ималъ Ионъ. Какво стана съ Иона? Подигна се морето, развълнува се и трѣбваше като жертва той да бжде хвърленъ въ морето. Ниневия прѣдставляваше една култура съотвѣтствующа на днешната наша. Прѣдставляваше голѣмъ обширенъ градъ на рѣката Тигъръ и тогава въ него е имало повече отъ 120 000 дѣца, които не познавали лѣвата си рѣка отъ дѣсната. Така че тогава въ този градъ сж се брели повече отъ единъ милионъ жители.

Ще ви направя едно сравнение между примѣра съ Иона и прѣносното значение на кораба и морето. Корабътъ прѣдставлява организирано общество. Морето прѣдставлява свѣта въ своитѣ проявления. Но Ионъ бѣга отъ лицето на Бога и влиза въ едно общество. Както много хора влизатъ въ нѣкоя политическа партия и като влѣзатъ въ нея, забравятъ всичко, забравятъ Бога, започватъ да ядатъ и пиятъ и казватъ: „Ние сме господари на себе си.” Тѣй и Ионъ забрави Бога. Но развълнува се морето, свѣтътъ и корабътъ започна да се обръща. Съ това изгубвашъ влиянието си въ това общество, защото щомъ прѣкъснешъ отношенията си съ Бога, ти започвашъ да остарѣвашъ, да оглупѣвашъ и ти казватъ: „Навънъ, такъвъ глупавъ, идиотъ човѣкъ не ни трѣбва, ние искаме младъ, способенъ човѣкъ.” Взимате тогава този корабъ, тръгвате въ свѣта, въ морето, но понеже човѣкъ не е научилъ закона да живѣе въ свѣтлина, тежко е за него това положение. Виждали сте какъ човѣкъ, като падне въ вода, започва да се хвърля нагорѣ - надолу, търси клонче, за което да се улови, но не знае да плава. Когато те хвърлятъ въ свѣта, въ свѣтлината, ти трѣбва да знаешъ да плавашъ. Ионъ не знаеше това изкуство да плува и потъна. Въ това потъване той бѣше погълнатъ отъ единъ китъ. Китътъ прѣдставлява смър-

тъта, която поглъща хората. Тамъ, въ утробата на кита, Ионъ е трѣбвало да прѣстои три дни, както Господь прѣстои въ гроба три дни. Съврѣменнитѣ хора мислятъ, че щомъ умратъ, ще се освободятъ отъ кита, отъ смъртъта и ще отидатъ при Бога. Какво прави Ионъ въ утробата на кита? Той произнесе една такава гореща молитва къмъ Бога, каквато никой не е произнасялъ. Той произнесе: „Господи, ще изпълня Твоята воля, само ме извади отъ устата на кита,” т.е. отъ устата на смъртъта, отъ устата на този безпорядъкъ. Богъ послуша молбата на Иона и заповѣда на кита да избълва Иона и слѣдъ това вече Ионъ наново отиде въ Ниневия да проповѣдва.

Сега и съ васъ ще се случи сѣщото. Вие сте на този корабъ и скоро ще бждете хвърлени въ морето. Единственото нѣщо, което ще ви спаси, е да принесете тази молитва. Ще кажете: „Е, като поживея малко.” Като влѣзете въ утробата на кита, ще видите какъ се живѣе. Когато влѣземъ въ гроба, въ смъртъта, ние сме въ утробата на кита, при което нашето съзнание се спазва. Човѣкъ не може да се освободи изведнѣжъ отъ тѣлото си. Ние сме свързани съ нишки за този свѣтъ. Едни - съ една, други - съ двѣ, трети - съ три и съ повече и много нишки. Праведнитѣ сж свързани съ една нишка за пѣпа си, а грѣшнитѣ - съ много. Праведнитѣ много лесно скжсватъ своята нишка, но грѣшниятъ мжчно се освобождава отъ своитѣ нишки, неговиятъ духъ и душа за дълго врѣме сж свързани.

Нѣма какво да ви говоря върху естеството на човѣшкия духъ и душа. Има много книги писани за вас по тѣзи въпроси, четете и разсжждавайте върху тѣхъ. Какъ ще скжсате тѣзи нишки? Може да скжсате тѣзи нишки само когато изпълнявате волята Божия, защото всѣка нишка е единъ атомъ, който реагира върху йонитѣ на материята. Тѣзи нишки на човѣшкия духъ може да прѣобразуватъ материята; тѣ сж на мѣстото си. Ако не може да турите енергия въ всѣка нишка, ако не може да турите въ дѣйствие всички колела на вашия животъ, вие ще приличате на една застояла фабрика, а всички бездѣйствени фабрики фалирватъ. Когато прѣста-

не стомахът ви да дѣйствува, каква голѣма тревога се дига, викате лѣкари и тѣзи нишки не дѣйствуватъ вече въ стомаха.

Ако бѣхте ясновидци, щѣхте да видите цѣлия свѣтъ прѣплетенъ съ много нишки и ще кажете: „Е, свѣтътъ билъ цѣла паяжина!“ Не, това е онази разумна Божия воля, по която всички сѣщества се движатъ. Когато Христосъ е казалъ думитѣ: „Не може да влѣзе въ Царството Небесно този, който казва Господи, Господи,“ Той е ималъ прѣдъ видъ най-културнитѣ хора, а именно сегашнитѣ, хората на ХХ вѣкъ. Тѣзи хора въ врѣмето на Христа сѣ сѣществували, но сѣ били въ видъ на сѣмки и тогава Христосъ имъ е казалъ: „Вие, слѣдъ 2000 години, ще изпитате най-голѣми нещастия, но за да може да се спаситѣ и издигнете, непрѣменно трѣбва да знаете какъ да изпълнявате волята на вашия Баща.“ Но ще каже нѣкой: „Кой е моя баща?“ Чудно, провиква се Исусъ и ви казва: „Познай Господаря си,“ но Израилъ не позна своя Богъ.

Съврѣменнитѣ хора, философи спорятъ кое е сѣществувало по-рано - кокошката или яйцето. Азъ казвамъ, че кокошката е сѣществувала отдавна, а яйцето е нейно послѣдствие. Дали е по-рано причината, а послѣ слѣдствието или обратно: първо е причината, а послѣ слѣдствието. Кокошката е причина, а послѣдствието е яйцето. Подъ думата „кокошка“ се разбиратъ „стари хора“, висшия човѣшки умъ. Защо гължбътъ се взима за емблема? Подъ гължбъ се разбира висшето у човѣка, висшия човѣшки умъ, по който може да изпълнимъ волята Божия. Това е най-голѣмиятъ даръ, който имаме. Ето защо и мъже и жени трѣбва да пазятъ своя умъ непоковаренъ. Поквари ли се умътъ ви, ржждяса ли той, вие сте изгубени.

Христосъ казва: „За да не се изгубите, трѣбва да изпълните волята на вашия Баща!“ Въ какво се състои волята на Този Баща? Тази воля се изразява въ видъ на законъ. Първиятъ законъ е: Това, което не искате да ви правятъ, не правете и вие на другитѣ. Подъ думата законъ разбираме това, което е оформено, проявено, т.е. което вече сѣществува, има извѣстна форма въ себе си. Тѣзи закони, които сѣществуватъ

ватъ въ природата, сж само форми на Божествената воля. Съврѣменнитѣ окултисти казватъ, че докато човѣкъ нѣма тази висша воля въ себе си, не може да има властъ на природата, властъ на хората. Съедините ли се съ Бога, вие сте едно съ Него и развитието на цѣлото човѣчество е ваше развитие, благо на цѣлото човѣчество е и ваше благо и обратно: вашето развитие и благо е сжщо и за цѣлото човѣчество. Такива отношения има между Бога и насъ. Когато Богъ се стреми къмъ насъ, Той иска благо, което е вжтрѣ въ Него, да ни го прѣдаде. Той казва: „Моето благо е ваше и вашето благо и мое.“ Това е отношението, което сжществува между Бога и насъ и което трѣбва да сжществува.

Какъ можемъ да познаемъ дали това отношение сжществува или не? Всѣкога може да направите слѣдния опитъ. Болни сте отъ нѣкоя заразителна болестъ, каквато и да бжде тя, обърнете се къмъ Бога, разправете грѣховетѣ си и кажете: „Господи помогни ни, ние ще посвѣтимъ цѣлия си животъ за тебе.“ Ако Господъ не ви помогне, елате да ми кажете, че не е вѣрно. Тази болестъ ще изчезне въ нѣколко минути или нѣколко часа. А сега ние не изпълняваме волята Божия и дѣйствуваме механически. Болестъта при това положение не само, че не се намалява, но се увеличава.

Единъ германски лѣкаръ изслѣдвалъ нервнитѣ болести, изчислявалъ ги и се оказали около 400 на брой. Давалъ имъ различни наименования и когато най-послѣ нѣмало вече какъ да ги именува, нарекалъ ги съ общо име „американчи“. Какво сж нервнитѣ болести? Тѣ сж резултатъ на развратъ, защото ако не вие, то вашитѣ дѣди и прадѣди сж живѣли единъ порочень животъ. Неврастенията е изтичане на енергията отъ васъ, на флюидитѣ, вслѣдствие на което настѣпва обѣдняване, осиромашаване. Ако нѣкой е бѣденъ, пита: „Какво да правя?“ - Ще работишъ разумно. „Болень съмъ, какво да правя?“ - Ще живѣешъ разумно съ Божията воля и най-късно въ единъ мѣсець ще се възстанови твоето състояние. Ето защо ни е религията. Не само, за да ходимъ въ църква, да имаме храмове, да слушаме проповѣди като музика, а послѣ да ги забравяме. Не, религията трѣбва да проникне

между всички хора, отъ царя до послѣдния, отъ най-богата до най-бѣдната кѣща и прѣдъ тази религия всички хора трѣбва да иматъ еднакви права. Безразлично какъвъ си, но всѣки трѣбва да изпълни честно своитѣ задължения и да бѣде почетенъ човѣкъ, пѣкъ макаръ и най-бѣденъ.

А въ съврѣменното общество какъвъ стремежъ има? Стремимъ се да бѣдемъ богати, щастливи, силни, но щомъ добиемъ тази сила, тази властъ, започваме да насилваме бѣднитѣ, не знаемъ какъ да употрѣбяваме тази сила, тази властъ. Не знаете ли, че Богъ е Богъ на слабия, на страждущия, а не на силния, не на богатия? Защото ако си силенъ - Богъ си. Защо [е] така? Защото Богъ е великъ и силенъ. Всички царе, свещеници, проповѣдници, учени хора, тѣ всичко иматъ и Богъ с тѣхъ не се занимава. Нека тѣ да отидатъ да помагатъ на своитѣ нуждающи се братя, а азъ ще отида да работя за бѣднитѣ, за глупавитѣ и тѣхъ ще подигна. Единъ човѣкъ днесъ може да е идиотъ, но единъ день той ще се издигне, Господъ ще го направи единъ философъ, единъ ангелъ, арахангелъ.

Затова казва Христосъ: „Невъзможното за човѣка е възможно за Бога.“ Господъ е великъ, всемогъщъ, Той обръща гѣсеницата въ пеперуда и пеперудата въ гѣсеница. Вие сте били единъ день пеперуди, а днесъ сте гѣсеници. Не се обиждайте отъ това, моитѣ почитания къмъ васъ, но азъ подъ тѣзи думи разбирамъ вашитѣ материалистични реалистични схващания за нѣщата въ свѣта. Една гѣсеница, като се качи на единъ листъ, казва: „Яжъ, това е живота, колкото повече ядешъ, толкова по-голѣмъ ще станешъ.“ Тя е права, но нѣма прѣдъ видъ, че единъ день ще изгуби охотата да яде листа. Ще се събератъ тогава лѣкари и ще кажатъ, че стомахътъ се е развалилъ. Не се е развалилъ стомахътъ, а гѣсеницата преминава въ друга стадия на развитие, затова не ѳ трѣбва никакви лѣкарства. Сега ще започне да снове, прѣде и тѣче.

Виждалъ съмъ такива случаи, но никакви лѣкарства не трѣбватъ. Има хора, които започватъ да проглеждатъ, виждатъ нѣкои нѣща, които другитѣ не могатъ да ги видятъ. Лѣкаритѣ казватъ: „Е, той вижда умрѣлитѣ си майка, баща, той е

полудѣлъ, нервно е разстроень.” Чудни сж хората! Азъ виждамъ всички тѣзи нѣща и бихъ желалъ да се сравня съ всички тѣзи лѣкари, които се мислятъ съ най-здрави нерви, да видимъ кой би издържалъ. Да се подложимъ на гладъ, да видимъ кой колко дни би издържалъ, да се подложимъ на изкушение - кой би издържалъ.

Въ какво се състои човѣшкия характеръ? Въ този великъ изпитъ, който би издържалъ. Нѣкой казва: „Азъ съмъ честень човѣкъ, съ нищо се не подкупвамъ.” Даватъ му 1000 лева да извърши нѣкакво злоупотрѣбление. „Не, честень човѣкъ съмъ, не мога това да направя.” Даватъ му 2000 лева. „Не, не съмъ съгласень.” Даватъ му 3000, 4000, 5000, 10 000, 12 000 лева. „Е, хайде, за твой хатъръ ще се съглася.” И тѣй честень си билъ за 12 000 лева. Нѣкому даватъ 50, 100 000, 200 000 лева и тогава се подкупва. Единъ французинъ билъ подкупенъ да извърши нѣкакво прѣстѣпление за 1 000 000 лева. Когато го сѣдили, той казалъ: „Не, господа, нѣмате право да ме сѣдите, защото това е вече продажба, а вие нѣмате право да ме сѣдите за такова нѣщо.”

Христось е дошѣлъ на земята за тѣзи хора, за продаденитѣ, да ги откупи, защото тѣ сж продадени на тъмни сили. Господъ пита: „На кого си продаденъ, за колко?” - „За единъ милионъ.” - „Е, тогава азъ ще те купя.” Вие казвате: „А, значи ние сме продадени!” Кой не е продаденъ? Кажете ми, кждѣ сж вашитѣ бащи, майки, дѣца? - Умрѣха. А що е умирање? - Продажба. Онази кокошка, която е въ курника, свободна ли е? Една вечеръ господарьтъ ѳ я хване за гушата, тя изкърка и свършено е съ нея. Така и съ васъ - една вечеръ ще ви хванатъ за гушата въ курника и съ васъ е свършено. Дохождатъ слѣдъ това свещеницитѣ, четатъ заупокой. Какъ ще го упокои Господъ? - Изпълнете волята Божия.

Азъ въ свѣта, между живитѣ хора, виждамъ живи умрѣли, въ които има разлагане, миризма и виждамъ, че този човѣкъ умира. За да ни избави Христось отъ това разлагане, Той ни дава цѣрь: да изпълнимъ волята Божия. Азъ искамъ, щото съ този Господъ да направите вие опитъ. Азъ не съмъ отъ хората, които говорятъ само на теория, а правете за всички

ко опитъ. Ще кажете: „А да не изкушавамъ Господа.” Ами като грѣшите, не изкушавате ли Господа? Често хората казватъ: „Дяволи има въ този свѣтъ, антихристъ иде въ свѣта.” - Не, отъ двѣ хиляди години антихристъ работи въ свѣта, а сега Христосъ иде. Добри духове идатъ и като дойдатъ тѣ въ свѣта, свѣтътъ ще се оправи. Това е Божественото учение и тогава ще бждемъ всички здрави: и мъже, и жени, и дѣца. Църквитѣ тогава ще бждатъ пълни съ богомолци.

Който не изпълнява волята Божия, той е шмекеръ. Ако азъ не изпълнявамъ волята Божия, азъ съмъ шмекеръ, лъжець и не заслужавамъ вашето почитание. Христосъ, като иде сега въ свѣта, пита своитѣ служители: „Какво правите вие?” Католици, евангелисти, православни, казватъ: „Искаме да обърнемъ свѣта.” Да, и крадецътъ, като хване кесията ти, и той я обръща. Не такова обръщане е нужно. Азъ искамъ всички, които ме слушате, да бждете щастливи хора, мощни, силни и който страда, да гледа да е радостенъ въ своитѣ страдания. Нѣма смъртъ въ свѣта, смъртъта е една илюзия. Но ние трѣбва да се свържемъ съ този безсмъртен Господъ, Който всѣкога ни говори. Когато обиждаме нѣкого, когато извършимъ нѣкакво прѣстѣпление, Той ни говори: „Не правишъ добръ, ще погинешъ.” Това е гласътъ на Баща ти, Който ти говори. „Ама, азъ съмъ здравъ, силенъ, ученъ човѣкъ.” - „Синко, не прави така, не е хубаво това, съ братята и сестритѣ си постѣпвай честно и почтено, защото ще направишъ тѣй, че този законъ да въздѣйствува върху тебе.”

Ние трѣбва да имаме доблѣстъта на онази американка, която била сгодена за единъ момъкъ, който отишълъ на бойното поле, но пострадалъ, като му отрѣзали единия кракъ. Пише той на възлюблената си: „Когато се годихъ за тебе, бѣхъ здравъ, но сега, като осакатѣхъ, не искамъ да носишъ моето брѣме и затова бжди свободна.” - „Не, казва тя, и съ единъ кракъ си приетъ.” Не се минава мѣсець, той ѹ пише: „Отрѣзаха ми едната ржка.” - „И безъ единъ кракъ и безъ една ржка, пакъ си приетъ.” Слѣдъ мѣсець, той пише, че му отрѣзали и другия кракъ. Тя му отговаря: „И безъ два крака и една ржка, пакъ си добръ приетъ.” А колцина отъ васъ да-

же и едно пръстче да ви отрѣжатъ, бихте издържали това изпитание? Колко жени има, като заболѣятъ мжжетъ имъ, казватъ: „Е, омръзна ми да го гледамъ боленъ!“ Приличайте на онази българка, която 20 години е гледала болния си мжжъ и казваше: „Никога не ми дотѣгна, защото го обичахъ.“ Въ сърдцето на тази българка и американка е имало любовъ. Не може да влѣзете въ Царството небесно, ако сърдцето ви не е изпълнено съ тази любовъ.

Азъ често ви виждамъ съ вашитѣ нещастия. Вие сте тукъ съ вашитѣ кжщи, но това не сте вие самитѣ, съ вашето вжтрѣшно съдържимо, у васъ има другъ свѣтъ. Казвате: „Сърдце има този човѣкъ.“ Виждате ли сърдцето му. То е като една разцѣфтѣла роза. Казвате: „Душа има у този човѣкъ.“ Виждате ли я? Тя е единъ великъ свѣтъ, въ който има много планети, слънца. Къмъ този Божественъ свѣтъ Христосъ призовава: „Изпълнете волята Божия, за да станете господари на своята душа, на своето сърдце, на своя умъ.“ Ще кажете: „Какъ?“ Ще обѣрнете буквата „к“ надолу съ гърба ѱ, двѣтъ ѱ прѣчки, които идатъ като клончета, направете ги като платна и ще трѣгнете изъ свѣта. Вашето „к“, което стои като кекаво, ще трѣгне по свѣта, въ каквато посока искате. Вие сте нервень човѣкъ - вашата нервностъ надолу съ гърба. Буквата „к“ е символъ на нервността. Турете това „к“ въ морето да плава. Нервни сте - на фронта. Мжже, жени - всички на фронта. На фронта имаше много нервни хора, сега се излѣкуваха, станаха много добри хора.

Така се обнови и французката нация. Защо Ионъ отиде да проповѣдва въ Франция? Ионъ казваше: „Горко на французитѣ, ако тѣ не се обновятъ.“ - „Ще се обновимъ, ще се обновимъ“, казваха тѣ. Не ме разбирайте, че азъ имамъ прѣдъ видъ само единъ народ. За мене всѣки народъ, който изпълнява волята Божия, е почтенъ прѣдъ моитѣ очи. Не любя човѣкъ, който не е любимъ отъ Бога. Не може да се люби единъ камъкъ. Това сжщество, което вие любите, трѣбва да има горещина въ себе си, въ сърдцето си, тя трѣбва да бжде въ излишкъ, за да може да давате и да взимате. Така трѣбва това да се схване отъ българитѣ, за да може тѣ да се обновятъ.

За мене е безразлично дали българитѣ ще ме слушатъ или не. Азъ съмъ като единъ сказчикъ, ще ви кажа истината, пъкъ ще си вървя. Ще кажете: „Накждѣ ще вървишъ?” Отъ дървото, отъ долу нагорѣ, къмъ цвѣтоветѣ, въ плода, въ сѣмката и отъ тази сѣмка къмъ жилището на ангелитѣ, къмъ Божествения свѣтъ, нататкъ отивамъ азъ. Ще кажете: „Много далечъ отива този човѣкъ!” Не, ни най-малко не подразбирамъ това. Ще отида да събера повече енергия, повече богатство и ще дойда да работя за хората. За менъ е приятно да работя за хората. Дали сж тѣ бѣдни или богати, дали ме разбиратъ или не, за мене това е безразлично. И да не ме разбиратъ за мене е приятностъ да работя за хората. Нима майката, като се грижи за своето дѣте, като го кѣпе, то я разбира? - Не, но единъ день, то ще стане разумно и ще я разбере. Безразлично е, Богъ ще благослови и просвѣти това дѣте, за да разбере нѣщата. Когато рѣшихъ да проповѣдвамъ публично нѣкои приятели ме питаха: „Какво и какъ ще говоришъ?” Рекохъ, ще говоря тѣй, че никой да не ме разбира. А сега рекохъ: Не, ще говоря тѣй, че всички да ме разбиратъ.

Искамъ всички да бждете умни, добри, щастливи хора. Ако единъ день ви срѣщна умни, добри хора, ще ми бжде приятно да се срѣщна съ васъ. Какво по-хубаво отъ това да имашъ братя или сестри, съ които да сподѣляшъ мисли и желаня. Много пжти си казвате: „Какво мисли този човѣкъ?” Какво може да мисля? Мисля едно отъ двѣтѣ: или да ви направя добро или зло; или да ви кажа истината, или да ви кажа лъжата. Да говоря лъжа значи да живѣя въ свѣта на безпорядъка; да говоря истината, значи да живея съ разумната Божествена воля. Отдавна съмъ излѣзълъ отъ този свѣтъ и какво ще спечеля съ една лъжа? Какво е лъжата? Тя е сѣнка на битието. Лъжата може да се уподоби на стѣкълцата на онзи търговецъ арменецъ, който идель отъ Мала Азия и донесълъ една торба съ диаманти. Срѣща го единъ търговецъ еврейнъ и го пита колко му струватъ диамантитѣ. „Азъ ще ти ги продамъ евтино, му отговаря арменецътъ, защото съмъ ги взель контрабанда и ме е страхъ да ме не хванатъ. Ще ти ги дамъ

за 10 000 лева.” Евреинът купилъ диамантитъ, но се много излъгалъ, защото само нѣколко отъ тѣхъ били истински, а останалитъ - имитация на диаманти.

Съврѣменнитъ хора всички носятъ такива торби съ диаманти, мислятъ, че знание иматъ. Какво струва вашето знание, когато ако отидешъ на бойното поле и кажешъ да се спре войната и не успѣешъ? Казвате: „А, тѣ само Господа ще слушатъ.” Ако ти живѣешъ съ Бога, тѣ и тебе ще слушатъ. Нѣкои се надѣватъ на папата, той да тури миръ. Не трѣбва да чакате папата, а да подигнете гласа си къмъ Бога и да кажете: „Боже, Ти нашъ Баща, Ти ще спрешъ войната.” Казвате: „А, какъ така ние ще можемъ, какви сме ние?” Да, именно вие, които ме слушате, можете да спрете войната. Ако всички заедно: българи, руси, французи, германци, англичани подигнатъ гласа си къмъ Бога, ще дойде миръ.

Сега защо се биятъ хората? За нѣкакви търговски сдѣлки. Този свѣтъ не е нѣкаква анархия, а разуменъ свѣтъ, гдѣто сме изпратени да работимъ като индивиди и народи. Господъ, Който изпрати Иона и Христа, Той дѣйствува вече въ свѣта и отъ сега нататък трѣбва да се приложи това учение. Не трѣбва да укоряваме себе си и другитъ, а да кажемъ на цѣла Европа така: „Ние от сега нататкъ ще изпълняваме волята Божия, за да влѣземъ въ Неговото царство.” Това трѣбва да го кажатъ царе, свещеници, министри, военачалници, проповѣдници и всички други. Трѣбва да го кажатъ жени, дѣца, бащи, майки и мирътъ ще дойде. Новата култура, тя е основа, за да се изпълни волята Божия. А знаете ли какво жалко положение прѣдставлява културата на съврѣменна Европа? Какъ ще я опише бждещото поколение? Ще трѣбва много да пише, за да обясни причинитъ на днешнитъ събития. Сегашната война има чисто духовенъ характеръ. Тя е положение на прѣминаване [на] гжсеница[та] въ пеперуда. Нѣма друга сила, която да спре този процесъ. Хората отъ новата култура ще бждатъ не само интелигентни, но и духовни. Подъ думата „духовенъ човѣкъ” се разбира човѣкъ съ воля. Волята е качество само на силния, умния и добрия човѣкъ и за такъвъ човѣкъ нѣма невъможни нѣща въ свѣта.

Христосъ казва: „Не всѣки, който казва Господи, Господи ще влѣзе въ Царството небесно, а който изпълнява волята Божия.” Разсѣждавайте върху този стихъ единъ мѣсець и кажете въ себе си: „Азъ ще изпълнявамъ волята Божия.” Слѣдъ единъ мѣсець елате при мене и кажете какво сте заблѣзали слѣдъ като 10 пѣти на день сте изказвали тази мисль. Направете сами този опитъ, защото ако азъ го направя ще кажете: „Той е шмекеръ, фокусникъ.” Направете този опитъ и Този, Който ви е създалъ, Той ще се прояви и тази воля ще ви покаже начинъ за разбиране на нѣщата. Сега е време вече да влѣземъ въ размѣна съ тази Божествена воля. Бждешитѣ народи трѣбва да бждатъ здрави по тѣло, по сърце и по умъ. А въ сегашната култура има зараза на ума и сърдцето. Хората отъ бждешата култура ще бждатъ напълно здрави и каквото кажатъ ще го направятъ, ще приличатъ на англичанитѣ. Нѣма да има нужда тогава отъ полици и гараннти. Моята дума трѣбва да бжде една гаранция за мене, защото думата, която казвамъ, излиза отъ Бога, а Богъ ще ми бжде гарантинъ.

Бихъ желалъ българитѣ да бждатъ здрави по тѣло, умъ и сърдце и да нѣматъ нужда отъ гараннти. Безъ гараннти, нека Богъ бжде вашъ гарантинъ и всичко ще се оправи.

Това е девизътъ, това е религията, това е духовниятъ животъ. Единъ день, като ви срѣщна, ще кажа: „Браво на васъ българитѣ, вие сте народъ, който живѣе безъ гараннти.”

Идете си въ кѣщи съ мисльта да изпълнявате волята Божия, да живѣете безъ гараннти и Неговата сила да бжде съ всинца ви.

Бесѣда, държана на 22 априль 1917 година

ЧИСТОСЪРДЕЧНИТЪ

*„Блажени чистосърдечнитъ,
защото тѣ ще видятъ Бога.”**

Прѣди да започна бесѣдата си, ще направя нѣкои малки забѣлѣжки. Мнозина ме питатъ: „Защо трѣбва при една бесѣда да има молитва и пѣние?”

Въ основното учение на живота има три много важни елемента. Тѣзи елемента сѣ изработени отъ самото човѣчество, не отъ сега, а отъ хиляди години още. Отъ прѣди хиляди години хората сѣ пѣли и сѣ се молили, тѣй че всѣка работа, за да се извърши успѣшно, трѣбва да има пѣние, въ каквото отношение и да е то. Пѣнието само по себе си никога зло не върши, отъ какъвто характеръ и да е то. За добрия човѣкъ всички пѣсни сѣ добри, всички иматъ съдържание. Слѣдователно азъ поставямъ яденето, пѣнието и молитвата, като три главни елемента въ човѣшкия животъ. За да се извърши нѣкаква физическа работа трѣбва ядене, послѣ почивка и слѣдъ това пакъ работа. Като се дойде въ науката, въ религията, пѣнието и тукъ е необходимо, то е храна на душата. Ще попѣемъ, ще си починемъ и ще започнемъ пакъ нова работа. Когато се молимъ, това е пѣние, но съвременнитѣ хора иматъ смѣтно понятие за молитвата. Когато човѣчеството научи това изкуство, да се моли, тогава ние ще видиме царството Божие на земята.

Тѣзи забѣлѣжки, които правя, не сѣ нѣкакво нововъведение, а това е единъ Божественъ законъ, по който вървимъ. Бихъ прѣпоръчалъ на всички, като ядете да се молите, ако работата ви въ свѣта не върви добръ, пѣйте и тя ще трѣгне по-добръ.

Днешната ми бесѣда ще бѣде върху темата: „Блажени чистосърдечнитѣ, защото тѣ ще видятъ Бога.” Какво е ис-

*Ев. отъ Матей, гл. 5, ст. 8

калъ да каже Христосъ подъ думата „чистосърдечни“? Христосъ е показалъ 9-тъ елемента или 9-тъ методи, чрѣзъ които човѣшкиятъ животъ може да се подигне. Азъ ще говоря върху чистотата, каква роля тя играе въ живота и ще третирамъ този въпросъ свободно, не тъй както досега сж го разглеждали, а ще направя нѣкои отклонения. Може да не сте съгласни съ мене или може да сте съгласни, но и за едното и за другото мнѣние трѣбва да имате основание, защото трѣбва дълбоко да разбирате всѣки важенъ въпросъ въ вашия животъ. Само тогава ще имате една положителна наука, чрѣзъ която ще може да градите бждещия вашъ животъ, понеже сегашниятъ животъ е изразъ на миналия ни животъ.

Всичкитѣ щастия и нещастия се дължатъ на миналитѣ ни постѣпки и ако искаме да измѣнимъ бждещия си животъ, трѣбва да разберемъ тѣзи основни закони, които регулиратъ човѣшката воля, човѣшката сила, мисль и чувства и човѣшкото съзнание. Нашитѣ разбирания не трѣбва да бждатъ такива, да мислимъ, че знаемъ, такива знания всички иматъ, но ние се нуждаемъ отъ едни положителни знания, които да измѣнятъ живота ни.

Ако вие може да разберете този дълбокъ, централенъ законъ на чистосърдечнитѣ, отъ него ще зависи бждещата култура, отъ него ще зависи здравословното състояние на бждещитѣ фамилии, здравословното състояние на майки, бащи, братя, сестри, на цѣлото общество. Отъ този законъ ще зависи това, което лѣкаритѣ наричатъ „хигиена на душата“. Що е хигиена? Законъ за познаване на чистотата. Напримѣръ всички заразителни болести иматъ начало отъ нечистота-та. Слѣдователно и въ духовния животъ има микроби, тъй както и въ физическия животъ има микроби на тифуса, на чумата, на холерата и др. Микробитѣ се наброяватъ около 17 000 вида, а нѣкои учени отиватъ до тамъ, като казватъ, че ржждясването на желѣзото се дължи на особени бацили, микроби. Тѣй че и желѣзото се яде отъ бацили. Тѣзи бацили, понеже сж живи, и тѣ искатъ да сжществуватъ, тъй както вие и азъ.

Това е, което съврѣменнитѣ хора наричатъ състезание

или борба за животъ, като нѣкои дори се изразяватъ въ слѣдната формула: „Въ борбата за живота човѣкъ за човѣка е вълкъ.” Тѣзи твърдения 50% сж вѣрни. Животътъ не е само борба, но и работа, защото борба има само на мегданитѣ, гдѣто се борятъ пехливани. Животътъ е и работа, защото съ това се издига човѣчеството. Когато не разбираме живота, работата се обръща въ трудъ и колкото отиваме по-долу, трудътъ се прѣобръща въ мжчение.

Христосъ казва: „Блажени чистосърдечнитѣ, защото ще видятъ Бога.” Чистотата е състояние на материята, едно естествено и праволинейно състояние. Когато материята има това състояние, тази сила, то понеже между духовния и физическия свѣтъ има една прѣграда, една срѣда, та за да може тази чистота, тази сила да прѣминава отъ едно положение въ друго, отъ единъ свѣтъ въ другъ, трѣбва да се нагоди, съобразно законитѣ на този свѣтъ, трѣбва енергията да се трансформира. Това трансформиране зависи отъ чистотата, прѣзъ която тази сила, тази топлинна енергия ще мине.

Да вземемъ за примѣръ какъ слънчевитѣ лъчи се трансформиратъ. Силата и благотворността на тѣзи лъчи зависи отъ чистотата на атмосферата. Нѣкога вие мислите, че атмосферата е чиста, но ако я разгледате с микроскопъ, ще видите въ нея милиони и милиарди нечистотии, които трѣбва да се промиятъ чрѣзъ дъждъ, за да може благотворното влияние на слънчевитѣ лъчи да дѣйствува върху насъ. Знаете ли, че когато хората живѣятъ единъ порочень животъ, отъ тѣхъ излизатъ особени съединения, които образуватъ въ атмосферата една обвивка и съ това спиратъ развитието на онзи животъ, който иде отгорѣ, като се зараждатъ и епидемически болести. Напримѣръ въ врѣме на война и слѣдъ нея се зараждатъ разни болести. Тѣзи лоши мисли, които хората иматъ, хвърлятъ ги въ пространството и съ това създаватъ неблагоприятна срѣда, която дѣйствува злѣ не само върху организацията, но и върху душата на човѣка, като се създаватъ разни психически болести.

Христосъ казва: „Блажени чистосърдечнитѣ, защото тѣ ще видятъ Бога!” Какво се разбира подъ думата „сърдце”

и подъ думата „Богъ“? Подъ думата „сърдце“ Христосъ разбира онази вжтрѣшна срѣда въ човѣка, въ видѣ на физически етеръ, която е проводникъ на възвишенитѣ сили въ духовния свѣтъ. Тѣй че, когато централната страна на човѣшкото сърдце е чиста, тѣзи хора ще видятъ Бога. Какво се разбира подъ думата „Богъ“? Подъ „Богъ“ Христосъ разбира всички разумни възможности, които се криятъ въ тѣзи сили, и които като минатъ прѣзъ тази срѣда, човѣкъ като види Бога, става блажен, щастливъ и здравъ.

Като казва Христосъ, че човѣкъ може да види Бога, Той не подразбира да видимъ Бога като извѣстна форма, но разбира извѣстно благо, което трѣбва да влѣзе въ насъ и да ни въздигне умствено и духовно. Всѣки отъ насъ трѣбва да изработи за себе си този вжтрѣшенъ процесъ на чистене. Думата „чистота“ подразбира нечистота. За нечистотата, която може да се събере вжтрѣ въ насъ, ние не сме отговорни, защото човѣкъ, като взима храна, една часть отъ нея се обръща въ сокове и кръвь, а другата часть, която не може да се асимилира, се изхвърля навънъ. За тази необработена храна природата се е погрижила, като чрѣзъ различни начини я изхвърля навънъ. За да се избавимъ отъ своитѣ нечистотиини има два начина: начинъ на разреждане и начинъ на сгъстяване.

Азъ ще ви обясня какъ стои тази мисль въ моя умъ. Напримѣръ имате мжтна вода, но за да я прѣчистите трѣбва да я прѣкарате прѣзъ пѣсъчливи пластове, за да се прѣцѣди, да се прѣфилтрира. Като мине прѣзъ тѣзи пластове, нечистотиитѣ, мжтилкитѣ оставатъ въ пѣсъчнитѣ слоеве, а водата се избистря, прѣчиства и слѣдъ като мине прѣзъ тѣзи пластове, излиза като чистъ изворъ. Слѣдователно пѣсъкътъ е условие за прѣчистване. За човѣка, обществото е условие за прѣцѣждане. Щомъ се прѣцѣдите, вие не трѣбва да прѣстоите въ тѣзи пластове, а трѣбва да излѣзете навънъ. Другъ начинъ за прѣчистване е изпаряването. Напримѣръ мжтна вода, за да се прѣчисти, може да се остави на слънчевитѣ лжчи, отъ дѣйствието на слънчевитѣ лжчи водата се изпарява и се вдига въ видѣ на пари нагорѣ, гдѣто отново се сгъстяватъ и въ видѣ на водни капчици пакъ падат на земята, а нечисто-

тиитѣ оставатъ на земята.

Прѣзь тѣзи два процеса на прѣчистване и вие трѣбва да минете. Нѣкой пжтъ ще попаднете при най-неблагоприятни условия, напимѣрь когато ви дойдатъ нещастия. А нещастията сж процесъ на прѣцѣждане. Вие изгубвате кжщата си, богатството си, здравето си, жената си, дѣцата си, приятелитѣ си, това всичко е процесъ на прѣцѣждане, потжване надолу. Вие не може да разберете какъвъ е смисълтъ на прѣцѣждането, но трѣбва да знаете, че на бѣлъ свѣтъ трѣбва да излѣзете чисти, прозрачни. Когато дойде нѣкой уморенъ пжтникъ при нѣкой прѣчистенъ изворъ и уталожил своята жажда, тогава ще разбере защо човѣкъ трѣбва да се прѣцѣди.

Всѣки човѣкъ въ своя животъ е единъ изворъ, билъ той мжжъ, жена, свещеникъ, учителъ и др. И ние трѣбва да пиемъ отъ тѣзи извори. Напимѣрь нѣкой казва: „Не ме обичатъ хората, не ме обича този - онзи.“ Азъ тълкувамъ тѣзи думи така: „Ти искашъ да пиешъ отъ моя изворъ, чиято вода е мжтна, не съмъ се прѣцѣдилъ, затова ще почакашъ день, два, три и повече, докато се прѣцѣди и като мина прѣзь нѣкоя планина, тогава ще ти дамъ всичката своя любовъ. Всички ще напуснатъ свѣта, ще се изпарятъ и ще отидатъ до тѣзи пластове, прѣзь които може да се прѣчистятъ. Човѣкъ когато умира, това е пакъ прѣцѣждане. Той се подига до извѣстно положение и пакъ по сжщия законъ на сгжстяването, той ще се върне наново, като нѣкое новородено дѣте и майката ще пие отъ неговия изворъ. Това дѣте може нѣкога да е било като неинъ възлюбленъ, но като се прѣчисти, дохожда като нейно дѣте.

Като ме слушате, ще си кажете: „Това може ли да бжде?“ Да, това е, което всѣкога става, а само невѣжитѣ, които не разбиратъ този законъ, тѣ не може да го повѣрватъ. Въ това отношение много животни разбиратъ живота много по-добрѣ, отколкото ние. Напимѣрь птицитѣ си правятъ промивка, изглаждатъ перцата си, чистятъ се. Ще кажете: „Тѣ си играятъ.“ Тѣ учатъ първото изкуство, чистятъ си перцата. Наблюдавайте котката, когато мине прѣзь нѣкое нечислото мѣсто, за да влѣзе въ кжщата на своя господаръ, изчиства

си краката. Ще кажете: „Е, котка е тя.” Да, но тя е по-умна отъ хората.” Вие, като влизате въ Божия храмъ, съ чисти крака ли влизате? Трѣбва да влизате като котката. Колко проповѣдници, свещеници, учители, сѣдии, влизатъ съ нечисти крака въ своя домъ, въ Божия храмъ, а слѣдъ това казватъ: „Дошла чумата у насъ.” Нѣма никаква чума, но нечистотии има въ този домъ. Слѣдователно хигиена е необходима не само за здравословното състояние на нашето тѣло, но и на душата. Всички мои почитания къмъ лѣкари, които обръщатъ внимание на хигиената на тѣлото, но трѣбва да се качатъ на едно стѣпало по-горѣ, трѣбва да обръщатъ внимание върху хигиената на сърдцето.

Напримѣръ всички жени, мъже отиватъ на баня, нѣкой пѣтъ единъ пѣтъ на мѣсеца, другъ пѣтъ - два пѣти, нѣкои - три пѣти или повече, но колко отиватъ на духовна баня? Ще кажете: „Има ли духовна баня?” Да има, има духовна баня и душеве има въ духовния свѣтъ. Нѣкой отъ васъ, като отидатъ на баня, постѣпватъ така: влѣзатъ въ водата, нагорещатъ се и отъ тамъ на студени душеве. По-голѣмо безразсѣдство, по-голѣма грѣшка отъ това нѣма. Когато желѣзото се нагорещи и послѣ изведнѣжъ охлади, то се втвърдѣва. Ако искате да хванете нѣкой ревматизъмъ, ако искате вашиятъ умъ, сърдце и душа да се втвърдятъ, правете такива душеве. Слѣдъ такива разстройства, никой лѣкаръ не може да ви помогне и у васъ ще започнатъ да се явяватъ различни болести. Природата казва: „Никога да се не правятъ рѣзкости, постепенно да се минава отъ едно състояние на друго. Това състояние да минавашъ направо отъ топло на студено и обратно е състояние на боговетѣ само, а не и на хората. Само Богъ, Който стои нависоко, може да слѣзе отъ високо на низко; само орелътъ, който е научилъ изкуството да лети, само той може да направи това. Но този, който нѣма крилѣ, който нѣма знания, да се не заема за такива нѣща, защото ще си счупи главата.

Искате нѣкой пѣтъ да се качите на нѣкой аеропланъ, но не умѣете да го управлявате и ще паднете. Това прилича на нѣкой човѣкъ, който иска изведнѣжъ цѣлъ свѣтъ да обича

и си турва единъ студенъ душъ, но слѣдъ това опитва обратния резултатъ на втвърдяване на своята душа. Какъвъ ще бжде обратниятъ резултатъ? Недоволство и безсмисленостъ въ живота. Ще приличате на онзи богатъ американецъ, на когото бащата оставилъ 100 000 лева. Ялъ, пилъ, изпиталъ всички удоволствия и най-послѣ го хваща болестъта ипохондрия. Искалъ да се самоубие, но нѣмалъ доблестъта на този англичанинъ, съ когото се срѣщналъ въ Венеция, като пжтувалъ прѣзъ Италия. Този англичанинъ вижда една вечеръ единъ италиански графъ, който взелъ единъ револверъ, турва го въ устата си, изважда го и пакъ го турва. Пита го англичанинътъ: „Какво искашъ да правишъ?“ - „Бѣхъ богатъ, но сега осиромашахъ, та искамъ да се самоубия.“ Англичанинътъ изважда пари, плаща му дълговетъ и се самоубива вмѣсто графа. Но този ипохондрикъ американецъ не е билъ тѣй доблестенъ.

Като говоря за самоубийство, азъ разбирамъ да убиешь въ себе си лошитѣ навици, а много хора нѣматъ смѣлостъта да се откажатъ отъ тѣхъ. Обичашъ да крадешъ, пусни куршума върху този си навикъ, убий този човѣкъ на кражбата въ себе си. Обичашъ да развращавашъ, пусни този куршумъ върху човѣка на разврата, който живѣе въ тебе, убий този порокъ, нека той умре, а ти живѣй освободенъ отъ него. Каква полза има отъ този развратенъ човѣкъ въ тебе? Единъ развратникъ, единъ крадецъ, то е единъ мършавъ трупъ, умрѣлъ волъ, умрѣло псе, умрѣлъ лъвъ, който може да разнася заразата, безъ да принесе нѣкаква полза.

Този боленъ американецъ започналъ да посѣщава всички лѣкари, да иска тѣхнитѣ съвѣти. Харчилъ, харчилъ пари, но не могълъ да намѣри лѣкарството си, защото съврѣмнатата медицина не познава начини, по които да се лѣкуватъ такива болести. Най-послѣ отива въ Нью-Йоркъ при единъ знаменитъ лѣкаръ и го моли да му помогне. „Ще ти помогна, но ще направя условие съ тебе, че каквито методи да употребя за твоего лѣкуване, нѣма да протестирашъ.“ - „Готовъ съмъ да се подчиня на този договоръ“, отговорилъ болниятъ. „Ще платишъ най-напрѣдъ 25 000 лева за първия прѣгле-

дъ.” Дава паритѣ. Взима го лѣкарѣтъ на лѣчение и казва на помощниците си: „Направете операция на този боленъ, като му отрѣжете дѣсния кракъ подѣ колѣното.” Отрѣзватъ крака му и като се събужда, вижда се безѣ кракъ. Съ това изчезва ипохондрията, започва да мисли: „Колко бѣхъ едно врѣме щастливъ, можахъ да ходя по балове, да езда на конь” и т.н. Едва дочаква да се яви лѣкарѣтъ и като го посрѣща, изсипва всички епитети, които съврѣменната култура дава. Лѣкарѣтъ му казва: „Ти сега си много инервиранъ, успокой се, а слѣдъ двѣ седмици азъ ще дойда при тебе да те видя.” Въ това врѣме болниятъ започва да плаче, да се моли или да го излѣкуватъ или да го убиятъ, това не е животъ. Лѣкарѣтъ му казва: „Азъ ще ти направя единъ много хубавъ кракъ, съ който ще живѣешъ много добрѣ за въ бѣдеще, за който ще платишъ още 25 000 лева.” Слѣдъ това този американецъ се успокоилъ, изчезнала всѣкаква ипохондрия и заживѣлъ щастливъ животъ. Съ това, той се научилъ да познава какво е чистота.

И сега Господъ по бойнитѣ полета рѣже крака, рѣцѣ, вади очи, рѣже носове, за да създаде една култура за въ бѣдеще, култура на любовта, но не такава любовъ, каквато сега разбиратъ, а любовъ, която да даде разширение на нашата душа, да сблужи хората и да даде възможностъ на всѣка душа да се развива тѣй, както е необходимо. Господъ ще приложи вече своя Божественъ планъ. Какъвъ е този Божественъ планъ? Ние сме прѣдзначени да имаме такава чистота, каквато е тази на ангелитѣ. Какво е ангель? Сжщество, което знае да изпълнява волята Божия, сжщество, което не може да подкупите съ никакви блага. Ще дойде този висшъ духъ, този ангель при нѣкои бѣдни хора, ще изпълни своята мисия и пакъ ще се върне при Бога, а сегашнитѣ хора готови ли сж да служатъ на Бога? Не сж. Защо? Защото не сж чисти въ душата си.

Ето защо Христосъ казва: „Блажени чистосърдечнитѣ, защото ще видятъ Бога.” Ако сж чисти хората, Божествениятъ духъ ще мине покрай тѣхъ и тѣ ще го видятъ. Ако не видимъ Бога, какъ ще го познаемъ? Чудни сме много пжти, като искаме да видимъ Бога. Всѣки може да види Господа,

ако не повече, то поне три пѣти въ живота си, но за това се иска чистота. Живѣли ли сте поне 10 години прѣзь живота си въ чистота? Но ще кажете: „Добрѣ, но ако живѣемъ въ едно общество отъ благородни хора, но като сме при такива грѣшници, каква чистота може да има?” Ако е така, значи и вие сте грѣшници, защото вие сте хора, живѣете между грѣшници и такива сте. Какво е грѣхъ? Грѣхътъ показва, че ние сме бѣдни. Ще кажете: „Защо Богъ е допусналъ грѣха?” Защото Той е силенъ. Ако бѣше страхливецъ като насъ, нѣмаше да допусне грѣха. Когато ние се окажемъ безсилни да оправимъ свѣта, Богъ ще слѣзе отгорѣ и ще го оправи, и то най-много въ 100 години. Това е единъ Божественъ день.

Ще кажете: „Е, 100 години, толкова много!” Многого или малкото, дължината или кжсотата, това сж нѣща психически относителни. Минутата може да ви се покаже много дълга, а годината много кжса, зависи отъ много обстоятелства. Допуснете, че сте осждени на обѣсване слѣдъ една година. Тази година ще ви се види много кратко врѣме. Очаквателите нѣкой вашъ любезенъ и 5 минути ви се виждатъ часове. Слѣдователно понятието за врѣме е относително въ нашето съзнание, зависи отъ интензивността на нашитѣ схващания. Когато говоримъ за Божиитѣ закони, ние имаме само едно субективно схващане и за да разберемъ реда на нѣщата, ние трѣбва да влѣземъ да живѣемъ въ всички хора едноврѣменно. За да разберемъ какво сж хората, трѣбва да влѣземъ и въ най-висшитѣ и най-нисшитѣ слоеве и само тогава ще имаме едно познание за човѣчеството.

Христосъ казва: „За да може да влѣзете вжтрѣ въ човѣчеството, да имате правилни схващания, трѣбва непрѣменно да бждете чисти, защото само чистиятъ човѣкъ, като слѣзе долу, той ще има имунитетъ, той нѣма да се заразява отъ никакви болести.” Така казватъ и окултиститѣ. Когато човѣкъ е чистъ по умъ и сърдце, никаква сила не може да му въздѣйствиува и слѣдователно силата на вашата воля, силата на вашето сърдце, на вашия умъ ще се обуславя отъ тази вжтрѣшна физическа, духовна и Божествена чистота, която имате.

Това, което ви казвамъ, може да го провѣрите, не говоря само на теория. Ще питате: „Какъ може да се провѣри?“ - Много лесно. Напримѣръ онзи, който ще присажда нѣкое растение, пита какъ се присажда и се научва. Взима една малка пѣпчица, едно клонче отъ нѣкое хубаво дърво и го турва подъ кожата на нѣкое по-просто. Но трѣбва да се знае, че не на всѣко врѣме се присажда, а само тогава, когато има сокове. Тѣзи сокове се казватъ „млѣзга“. Слѣдъ като турите тази пѣпчица подъ кожата на това растение, това ново клонче ще придобие новъ животъ. Така ще заживѣе у васъ и всѣка добра мисль, все по сѣщия законъ. При това присаждане, при това цѣпване ще има болка, но безъ това не може. Всѣкога, при процеса на чистенето, има два вида страдания: При единия видъ страдания настѣпва облагородяване, а при другия - озлобление, ожесточаване. Вториятъ случай е, когато ние слизаеме вжтрѣ въ живота, при което се ожесточаваме, ставаме груби, искаме да разрушимъ свѣта и по този начинъ на присаждане сж се родили всички прѣстѣпници, защото тѣ, като не разбиратъ закона, спрѣли сж се въ една посока, а е трѣбвало да слѣзатъ до дѣното.

Такъвъ е случаятъ съ онзи пѣтникъ, който е пѣтувалъ ношно врѣме прѣзъ една пропасть и падналъ тамъ. Успѣлъ да се залови за единъ клонъ и така е прѣстоялъ закаченъ за клона цѣли 7 часа, прѣзъ което врѣме е прѣкаралъ най-ужасно състояние. Започналъ да вика, да плаче и казвалъ: „Свърши се моятъ животъ, подъ мене има грамадна пропасть.“ Какво било неговото очудване обаче, когато на сутринята вижда, че подъ него пропастьта, която той си въображавалъ, била само 15 см. Затова ако си падналъ, ако си грѣшенъ, падни до дѣното. Азъ наричамъ падналитѣ, грѣшнитѣ хора, тѣзи които слизатъ надолу - герои, тѣзи, които се качватъ нагорѣ, пакъ наричамъ герои, само че еднитѣ сж герои на падането, а другитѣ - герои на качването. Еднитѣ сж герои на падането, защото като паднатъ, иматъ смѣлостъта да се качатъ, а тѣзи, които се качватъ, сж герои на качването, защото иматъ смѣлостъта да слизатъ. Разбирате ли тази дълбока философия на живота?

Нѣкои казватъ: „Азъ не искамъ нито да се качвамъ, нито да слизамъ.” Това е едно материалистично схващане. Когато ядете, не е въпросъ какво ядете, а какъ ядете. Трѣбва да ядете съ приятностъ, съ удоволствие. Човѣкъ, който не може да яде сладко, не може да бѣде здравъ. Нѣкои родители, майки наготвятъ на дѣцата си месо, яйца, баница, а тѣ сж все недоволни и недоволни. Виноватъ е вкусътъ, трѣбва да има чистота въ вкуса. Такова дѣте трѣбва да се подложи на гладъ. Нека майка му го остави да гладува 24 часа, 36 часа, 40 часа, 50 часа, ще види какъ ще обикне всѣка храна. Въ такива случаи най-малко 50% ще има подобрене у дѣцата. Това е единъ общъ законъ въ природата и когато човѣкъ започне да изгубва смисъла въ живота, създаватъ се болеститѣ. Тѣ сж необходими за нашето прѣчистване. Най-напрѣдъ изгубваме вкуса си и си казваме: „Е, какъ хубаво по-рано ядохме.” Минатъ се 5-6 дня, тогава започваме да се радваме на изгубеното.

Когато дойде въпросътъ за възпитанието, рекохъ, дрѣжете се за природата, вижте какво вършатъ въ нея растенията, животнитѣ, изворитѣ, какво вършатъ горѣ облацитѣ, а оставете всички английски, американски и други методи. Наблюдавайте какъ изгрѣва Слънцето, което единъ пжтъ виждате задъ облацитѣ, черно, а другъ пжтъ ясно, хубаво. Така ви виждамъ и васъ често. Казвате: „Не съмъ разположенъ днесъ.” Рекохъ, около вашето слънце има малко облаци, ще дойде буря, вѣтъръ и ще се проясни вашето слънце. Защо е този вѣтъръ? Срѣщамъ единъ господинъ, виденъ български търговецъ и го запитвамъ какъ мисли върху този въпросъ. Той казва: „Отъ опитъ ще потвърдя, че това е тъкмо тѣй.” Започна да разказва: „Въ живота си азъ не знаяхъ какво е несполука, всичко ми вървѣше по медъ и масло. Ставамъ една сутрина и виждамъ, че половината ми тѣло е парализирано. Лѣкаритѣ ми казаха да не работя 3-4 години нищо. Слѣдъ това започнахъ азъ работата си, но първиятъ пжтъ изгубихъ 8 000 лева, а вториятъ - 2 000 лева и слѣдъ това се окончателно излѣкувахъ.” Тѣзи изгубени 10 000 лева сж направили голѣма промѣна въ него. Той е трѣбвало тѣзи пари да ги даде на

бѣдни, на лѣкари или да бѣдешъ отъ нѣкого ограбень. Тѣзи пари сѣ били една нечистота у него, тѣ сѣ единъ цирей, който трѣбва да се излѣкува, като за цѣлѣта лѣкарѣтъ прави единъ разрѣзъ и го изчиства.

Като казва Христосъ: „Блажени чистосърдечнитѣ,” Той разбира хората безъ циреи. Сега потърсете всѣки своитѣ циреи. Ще кажете: „Нѣмаме такива.” Азъ не съмъ срѣщналъ досега човѣкъ безъ циреи, поне единъ, но все има. Ако нѣкой нѣма циреи, нека дойде при мене, азъ ще му дамъ 1000, 2000, 5000 лева, ще му ги наброя веднага. Ще кажете: „Отъ гдѣ ще ги намѣришъ?” Азъ ще устоя на думата си, стига да се намѣри такъвъ човѣкъ.

Велико нѣщо е да признаешъ грѣха си. Що е религия? Съ този процесъ на религията ние ще трѣбва да подигнемъ ума, сърдцето си нагорѣ. Що е присаждане? То е такъвъ процесъ, чрѣзъ който човѣкъ да се жертвува за другитѣ, да търпи всички несгоди, лишения, гонения и единъ день, всички тѣзи хора, за които той е направилъ нѣщо, да кажатъ: „Имахме единъ великъ човѣкъ, той направи много нѣщо за насъ и за нашия народъ. Той бѣше единъ изворъ, отъ който нашиятъ народъ уталожваше жаждата си.”

Сега на въпроса на думитѣ Христови: „Блажени чистосърдечнитѣ.” Какво подразбира Христосъ под думата „блаженъ”? Той разбира първо: стремежъ на човѣка нагорѣ. Второ: този стремежъ да е точно наврѣме, за да има съответствующъ стремежъ отгорѣ надолу. Сжщиятъ законъ дѣйствува и въ природата. Когато посѣете едно ябълчно или житно зърно, не само то трѣбва да има сила да расте, не само похубава почва му трѣбва, но му трѣбватъ други 3 необходими елемента за растенето му, а именно: свѣтлина, топлина и влага. Сжщото е и за човѣка. Трѣбва да има стремежъ, но му трѣбватъ и тѣзи три Божествени елемента: топлина, свѣтлина и влага. Влагата, това е животътъ, топлината - Любовта, свѣтлината - Истината. Нѣма да ви ги тълкувамъ, защото ако започна да ви тълкувамъ що е Любовь ще отида много далечъ. Бихъ желалъ да дойдете съ мене, да повторите тази дума извѣстно число пжти и то прѣзъ извѣстно врѣме въ де-

ня и ако това правите само нѣколко мѣсеци, тогава ще разберете какво нѣщо е любовъ.

Като ме слушате, ще кажете: „Господинъ Джновъ говори каквото му скимне.” Турцитѣ казватъ за човѣкъ, който говори каквото иска, така: „Чокъ билиамъ, чокъ ...”, т.е.: „Който много знае, много говори, той много страда.” Сега искамъ да провѣрвате и опитате моята мисль. Но ще кажете: „Къмъ какво да се стремимъ?” Посѣйте една ябълчна сѣмка и наблюдавайте какъ тя ще изникне, какъ въ нѣколко години тя ще се оформи, а вие проучвайте всичко това. Затова и азъ ви рекохъ: „Посѣйте въ себе си думитѣ „блажени чистосърдечнитѣ”. Не считайте тази мисль отвлѣчена, тя има отношение къмъ вашето тѣло, сърдце и умъ. Блаженъ е човѣкъ, когато има условия отдолу нагорѣ да се качва, а има условия и да слиза отгорѣ надолу и може да използвавъ тѣзи условия. А чистосърдечни сж тѣзи, които разбиратъ процеса на слизането и качването. Сърдце - значи центъръ, да знаешъ отъ кждѣ произлиза твоятъ животъ.

Пѣтувахъ единъ пѣтъ отъ София за Варна. Българитѣ иматъ обичай да питатъ за кждѣ пѣтувашъ, отъ кждѣ идешъ и т.н. Хубавъ, обичай е, но когато често те питатъ - омръзва. Сѣдя въ едно купе, а въ сѣщото нѣколко души български адвокати се разговарятъ по нѣкои важни политически въпроси. Азъ съмъ се вдаль въ размишления и наблюдавамъ природата. Единъ отъ господата ме запитва: „Отъ кждѣ сте?” - Рекохъ, отъ Слънцето. Казва: „Тогава, кажи какво има тамъ?” - Тамъ има хора, но съ по-висша култура, тамъ хората не се боятъ и азъ съмъ дошълъ тукъ на земята.” Господинътъ отговори: „Тогава и азъ съмъ отъ Слънцето.” Да и вие сте, но не знаете, че сте дошли отъ Слънцето, а азъ зная, че съмъ отъ Слънцето. Нѣкой питатъ: „Отъ кждѣ е Господинъ Джновъ?” - Отъ Слънцето.

Въ живота има 7 елемента, азъ говоря само за единия елементъ, т.е. по-право само за неговото състояние. Старитѣ окултисти го наричатъ елементъ на Слънцето, на Луната, на Сатурна, на Юпитера, на Венера, на Марсъ. Знаете ли какви сж тѣзи елементи? Сатурнъ, Луна, Слънце, тѣ сж процеси на

сгжствяване. Сатурнъ значи да знаешъ какъ да се сгжстишъ, да прѣминешъ отъ едно състояние въ друго. Като дойдешъ до земята, слѣдъ това ще започнешъ обратния процесъ на Юпитера, Венера, Марсъ и ще се върнешъ откъдѣто си дошълъ, съ което ще направишъ единъ такъвъ кржгъ, каквѣто правятъ кометитѣ. Нѣкои питатъ: „Защо се явяватъ тѣзи комети?“ Тѣ иматъ прѣдзначение. Защо се яви Халеевата комета? Всички прѣдполагаха, че свѣтътъ ще се свърши. Тя означаваше тази голѣма война, тази катастрофа, която дойде. Съ своята опашка тя казваше: „Азъ ида да очистя свѣта.“ Това може да го приемете или не, безразлично е, казано е мимоходомъ.

Христосъ казва: „Блажени чиститѣ по сърдце.“ Първо нѣщо у човѣка е чистотата. За да поясня мисълъта си, ще приведа единъ примѣръ. Единъ знаменитъ италиански художникъ искалъ да нарисува Христа и дълго врѣме търсилъ субектъ, който да прилича малко на Христосъ. Най-послѣ намѣрилъ единъ младежъ 20 - 21 годишенъ и го помолилъ да му позира и нарисувалъ образа на Христа. Слѣдъ 3-4 години, у сжщия художникъ се явява желание да нарисува Иуда. Дълго врѣме търсилъ лице, което да му напомни Иуда. Най-послѣ намѣрилъ единъ младежъ, който му приличалъ малко на Иуда. Художникътъ го помолилъ, ако иска, да му служи за моделъ. Младежътъ се съгласилъ, но му отговорилъ: „Какъ така сега да ти служи като моделъ на Иуда, когато прѣди 4 години ти рисува по мене Христосъ?“ Кждѣ е грѣшката сега, та въ едно и сжщо лице да се рисува и Христосъ и Иуда? Грѣшката е била у младежа. Въ продължение на 4 години младежътъ е живѣлъ толкова порочень животъ, та си измѣнилъ лицето. Тѣй че, когато нѣкой пжтъ човѣкъ се нахвърли върху нѣкого, като този художникъ, той има право. Затова и ние трѣбва да търпимъ.

Ние трѣбва да имаме търпението на онзи художникъ, който като изрисувалъ една картина и не можалъ да изрисува общата на фигурата, помолилъ единъ кондурджия да ги направи. Кондурджията, като направилъ общата, осмѣлилъ се да иска и други нѣща да поправи въ картината, но худож-

никътъ му казалъ, че другото вече не е твоя специалность. У насъ трѣбва да има смирение и да знаемъ коя работа е за насъ и коя не е. Ако дойде при мене една майка и ми каже начини за възпитание на дѣцата, ще я изслушамъ най-внимателно. Ако дойде единъ съдия и ми покаже добъръ пжтъ, защо да го не слушамъ? Затова Христосъ казва: „Блажени чистосърдечнитѣ.”

Ако сме така чистосърдечни, ще забѣлѣжимъ, че въ цѣлия животъ работи единъ законъ на цѣлесъобразность за нашето подигане. Не бързайте въ разрѣшението на всички въпроси. Чудни сж хората, като бързатъ и се безпокоятъ по-скоро да разрѣшатъ въпроситѣ, защото имало много такива за разрѣшение. Та какво отъ това? Нѣма защо да се бърза. Ако единъ земледѣлецъ каже: „Имамъ цѣли хамбари жито, какъ ще го изямъ?” Нека се радва, че има толкова много жито, ще му послужи за повече години, ще яде колкото му трѣбва. Така и вие, радвайте се, че ще имате толкова въпроси да разрѣшение, ще имате работа за повече години. Нѣкои казватъ: „Като отидеме на небето, ще пиеме, ще ядемъ.” Да, но и тамъ има работа, даже много повече, отколкото тукъ, гдѣто има и работа и трудъ. Затова казва Христосъ: „Елате при мене всички, които сте обрѣменени, отрудени”, а не: „които все работитѣ”.

Първата тайна е да се научишъ да се прѣцѣждашъ. Който е прѣцѣденъ, който е научилъ вече това изкуство, готовъ съмъ да му услужа. Хубаво е направилъ Тарасъ Бульба, като изпращалъ двамата си сина, извикалъ ги да се боксираатъ и останалъ много доволенъ, когато синътъ му го набилъ. Така и Господъ е доволенъ, когато вижда, че ние побѣждаваме мжчнотиитѣ.

Нѣкои казватъ, че не съмъ си служилъ съ български примѣри. Попаднаха ми нѣкои български пѣсни, отъ които ще прѣдставя нѣкои характери. Първата пѣсенъ е „Янка и Петъръ”. Янка е жена недоволна отъ своето богатство и търси щастieto на сърдцето си. Дочува я Пѣтъръ и ѱ прѣдлага да бѣгатъ. Тогава тя обира мжжа си, натоварва богатството си на 3 коня и бѣгатъ прѣзъ гората. Тя заспива на Петрови ску-

ти и като заспала, Петъръ избѣгалъ, защото той билъ много чистъ. Слѣдъ това тя започва да плаче, да вика:

Боже ле, Вишни Господи,
Горо ле, разстави ми се,
Водо ле, достави ми се,
Петре ле, обади ми се!
Нито се гора разстави,
нито се вода достави,
нито се Петъръ обади.

II пѣсень

Балю и Вела

Вели се дрѣмка додрѣма,
Та па си Вела полегна
на Балювитѣ скутове
и си сладко заспала.
Нали е Балю декрия,
извади остри ножици,
та си скутове отрѣза.
Ограби злато и сребро,
па си отъ Вела побѣгна.

III пѣсень

Кирушка и Стоянь

Видишь ли оназь рѣтлиня?
Задъ нея село голѣмо.
Тамъ имамъ либе и друго -
съсь малко мѣжко дѣтенце.
Кирушка си му думаше:
Стояне, проклетъ Стояне,
какъ си ме хитро измами,
нѣмашъ ли братче по-малко,
та нему да ме дадете.

Не трѣбва да сѣ такива българитѣ, каквито сѣ описани въ народната поезия. Тѣзи хора сѣ имали смѣлостъта да опишатъ характеритѣ тѣй, както сѣ. Изобилствуватъ ли тѣзи нѣща, не може да бждемъ чисти. Това не е осждеане, далечъ

е отъ мене тази мисълъ, но констатирамъ само факта и всѣки трѣбва да знае чистъ ли е или не. Какъвто и да си, дѣецъ отъ нѣкоя политическа партия, сѣдия, свещеникъ, учитель задавайте си въпроса: „Чистъ ли съмъ или не? Извършилъ ли съмъ своята длѣжностъ, както трѣбва?“ Ако си мжжъ, то чистъ ли си по отношение къмъ жена си и обратно; дъщеря или синъ, чисти ли сте по отношение къмъ родителитѣ си? А сега казваме: „Толстой тѣй казалъ, Викторъ Хюго тѣй казалъ, Зола и т.н.“ Тѣзи хора наистина много хубаво сж казали, моитѣ почитания къмъ тѣхъ. Хубаво е всичко, но трѣбва да прилагате тези нѣща въ живота, а чистотата ще дойде само при едни велики убѣждения.

Кога ще дойде чистотата? Когато човѣкъ започне да мисли, че не умира. Прѣди нѣколко дни дойдоха при мене трима младежи: единъ музикантъ, другиятъ се учи за лѣкарь, а трѣтиятъ - съ различни убѣждения. Първиятъ казва: „Дотегна ми животътъ, искамъ да се самоубия.“ Питамъ го: „Ти ли създаде този животъ, ако си го ти създаде, отнеми го.“ Ще бждешъ по-голѣмъ герой, ако издържишъ всичко. Музикантинътъ казва: „На мене не ми върви, каквото и да направя, не ми излиза.“ Рекохъ му: „Ти си много сухъ, влага ти трѣбва да тебе.“ А какво значи влагата? Трѣбва да обичашъ хората. Трѣтиятъ казва: „Съ мене всѣкога е противното, каквото искамъ, обратното излиза.“ Рекохъ му: „Ти страдашъ отъ много мочурлуци, трѣбва да се канализирашъ, да станешъ по-сухъ.“ Станете тримата една тройца и взаимно ще си помогнете.

Бесѣда, държана на 29 априль 1917 година

ВЗИМАНЕ И ДАВАНЕ

*„Крадецът не иде, освѣнъ да открадне,
да заколи, и да погуби: азъ дойдохъ,
за да иматъ животъ, и да го
иматъ прѣизобилно.”**

Думата „крадецъ” е обикновена дума, съ която сте запознати всички. Кой ли отъ вас не е училъ това изкуство, когато е билъ дѣте? Малко пжти ли сте пипали кутията съ захаръ на вашитѣ майки, малко ли сте вадили кесиитѣ отъ джебоветѣ на вашитѣ бащи, малко ли сж ви заварвали на чуждитѣ ябълчни или орѣхови дървета? Но Христосъ не говори за този родъ крадци, тѣхъ Той оправдава. Този крадецъ, за когото говори Христосъ, Той го опрѣдѣля съ три съществени качества: той иде да открадне, да заколи и да погуби. Интересно е произхождението на крадцитѣ. Когато дѣцата се раждатъ, тѣ се раждатъ съ стиснати ржцѣ, а когато умиратъ, ржцѣтѣ имъ сж отворени. Но стискането на ржката може да има двойка смисълъ. Когато на нѣкого покажемъ юмрука си насрѣща му, това подразбира извѣстна идея, която е скрита вжтрѣ въ самия субектъ.

Думата крадецъ е съдържателна, тя произтича отъ санскритската дума, на която коренътъ е „кор” (cor). Този коренъ означава причина и послѣдствие, тъмнина, дисхармония. Турцитѣ казватъ на тази дума „кара”, „карасъ”, съ коренъ сжщо какъвто е този на индийската дума „карма” или както ние казваме „сждба”. Но думата „сждба” не означава този дълбокъ смисълъ, като причина и послѣдствие. Това, което отличава тъмнината отъ свѣтлината, това сж двѣ качества, съдържащи се въ тѣзи двѣ проявления на природата. Свѣтлината всѣкога носи топлина съ себе си, едно отъ качества ѱ. Тъмнината, крадецътъ въ широка смисълъ, отни-

*Ев. отъ Иоана, гл. 10, ст. 10

ма тази топлина. Вечерно връме, като залъзе слънцето, веднага усъщаме една хладина. Тъмнината поглъща тази топлина, а въ топлината сж скрити елементитъ на живота. Въ слѣдствие на това, като се поглъща топлината, растителното царство, за да задържи своето равновѣсие, взима топлина отъ земята, която започва да изпуща своята и затова вечерно връме забѣлзваме тукъ таме извѣстни течения.

Ние отъ чисто физическо, отъ социално гледище раздѣляме днитъ на день и нощъ. Съврѣменнитъ хора казватъ: „Това е една култура.“ Азъ рекохъ: „Това е култура на тъмнина въ духовно отношение.“ Културни сж сегашнитъ хора, но иматъ механическа култура, а подобни култури сж прѣходни, не сж сжществени. Култура, която взима повече, а дава по-малко, тя е култура на крадци. Когато хранишъ нѣкое прасе, ставашъ три пѣти прѣзь нощта да му давашъ храна и прасето си казва: „Колко е добъръ моя господарь!“ Но като дойде Коледа, турвашъ ножа на шията на това прасе, извиква то нѣколко пѣти и опитвашъ културата на храненето. Това прасе е било като една фабрика, която е събирала материалъ за своя господарь.

Крадцитъ нѣматъ земно произхождение, произлизатъ отъ едни много възвишени сжщества, които сж научили хората да крадатъ, прѣди тѣ да сж знаели това изкуство. Човѣкъ, който се отдалечава отъ Бога, той губи отъ своята сила, топлина, свѣтлина, той е въ процеса на отдалечаването. Христосъ опрѣдѣля въ какво се състои този процесъ. Първо: това, което имашъ, ще се открадне; второ: взематъ се и живи сжщества, като ги заколватъ, отниматъ имъ главата и ги погубватъ най-послѣ. Въ свѣта има три вида крадци. На физическото поле: които крадатъ каси, кесии на хората; други, въ духовния свѣтъ: които крадатъ сърдца на хората и трети, въ умственния свѣтъ, въ Божествения свѣтъ: които крадатъ мислитъ на хората.

Когато нѣкои хора говорятъ за логика, за логическо говорене. Споредъ моитъ схващания, споредъ науката, която съмъ училъ, има три вида логика: логика на формата, логика на съдържанието и логика на мисълта. Логиката на фор-

мата е единъ механически процесъ. Да ви прѣдставя една мисль отъ този видъ логика. Напримѣрь човѣкъ е същество, което има два крака. Кокошката също има два крака, слѣдователно, кокошката е човѣкъ. По форма това прѣдложение* е вѣрно, но по съдържание и по смисль не е вѣрно. У религиознитѣ хора има друга логика. Напримѣрь нѣкои питатъ: „Какъ се спасяватъ хората?“ Той отговаря: „Крѣвта Христова спасява и всѣки, който е умить въ нея, той е спасень.“ Но питамъ азъ: тази крѣвъ, въ която си умить, дѣйствително Христова ли е? Това прѣдложение не е вѣрно по смисль. Трѣбва да знаешъ тази крѣвъ да я прѣвърнешъ, да ѱ дадешъ смисль. Затова религиознитѣ хора трѣбва да разбиратъ духовния езикъ. Постоянно се говори за Христовата крѣвъ. Каква е тя? Тя е червена, а червенината е признакъ на топлина, топлина въ живота. Слѣдователно азъ изваждамъ слѣдното заключение: Христовиятъ животъ спасява хората, а не крѣвта. Крѣвта, това е само една емблема, една форма, а животътъ, облѣченъ въ една обвивка на червенина, това е само единъ ефектъ, който показва, какъвъ е дълбокиятъ смисль на тази червена крѣвъ.

Сега защо иде крадецътъ да открадне? Кражбата, това е култура на аристокрацията. Азъ ще ви говоря съ строга логика и по форма и по съдържание и по мисль. Когато говоря на хората истината, говоря въ тѣзи три логики, като при това логиката на мисльта има прѣимущество у мене прѣд другитѣ двѣ. Има и други 4 логики, за които нѣма да ви говоря сега. Тѣй че, когато туришъ въ този огнь, прѣдъ тази логика една мисль, ти ще знаешъ, каква е тя по съдържание, права или не, защото този крадецъ ще се [прѣдстави] прѣдъ тебе като единъ интеллигентень, благородень човѣкъ. Често насъ може да ни излѣгватъ хората съ своята логика, напримѣрь ние мислимъ, че хората когато плачатъ, страдатъ, но това е наполовина вѣрно. Сълзитѣ не сжъ всѣкога изразъ на едно страдание.

Напримѣрь на единъ селянинъ отъ българскитѣ села

*прѣдложение - (рус.) изречение

жена му не му позволявала да яде яйца, за което той прѣз цѣлия си животъ не ялъ яйца, но съжالياвалъ за това нѣщо. Като умрѣла жена му, той си казалъ: „Слава Богу, сега поне свободно ще се наямъ на яйца до насита.“ Взема петъ яйца, турва ги въ огъня да се печатъ. Въ това врѣме пристигатъ нѣколко комшийки да му изкажатъ съболезнованията си. За да го не видятъ, че си пече яйца, той веднага ги изважда отъ огъня и ги скрива въ пазвата си. Започнали тѣ да му говорятъ, че му дошълъ такъвъ оглѣмъ огънь на главата, какво нещастие го постигнало, особено като се има прѣдъ видъ каква щастлива двойка прѣдставлявали тѣ. Той имъ отговорилъ: „Да, огънь като огънь, дойде ми на главата, но този огънь, който е въ пазвата ми!“ Това прѣдложение по форма е много вѣрно, но по мисль не е вѣрно, защото той плаче не за жена си, а плаче отъ яйцата, които парятъ въ пазвата му.

Другъ примѣръ за подобна логика. Въ Пловдивъ, въ евангелската църква, единъ отъ ученицитѣ, като четѣлъ библията постоянно плачелъ, отъ читѣ му постоянно сълзи излизали. Всички казвали, че отъ този ученикъ ще излѣзе добъръ проповѣдникъ. Този ученикъ прѣзъ всичкото врѣме все къмъ женското училище поглеждалъ, особено къмъ единъ отъ прозорцитѣ, гдѣто виждалъ една мома, която той обичалъ и я искалъ, а тя не му отговаряла, за което и той плачелъ. Да, много отличенъ проповѣдникъ ще стане! Отличенъ е, азъ го уважавамъ, защото той изразява чувството си къмъ тази мома, но отъ вѣнъ хората не разбиратъ съдържанието на неговата скръбъ, на неговитѣ сълзи. Той е правъ да плаче за тази мома.

Още единъ примѣръ ще ви приведа за тази съврѣменна логика на съврѣменнитѣ хора, на набожнитѣ хора. Често казваме за нѣкого: „Много е религиозенъ човѣкъ, набоженъ, постоянно плаче и въздиша.“ Този случай, за който ще ви разкажа е билъ прѣди 20 - 25 години въ Русе, съ единъ български учителъ. Единъ день той отива при единъ евангелски проповѣдникъ и му казва: „Братко, имамъ голѣма тѣга на сърдцето си, ще се пукна.“ Проповѣдникътъ помислилъ, че този човѣкъ съзналъ грѣховетѣ си и му казалъ: „Ела да се

молимъ заедно.” И започва: „Господи, прости му грѣховетѣ уясни неговитѣ мисли, неговото сърдце, защото съ това, този човѣкъ ще влѣзе въ нашата кошара.” Проповѣдникътъ го пита: „Братко, кажи каква ти е тѣжгата?” - „Е, видѣхъ една мома много хубава, влюбихъ се въ нея и ако Господъ ми помогне да се ожена за нея, ще повѣрвамъ въ Бога, а ако не ми помогне, нѣма да повѣрвамъ въ Него.” - „Но може да не е за тебе тази мома,” му казва проповѣдникътъ. - „Не, за мене е, и ако Господъ не ми помогне да се ожена за нея, ще се самоубия, не мога да живѣя безъ нея,” отговорилъ момъкътъ. Не се минаватъ и 1 - 2 седмици, младежътъ отива при проповѣдника и казва: „Благодаря на Бога, че не ми помогна въ молбата, защото я видѣхъ на единъ балъ да играе съ единъ офицеръ.” Съврѣменнитѣ религиозни вѣрвания на хората сж отъ подобенъ характеръ. Турцитѣ иматъ за случая една хубава пословица: „Камъкъ, който се търкаля, темелъ не хваща.”[...]*

За да бждемъ религиозни не значи, че трѣбва да принадлежимъ къмъ една секта, къмъ една кошара. Ако единъ господаръ има 10 000 овци, той може да ги тури въ 10 кошари, а не всички въ една. Когато започнемъ да мислимъ за смисъла на вжтрѣшния животъ, ние прѣди всичко трѣбва да знаемъ, че като мислящи сжщества, ние принадлежимъ най-напрѣдъ на Бога, слѣдъ това на човѣчеството, на своя народъ, на своя домъ и най-послѣ на себе си. Така че когато нѣкой ме пита: „Ти българинъ ли си,” рекохъ: първо азъ съмъ мисляще сжщество, което принадлежи на Бога, на човѣчеството, на своя народъ, на дома и най-послѣ на себе си. Това е логическиятъ ходъ на нѣщата, ако искаме да разрѣшаваме правилно дълбокия смисълъ на нѣщата. „Азъ” - това е форма на земята. Ако азъ разбирамъ да посвѣтя цѣлия си животъ на това сжщество, на своя стомахъ, то значи да нѣма смисълъ у мене за моето прѣдзначение. „Азъ” това е една форма, която трѣбва да бжде въ съгласие съ всички други форми, но въ всѣка форма трѣбва да има съдържание, сила, т.е. това,

* въ оригинала е оставенъ единъ празенъ редъ, вероятно е пропуснатъ текстъ.

което хората наричатъ воля. Подъ воля азъ разбирамъ вжтрѣшното съдържание у човѣка, сила, която може да се изяви при създаване на тѣзи форми. Формата се създава за съдържанието и по отношение на тази логика, каквото е отношението на формата къмъ съдържанието, такова е отношението на съдържанието къмъ вжтрѣшния смисълъ на нѣщата. Съдържанието само по себе си се създава за вжтрѣшния смисълъ на нѣщата.

Когато говори Христосъ за крадеца, Той разбира дво-яко тази дума. Той опрѣдѣля крадеца съ три качества: да открадне, да заколи и да погуби. „Азъ дойдохъ да имъ дамъ животъ и то прѣизобилень.” Какво разбира подъ тѣзи думи Христосъ, подъ думитѣ „животъ” и „прѣизобилень”. Подъ „животъ” Той разбира „воля”, да се движишъ, да живѣешъ и когато Богъ е създалъ първия човѣкъ отъ прѣстъ, Той му е вдѣхналъ въ ноздритѣ животъ, да се движи, да живѣе. На еврейски думата „невешъ” значи да създава, да гради. Подъ думата „изобилень” човѣкъ разбира възвишения, съзнателния животъ, смисъла на живота, въ който тази воля трѣбва да се изрази, да бжде насочена въ извѣстна посока.

Какво отношение може да иматъ тѣзи три логики въ нашия животъ, защо ние трѣбва да приложимъ Христовото учение не като теория, а като практика. Азъ рекохъ, теорията е сгжстено знание, а практиката разредено; теорията е скжстена мждрость, а практиката - разредена мждрость, приложена въ живота. Слѣдователно всѣка теория, която имаме за живота, може да е добра, може да е права, но по логика да не е вѣрна. Напримѣръ нѣкоя жена мисли да се ожени и казва: „Тѣй ще направя, дѣца ще отглеждамъ, ще ги възпитавамъ, ще се отнасямъ добрѣ съ мъжа си, съ дѣцата си и т.н.” Добри мисли сж тѣ, теорията ѝ е права, но логиката ѝ е крива, защото тя не може да изправи единъ разваленъ мжжъ. Колко бащи казватъ на синоветѣ си: „Синко, върви право, върви въ добрия пжтъ?” Но синоветѣ все не се оправятъ. Не мислете, че съ това искамъ да ви обезсърдчавамъ, но рекохъ, че кривиятъ човѣкъ не може да се оправи. Кривъ човѣкъ разбирамъ такъвъ, който съзнателно се отдалечава отъ Бога.

Хора, които живѣятъ само за себе си, като разглеждатъ свѣта отъ тази логика, не могатъ да се оправятъ. Тѣ сж прави само за себе си, тѣхниятъ животъ е съграденъ върху друга логика и слѣдователно жена или мъжъ никога да не каже: „Азъ ще оправя мъжа си или обратно.“ Азъ зная само едно същество, което може да оправя, то е майката. Това изкуство, тази наука, да оправяшъ кривия, то е достояние само на майката, и то не като роди дѣтето, а 100 години прѣди това. Ще кажете: „Гдѣ ще намѣримъ тѣзи дѣца?“ Когато съврѣменнитѣ химици въ нѣкоя лаборатория взиматъ нѣкои невидими, безцвѣтни въздухообразни тѣла и искатъ добръ да разгледатъ свойствата имъ, тѣ ги сгжстятъ съ цѣль да ги прѣвърнатъ въ течни и послѣ - твърди тѣла и тогава ставатъ видими за всички. Така и съ дѣцата. Ако тѣ сж невидими за насъ, то не значи, че тѣ не съществуватъ, а само трѣбва да знаемъ законитѣ, по които може да ги сгжстимъ.

Христосъ казва: „Крадецътъ не иде, освѣнъ да открадне, заколи и погуби,“ т.е. ще открадне отъ васъ най-цѣнното, ще открадне живота, мислитѣ ви, сърдцето ви. Тѣ сж ужасни крадци. Какво правятъ свѣтскитѣ хора, докато откраднатъ отъ васъ нѣщо? Започватъ: „Ти си отличенъ, добъръ човѣкъ.“ Ще ви разкажа за случая единъ анекдотъ за лисицата и пѣтеля. Единъ много хубавъ пѣтель съ едно парче сирене се качилъ на едно клонче. Дохожда при него лисицата, турила око на сиренето и започва: „Колко си хубавъ, пѣтльо, най-голъмо щастие ще намѣря, ако ми пѣнешъ една пѣсенъ съ твоя хубавъ кършенъ гласъ!“ Пѣтельтъ, поласканъ отъ това, отваря си устата да запѣе и сиренето пада на земята. Питамъ: това приятель ли е или крадецъ? Такива крадци ги има навсѣкждѣ, но сега ловятъ като крадци само тѣзи, които сж откраднали нѣколко лева. А крадци има и въ училищата, и въ църквитѣ, и въ сждилищата, навсѣкждѣ. Хора, които не сж искрени по отношение къмъ себе си, къмъ своитѣ близки, тѣ сж крадци.

Ще ви дамъ единъ примѣръ за единъ господинъ, който казва на друго едно, че е лъжець, крадецъ, за което той му отговоря: „Благодаря ти, че се огледа у мене.“ За да изп-

равимъ хората, ние трѣбва да живѣемъ чистъ, добъръ животъ, по Бога и тогава ще бждемъ една свѣщъ, която ще привлича всички. Нека ти бжде хамбарътъ пълень, всички ще бждатъ при тебе. Слѣдователно на добрия човѣкъ сърдцето трѣбва да бжде пълно съ най-хубави желанія, умътъ - съ най-хубави мисли, а волята - съ най-хубави дѣйствия. Тогава ще имаме едно най-възвишено същество.

И въ тази логика Господъ е турилъ знакъ, а именно: когато логиката на човѣка е крива, на брадата му има единъ знакъ, тя е изопачена. Когато логиката на сърдцето е изопачена, крива, на устата има знакъ, когато логиката на ума е изопачена, на носа има бѣлѣгъ. Ще кажете: „Благодаря, че никой не ни знае, какви сме.“ Не, цѣлото небе ви знае какви сте. Затова днесъ хората, като срѣщнатъ нѣкого, разглеждатъ го отъ горѣ до долу, отъ главата до петитѣ. Защо така го гледатъ? Духътъ у този, който ви разглежда, казва: „Чакай да видя какво е писалъ Господъ на носа, устата и брадата на този човѣкъ.“ Цѣлата глава е една логика, ще погледна отъ главата до петитѣ ти и ще си съставя едно понятие за смисъла на твоя животъ на земята. Затова българитѣ казватъ: „Гледай му дома, че му крой кюлафъ.*“ Подъ „домъ“ разбирамъ тѣлото на човѣка.

Бихъ желалъ правовѣрнитѣ хора за въ бждаще да не казватъ така: „Христосъ спаси свѣта.“ Хубаво, приятелю, ти колко души спаси? Ще приличате на този богаташъ, при когото дошли да искатъ пари за бѣдни, а той казал: „Онзи богаташъ, който бѣше на кръста, какво даде, та се спаси?“ Хората днесъ, като мислятъ, че Христосъ е добъръ, Той и днесъ ще спаси свѣта. Вѣрно е, нѣма съмнѣние въ това, че Христосъ е добъръ, но ако ти имашъ такава логика на ума си, на сърдцето и на волята си, Христосъ нѣма да те спаси. Христосъ казва: Азъ дойдохъ да дамъ животъ на онѣзи, които разбиратъ живота сега, както е сега, а не както е билъ прѣди 2000 години. За мене е важно Христосъ какъ се сега проявя-

* кюлафъ -(пер.-тур.) 1. шита или плетена островърха шапка

2. замислямъ нещо лошо за нѣкого

ва въ свѣта, а не какъ се е проявявалъ прѣди 2000 години.

Ще кажете: „А, това е богохулство.“ За мене е важно една ябълка, като ражда сега плодове, какви сж тѣ, а не какви сж били плодоветѣ ѿ прѣди 10-15 години. Днешниятъ Христосъ е по-важенъ зарадъ насъ, защото Той живѣе въ много повече народи, отколкото нѣкога е живѣлъ. Едно врѣме Христосъ бѣше малъкъ, затова хората Го биха и разпнаха, но днесъ Той е голѣмъ. Мене ми е чудно, какъ единъ силенъ човѣкъ може да го разпнатъ. Слѣдователно Христосъ на физическото поле и билъ слабъ и затова Той казва: „Зарадъ смисъла на нѣщата азъ ще жертвувамъ формата или съдържанието на нѣщата.“ Тѣй учеше Христосъ прѣди 2000 години, а сега казва: „Понеже хората научиха смисъла на живота, сега искамъ да ги науча да разбиратъ какво нѣщо е съдържанието на нѣщата.“ Затова Христосъ иде да създаде една логика на съдържанието.

Че културата едно врѣме е била много философска се вижда по това, че какви сж били тогавашнитѣ църкви и свикването на съборитѣ. [...]*

И така, цѣната на свѣщъта се увеличавала и отъ 60 пари станала 12 рубли. И въ съврѣмнената църква постоянно увеличаватъ, че Христосъ направилъ еди-какви си чудеса, че еди-кой си светия направилъ такива и такива чудеса, а свѣщъта се увеличава и увеличава. Питамъ: „Твоята свѣщъ гори ли, спасява ли твоитѣ ближни, стопля ли твоеето сърдце, изпълва ли твоя умъ?“ Това е важно за мене. Питамъ набожнитѣ хора иматъ ли въ своитѣ къщи скритъ храмъ. Нѣкои казватъ: „Майка ми е извѣтрѣла, баща ми е изумѣлъ“, не почитатъ родителитѣ си. Защо? - Защото нѣмаатъ въ своята душа скритъ храмъ. Оплакваше ми се единъ бѣлгаринъ отъ Варна отъ своитѣ синове: Макарь, че бѣхъ невѣжа азъ, но успѣхъ да издържамъ синоветѣ си да, свършатъ гимназия и послѣ често ми казваха: „Ти си простъ, нищо не знаешъ.“ Една майка ми се оплакваше отъ своитѣ дѣщери за сжщото нѣщо и

* въ оригинала е оставена празна половинъ рѣкописна страница, вероятно е пропуснатъ текстъ.

казваше: „Втори път, като имамъ дъщери, нѣма да ги дамъ да учатъ, а ще ги туря на стана да тъчатъ.” Много хубаво мисли тази майка. Ако азъ бѣхъ на нейно мѣсто, ще имъ дамъ мотиката да копятъ, да научатъ логиката на съдържанието - да копятъ.

Срѣщна ме единъ български владика и ми казваше: „Ти учишъ нѣща, които не сж съгласни съ Евангелието.” - Правъ си, рекохъ му, но нали това Евангелие е дадено за спасение? А Иоанъ казва, че Христосъ е говорилъ толкова много, че и въ книгитѣ на цѣль свѣтъ не може да се напише всичко. Донесете тѣзи книги, на които Христосъ е говорилъ въ широка смисълъ, да видимъ, кой е правъ и кой кривъ. Нека дойде сега единъ евангелистъ на работа съ мене, на онзи почтенъ трудъ, да се научимъ да работимъ съ своя умъ, съ сърдцето си, съ волята си, че кждѣто влѣземъ, да носимъ спасение за всички. А сега какво правятъ? Като се срѣщнатъ, питатъ се: „Ти правовѣренъ ли си, вѣрвашъ ли въ Бога, въ троеличието на Бога?” Какво знаешъ отъ троеличието на Бога? - Нищо. Това е тѣй отвлѣчено и е смѣшно да се говори за това нѣщо. Христосъ казва: „Никой не познава Отца си, тѣкмо Сина челоуѣчески.” [...]*

Такива хора сега има и между релиознитѣ, които казватъ: „Тази религия трѣбва да се поправи, ние съ това ще направимъ едно благодѣяние.” А като направятъ нѣщо за религията, гледатъ да задържатъ нѣщо и за себе си. Не мислете, че съ това ви осждамъ, но изтъквамъ единъ фактъ. Когато създадемъ единъ народенъ битъ, споредъ тѣзи три логики, тогава ще разберемъ какво нѣщо е българскиятъ народъ. А сега какъ гледаме на нѣщата? Биха се българитѣ съ турцитѣ, защото лоши били турцитѣ, изпждиха тѣхъ, дойдоха сърбитѣ и гърцитѣ и тѣ лоши, още по-лоши дори. А тѣзи турци, сърби, гърци, тѣ сж вжтрѣ у насъ, тѣ сж крадцитѣ, за които Христосъ говори, че дойдоха да крадатъ, колятъ и да погубватъ. Тѣй че, ние не трѣбва да гонимъ крад-

* въ оригинала е оставена празна половинъ ржкописна страница, вероятно е пропуснатъ текстъ.

цитъ, които сж въ обществото, които сж извънъ насъ, а тѣзи, които сж вжтрѣ у насъ, съзнателнитѣ крадци, които сж много по-опасни отъ всички други. Тѣзи именно крадци, заковаха Христа на кръста. Единственото доказателство за виновността на Христа бѣше обвиняването му като политически прѣстѣпникъ, като казваха, че Той искалъ да прави реформи, да стане царь, за което говорилъ противъ кесаря. На това основание Го осждиха. Тогава Пилатъ каза: „Понеже този човѣкъ е въ конфликтъ съ реда на римската империя, трѣбва да бжде погубенъ.” Но Римската империя и съ това не можа да се спаси.

Христосъ казва: „Азъ не дойдохъ да крада, да коля и да погубвамъ, но дойдохъ да дамъ съзнателенъ животъ на хората, дойдохъ да имъ дамъ живота си.” А ние казваме: „Колко е добъръ Христосъ, че е дошълъ да даде живота си зарадъ насъ.” Не е достатъчно за насъ само това, да констатираме, че е дошълъ зарадъ насъ на земята, че е далъ живота си и че е тѣй добъръ, а трѣбва да опитваме и прилагаме Неговото учение. Азъ повече уважавамъ тѣзи терекии,* пияници, които като се събератъ, говорятъ си: „А, знаешъ ли кждѣ има хубаво вино, пелинъ, винце?” Задигатъ се и хайде, отиватъ да го опитатъ. Отлично постѣпватъ тѣзи пияници, правилна логика иматъ тѣ, искатъ да опитатъ винцето, а не само да говорятъ за неговитѣ качества. Другъ отъ пиянитѣ се обажда слѣдъ това: „Не, не е тука хубавото вино, но при Тодоръ кръчмарина има 10 годишно хубаво вино, да отидемъ да го опитаме.” Задигатъ се всички и хайде при Тодоръ кръчмарина да правятъ опитъ съ виното му, опитватъ пелина му. Питамъ съврѣменнитѣ християни, колко пжти сж отишли да опитатъ пелина на Христа.

Като ме слушате, ще кажете: „Този човѣкъ не говори на свещенъ езикъ.” Опитайте пелина на Христа и Той има винце, направете съ него опитъ. Разликата между едното и другото вино е тази, че когато пиемъ вино на физическото поле, главата ни се зашеметява, а когато опитваме Христо-

* терекия - (ар.-тур.) 1. които е пристрастенъ къмъ нѣщо, (пиене или пушене)
2. кисель, лють, ядосанъ

вото учение, главата се избистря, тогава ти ще обичаш хората, жена ти ще бжде любезна съ тебе, дъцата ти, приятелитъ, всички ще бждатъ любезни съ тебе и ще те обичатъ.

Христосъ казва: „Дойдохъ да дамъ животъ.” Този животъ дѣйствиува сега въ свѣта, а нѣкои го очакватъ да дойде отгорѣ, той иде, обаче постепенно. Христовиятъ животъ се намира и въ житното зърно, и въ царевицата, и въ ябълката, и въ черешата, но законътъ е такъвъ - подобното отъ подобно се привлича. Може ли двама млади души да се оженятъ, ако не се обичатъ, ако не се привличатъ? Може ли единъ писателъ да напише една книга, докато не е обикналъ идеята върху която ще пише, докато не е мислилъ дълго време върху нея? Може ли единъ художникъ да нарисува една картина, докато не я обикне прѣдварително като идея? Всѣко нѣщо трѣбва да го обичаме и като го обичаме, то ще дойде при насъ. Цвѣтята и тѣ си иматъ свой езикъ. Може да направите единъ опитъ и да провѣрите дали това е вѣрно. Вземете си въ къщи едно цвѣте, напримѣръ една тубероза и забѣлѣжете нейната миризма, когато вие сте индиферентни къмъ нея и започнете да я наглеждате, да я поливате. Ще видите тогава, че тя започва да мирише повече и тя ще ви каже: „Когато ме обичате и азъ ви обичамъ, ако ме малко обичате и азъ ви отговарямъ съ същото, затова и малко ще мириша.”

Това нѣщо старитѣ българи сж го отдавна знаели и затова сж наглеждали съ голѣма любовъ своитѣ ниви, обикаляли сж ги и тѣ сж раждали много. Другитѣ, като гледатъ такава плодородие на тази нива, казватъ: „Магьосникъ трѣбва да е този селянинъ, та толкова ражда неговата нива.” Не е магьосникъ той, но е приложилъ Христовото учение. Той дава живота си за тази нива и затова тя му дава толкова изобилие. Така и ние трѣбва спрѣмо нашитѣ ближни да имаме най-добри мисли, за да се облагородятъ тѣ и подигнатъ. А сега нашата заинтересованостъ къмъ нашитѣ близки отъ какво се прѣдизвиква? Прѣдизвиква се отъ това, че нѣкои сж богати, учени, но досега азъ не съмъ срѣщналъ човѣкъ, който да обича нѣкого истински. Казватъ: „Обичамъ този човѣкъ.” Зная какво обичате вие въ него. Вие обичате неговата каса, него-

вото знание, учение, външност и т.н. Като изгуби богатството си, изчезва и любовта ни къмъ него. Ние трѣбва да намѣримъ у човѣка сжщинския човѣкъ, който е като единъ Божественъ лжчъ, отъ който е първоначално излѣзълъ. Той е нашия братъ. Така трѣбва да се помогне на съврѣмненото общество, за да се то прѣвъзпита.

Тѣй че, обичате ли у човѣка паритѣ му, хубостта му, знанията му, оставете този човѣкъ, а потърсете сжщинския. Христосъ е дошълъ да даде живота си, но не за богатитѣ, а за бѣднитѣ, за страждущитѣ. Той казва: „Ще имъ дамъ ново сърдце, ще напиша законитѣ си и ще ме познаятъ.” Какво е това ново сърдце? Това сж теми за размишления. Това ново сърдце сега се твори. Тази кръвь отъ бойнитѣ полета Господъ я събира и пише съ нея законитѣ си. Днесъ съ войната Господъ наказва свѣтскитѣ хора, наказва правовѣрнитѣ хора, наказва църквата. Всички Той сега ги сжди. Въ днешната църква нѣма нито единъ клонъ, нито една секта, които да изпълняватъ своята задача, тѣй както Христосъ я е изпълнилъ. Затова днесъ Господъ сжди всички, но не на Небето, както вие го разбирате, а ви сжди тукъ на земята. Нѣкои казватъ: „Като излѣза отъ гроба, тогава ще бжде сждѣтъ Божий.” Не, това е лжжливо учение, лжжлива мисль. Това тѣло, въ което човѣкъ е туренъ, е единъ гробъ, въ който лежимъ отъ хиляди години.

Ще ви приведа единъ анекдотъ върху мисльта, която мнозина е занимавала. Напримѣръ мнозина казватъ: „Е, да имаме едно логично учение!” Това прилича на този случай: имаме много хубави камъни, много хубави дървета, отъ които си направяме една много хубава кжща, но съ тѣсни прозорци. Казваме: „Тази кжща е хубаво съградена, солидна е, но е нехигиенична и който влѣзе въ нея, заболѣва.” Гдѣ е злото? Рекохъ, на тази кжща ў трѣбватъ голѣми прозорци. Въ нашитѣ съврѣмненни вѣрвания има малки прозорчета и каквото виждаме прѣзь тѣхъ, ние мислимъ, че то е вѣрно. Голѣми прозорци отворете! На вашитѣ кжщи, на вашитѣ вѣрвания отворете голѣми прозорци, не да съсипете малкитѣ, но да отворите по-голѣми. Въ училищата, въ църквитѣ, въ

разбиранията към своите близки, в отношенията си към своите мъже и жени, вие трябва да имате голъми прозорци, през които свътлината да пръминава, тъй както излиза от нашите души. Бих желал всички да отворите вашите библии и да четете вжтръ в тях.

Христосъ казва: „Крадецът не иде, освън да открадне, погуби и заколи.” Какво? - Иде да открадне вашата свъщъ, а въ тъмнина не се чете. Турците казватъ: „Седемъ ката на горъ, седемъ ката надолу, така е наредено, нъма какво да се прави.” И ние често казваме: „Господъ е създаъл така свъта и трябва да се примиримъ.” Това не е прогресъ и такова разсждаване не е правилно. Господъ не е създаъл мечките, вълците, лошите хора. Той е създаъл само добрите, мислящите хора, така че всичко, което виждате въ свъта, не е направено отъ Господа, но Той го е допусналъ, злото Богъ го е само направилъ. Вие съ кои искате да се разговаряте: съ тъзи, които Богъ е създаъл по образъ и подобие свое или съ тъзи, които Богъ е направилъ отъ калъ? Сегашните хора сж отъ калъ, тъхната култура е култура отъ калъ, тъ сж хората, на които Богъ е вдъхналъ, вкаралъ животъ, за да имъ даде да разбератъ, че животътъ има по-дълбокъ смисълъ. Сегашната култура е повторение на по-раншната.

Христосъ казва, че трябва да се пазимъ отъ крадеца, който иде да краде, погубва, като се затворимъ вжтръ въ себе си. Това учение има приложение въ възпитанието на нашите дъца. Направете опитъ. Имате едно упорито, своенравно дъте, което не ви почита, а вие искате това отъ него, искате почитание. Постарайте се да заличите у васъ си всички отрицателни черти, които имате, и започнете да мислите, че вашето дъте е добро и го обикнете. Ще ви приведа единъ примъръ за пояснение на своята мисълъ. Единъ день Арахангелъ Михаилъ билъ при Бога и слуша, че Богъ говори съ нъкого отъ земята много меко, нъжно. Заинтересувалъ се да види, кой ще е този човкъ, коя ще е тази велика душа, на която говори тъй меко и мислилъ, че ще е нъкой много добъръ човкъ. Тръгналъ да търси този човкъ. Отива при учени, проповъдници, свещеници и като не намърлил между

тѣхъ тази душа, връща се най-послѣ при Бога, да види коя е тази душа, на която Богъ такава любовъ излива. И какво вижда? Богъ се намира въ едно капище, при единъ идолопоклонникъ и на него Богъ говорилъ тихо, меко. При тази логика, формата е крива, но съдържанието е правилно. Вие казвате: „Ние, християнитѣ, евангелиститѣ, сѣботянитѣ сме много правовѣрни хора.” Но има много хора, които сѣ извънъ църквата и на тѣхъ Господъ говори много по-меко, защото стремежътъ на тѣхнитѣ души, умъ и мисли сѣ много правилни, сѣ къмъ Бога.

Стремежътъ, който е вжтрѣ въ моето сърдце, въ моя умъ къмъ Бога, той опрѣдѣля сѣщността на моя животъ къмъ Бога. Този вжтрѣшенъ животъ ще опрѣдѣли какъ Богъ ще гледа къмъ насъ. Ако Богъ гледа благосклонно къмъ насъ, ние сме спасени. Ако у човѣка има правиленъ стремежъ, Богъ ще говори съ такъвъ човѣкъ много меко. Бихъ желалъ всички българи да иматъ стремежа на този идолопоклонникъ въ капището, на когото Богъ е говорилъ тѣй меко. Вѣрвамъ, че Господъ ще говори много меко на тѣзи хора, които иматъ криви заблуждения. Господъ е рѣшилъ да бжде много благосклоненъ къмъ куцитѣ, нѣмитѣ, уродитѣ, това е Неговата задача за въ бждеще, защото Той е Господъ на слабитѣ, на сирацитѣ, на вдовицитѣ, а не на владицитѣ, на правовѣрнитѣ, на поповетѣ. Едно врѣме Той е билъ Богъ на Авраама, Исака, Якова, а сега е Богъ на бѣднитѣ, на страждушитѣ, на вдовицитѣ, защото казва Богъ: „Моитѣ слуги не извършиха своята работа на земята, както трѣбва, а сега азъ ще я извърша.” Свѣтътъ сега ще се оправи, защото Богъ работи сега въ него. Господъ иде да даде живота си за всички и съ това ще се изпълни това учение не въ единъ човѣкъ, а въ цѣлото човѣчество. Нѣкои казватъ: „Азъ съмъ бѣденъ, сакалъ съмъ, слѣпъ съмъ.” Нека не се страхуватъ такива, защото за такива иде Господъ. Ще каже богатиятъ: „Ами за мене не иде ли?” За тебе Господъ нѣма да дойде, защото богатитѣ нѣматъ нужда отъ Бога.

Обръщамъ се къмъ всички сакати, безъ една ржка, безъ кракъ и имъ казвамъ: Разберете всички и знайте, че Богъ иде

въ свѣта да ви открие това ново учение. Когато говоря за това учение, азъ разбирамъ да ви сложа една богата трапеза, да опитате всички хубости на нея, да опитате отъ винцето, отъ гжскитѣ, отъ пилцитѣ и т.н. Бихъ желалъ вашитѣ уши да се отворятъ и да слушате. Нѣкой пжтъ владицитѣ, като ме слушатъ, казватъ: „Господинъ Джновъ ни напада.” Не ги нападамъ, защото и владици и свещеници сж допринесли много нѣщо и азъ имъ благодаря, защото тѣ сж допринесли нѣщо и за моята работа. Азъ, като гледамъ отъ Божествено гледище, намирамъ, че тѣ не сж изпълнили както трѣбва своята работа, но Богъ ще ги упжти, ще ги научи какъ да си вършатъ работата. Богъ ще сжди всички. Ако окото ти е извадено, Богъ ще каже: „Турете му здраво око.” Ако кракътъ е отсѣченъ, ще каже: „Намѣстете му другъ кракъ.” Това е сжба. Сждията, като отсжда, дава всѣкому нужното, тѣй че всички да бждатъ доволни отъ присждата. Тѣй и Господъ ще отдаде всѣкому нужното за развитието на неговия умъ, сърдце и душа, за да задоволи всички.

Този е вашиятъ Господъ, Когото вие знаете. Смѣшно ми е, когато нѣкой каже: „Докажи гдѣ е Господъ!” Има ли нужда отъ доказателство? То е сжщото нѣщо, като да вземете нѣкоя свѣщъ и да показвате съ нея, гдѣ е Слънцето. Найсмѣшно е да се доказва, че има Господъ. Азъ не Го доказвамъ, а бихъ ви рекълъ: Елате да гледаме всички, отворете си очитѣ. Сега сме хипнотизирани и затова нищо не виждаме. Въ всички ваши стремежи, ваши разбирания Господъ ви движи. Господъ постоянно ни говори. Не търсете другагдѣ Господа, освѣнъ вжтрѣ у васъ си. Господъ казва: „Азъ дойдохъ да дамъ животъ.” То значи: Азъ съмъ вжтрѣ у васъ, тукъ ме търсете, а не гледайте на онзи крадецъ, който иде отвънъ да ви открадне, погуби и заколи. Обърнете се къмъ себе си, азъ съмъ вжтрѣ у васъ. Разбирайте този Господъ, Който е вжтрѣ у васъ. И тѣй, правилна е моята логика по форма, по съдържание и по смисълъ.

Изучавайте съдържанието на нѣщата.

Бесѣда, държана на 6 май 1917 година

БОГЪ Е СЪЧЕТАЛЪ

*„Така щото не сѣ вече двама, но една плътъ.
И тъй онова, което Богъ е съчеталъ,
человѣкъ да го не разлѣча.”**

Какво трѣбва да се подразбира подъ тѣзи думи? По видимому Христосъ говори за брака. Но бракъ ли е това, което хората днесъ правятъ? Сдружатъ се двѣ фамилии, живѣятъ си и момъкътъ и момата ги оженватъ, съчетаятъ ги. Това съчетание бива отъ Бога и отъ хората. Азъ приемамъ, че въ свѣта има три вида съчетания: първото и истинското съчетание е, което Богъ го прави, второто съчетание самъ човѣкъ го прави, а третото съчетание е, което хората правятъ. Слѣдователно всички неприятности въ живота произлизатъ отъ послѣднитѣ двѣ съчетания. За да може единъ човѣкъ, или единъ учителъ, или една държава да направи извѣстно съчетание, трѣбва да разполагатъ съ една Божествена Мъдрость, да разбиратъ дълбоко основния законъ, върху който е съграденъ животътъ, разбирамъ органическия животъ, тъй както се изразява той въ природата.

Обаче Христосъ въ тѣзи думи влага много по-дълбокъ смисълъ. Мнозина четатъ Евангелие, четатъ, че това което Богъ е съчеталъ, човѣкъ да го не разлѣча, но не го разбиратъ този стихъ. Той има хиляди тълкувания, хиляди проповѣдници сѣ говорили върху него, но нито единъ не е засегналъ основната истина. Има причини за това нѣщо. Азъ виждамъ двѣ причини: едната е невѣжеството, незнанието, което е и оправдателно, защото когато човѣкъ не знае, ще говори това, което знае и както мисли; втората причина е тази: когато човѣкъ знае истината, но не говори, защото тя ще го изобличи. Истината е принципъ въ живота и когато човѣкъ я говори, ако го намѣри нечистъ, тя го умъртвява. Нѣкои ми каз-

*Ев. отъ Матей, гл.19, ст.6

ватъ: „Каж ми истината!“ Рекохъ, готовъ ли си да умрешъ? Всѣки човѣкъ, който не е готовъ да умре, не може да разбере великата Божествена истина. Когато Христосъ казва: „Който не е готовъ да се отрече отъ себе си.“ Той разбира тази истина, този сжщи принципъ.

Христосъ е държалъ дълги бесѣди, Той е говорилъ съ часове, често ние вземаме единъ откъслеченъ пасажъ и върху него градимъ теории, но всѣка теория трѣбва да се приложи върху живота, да се опита, провѣри. Значи това съчетание въ музиката разбира хармония, съчетание на извѣстни тонове, извѣстни звукове. Ще ви дамъ единъ примѣръ за изяснение на мисълта. Да вземемъ напримѣръ цигулката: въ нея има извѣстно съчетание на нѣкои части, положени въ единъ механически редъ, т.е. така е устроена, че всички нейни жгли, всички нейни извивки вървятъ къмъ една права линия, която слиза прѣзъ срѣдата на цигулката, тъй че звуковитѣ вълни да се сливатъ и да излизатъ отъ отвора на цигулката. Майсторътъ, който е успѣлъ по този механически законъ да устрои цигулката, ни прѣдставя вече цигулка съ добъръ тонъ. Сжщото е и съ човѣка. Но на цигулката има четири струни, опнати на срѣдата ѝ, и между тѣзи струни има извѣстно съотношение. Най-долнята, четвъртата струна е най-тънка, послѣ идатъ все по-дебели и по-дебели, докато първата е най-дебела. Тѣзи струни се различаватъ не само по дебелина, но и по интензивностъ, при настройването си се различаватъ - всѣка струна е четири пжти по-опната отъ прѣдидущата. За да се свири, трѣбва да има и лжкъ, на който сж опнати косми, които трѣбва да се мажатъ съ колофониумъ, за да издаватъ тонъ върху цигулката. Всѣки би си помислилъ, че като има цигулка, струни и лжкъ, ще може да свири. Да свиришъ - това е изкуство. И въ самото свирене има степени, не всички цигулари свирятъ еднакво. Когато дѣцата започватъ да свирятъ на цигулка, тѣ отначало дигатъ голѣмъ шумъ, скрибуцане съ цигулката, докато постепенно тѣ все повече и повече се упражняватъ и станатъ най-послѣ велики артисти.

Животътъ прилича на музика, инструментитѣ - това сж нашитѣ тѣла, струнитѣ - нашитѣ темпераменти. Хората би-

ватъ по темпераментъ четири вида: сангвинически, холерически, меланхолически и флегматически. Четиритѣ темперамента съотвѣтствуватъ на четиритѣ струни въ цигулката. Не е важно да имате само четиритѣ струни, трѣбва да бждатъ тѣ доброкачествени, да иматъ извѣстна дебелина, нѣщо, което цигуларитѣ измѣрватъ съ особени за това инструменти. Тѣй че не е достатъчно да бждеш само сангвинически темпераментъ, а доброкачественъ такъвъ да си. Този темпераментъ се равнява на струната „ми”. Слѣдователно ако цигулката е хубаво направена, ако е нагласена по всички правила, ако лжкътъ е доброкачественъ и ако цигуларътъ може добръ да свири, вие ще имате ясни, хубави тонове. Отъ цигуляра се иска да има и душа, която да може да се прокара чрѣзъ ржката въ цигулката и тя да излива тази душа въ тоноветѣ си. Ще кажете: „Ами човѣкъ, като излѣе душата си въ цигулката, за него какво ще остане?” Човѣкъ има три души, една отъ които е чувствената и тя може да се прокара въ цигулката. Когато се тя прокара въ цигулката, цигуларинътъ е майсторъ и той омайва слушателитѣ си съ свиренето си и тогава тоноветѣ биватъ меки, приятни, нѣжни и тѣ като че ли сами за себе си говорятъ.

Прѣди години, единъ великъ артистъ занесълъ своята стара цигулка на поправка при единъ добръ майсторъ, артистътъ седналъ на единъ столъ и наблюдавалъ какъ майсторътъ съ ножче отварялъ цигулката и правилъ всички опити да я поправи. Но по едно врѣме, той се обърналъ, къмъ артиста и вижда, че той припадналъ. Душата на този артистъ била въ цигулката и той усѣтилъ всички прокарвания съ ножа върху цигулката. У насъ има извѣстни съчетания, които Богъ е вложилъ. Има съчетание между ума и сърдцето ни, между душата ни и духа, между нашето тѣло и животинската душа вжтрѣ. И Христосъ казва: „Това, което Богъ е съчеталъ, което е наредилъ тѣй умно, глупавиятъ човѣкъ да го не разваля.” Подъ думата „глупавъ” азъ разбирамъ човѣкъ, който малко знае. Когато човѣкъ не каже самата истина, той е казалъ лъжа. Когато единъ човѣкъ не може да говори въ езика на Мждростъта, той е глупавъ. Когато човѣкъ постжпва

не споредъ езика на Справедливостъта, на Правдата, той е лошъ, зълъ човѣкъ.

Въ този свѣтъ ние не трѣбва да разжсваме тази връзка. Ще ви приведа единъ анекдотъ, за да обясня мисълъта си. Наклеветили единъ свещеникъ прѣдъ владиката, че нѣкой пжтъ свършвалъ службата си за половинъ часъ, а нѣкой пжтъ - за четири - петъ часа и съ това измжчвалъ енорияшитѣ си. „Дотегна ни вече този попъ,” казвали енорияшитѣ. Вика го владиката и му казва: „Знаешъ ли, че има оплакване противъ тебе, какво ще кажешъ за твое оправдание?” Свещеникътъ започналъ да се оправдава и казва: „Нѣкой пжтъ, като отивамъ въ църква, дохождатъ ангелитѣ и светиитѣ да ми помагатъ и за половинъ часъ свършвамъ службата си, а нѣкога за четири - петъ часа не мога да я свърша, защото ангелитѣ не ми помагатъ и тогава виждамъ голѣмъ зоръ.”

Тѣй е опрѣдѣлилъ Господъ. Черѣшата, слѣдъ като цѣфне, узрѣва по-скоро. Ще ви разкажа единъ анекдотъ. Като направилъ Господъ плоднитѣ дървета, изпратилъ всички духове да си избератъ по едно такова дърво. Всѣки си вземалъ по едно дърво, а дяволтъ, като дошълъ, избралъ си дрѣна, като си казалъ, че той, понеже рано цѣфти, рано и ще вързва, но останалъ излъганъ. Всичкитѣ други плодни дървета цѣфнали и вързали, а дрѣнътъ най-късно узрѣлъ. Така и човѣка може да узрѣе въ половинъ часъ, като черѣшата, а може и по-късно. Защо едни плодове узрѣватъ по-рано, а други - по-късно? За това има дълбоки причини. Подъ думитѣ „дрѣнъ” и „черѣша” се разбира процеса, който става вжтрѣ въ човѣшкия животъ.

Христосъ иска да обърне внимание на хората отъ ХХ вѣкъ, да не развалятъ това, което Богъ тѣй умно е съчеталъ. Особено ние, днешнитѣ хора, сме майстори да разваляме. И българитѣ сж майстори за това. Като направятъ нѣкъждѣ нѣкоя чешма, всѣки селянинъ, като мине прѣзъ нея, ще опита да наточи своята брадва на коритото ѝ. Като минаватъ слѣдъ 4 - 5 мѣсеца прѣзъ нея, казватъ: „Бре-е, развали се това корито!” Какъ нѣма да се развали, като точите брадвитѣ си на него? Вземете най-силния проповѣдникъ, свещеникъ, влади-

ка, учител и като точите отгорѣ имъ хиляди брадви и тѣ ще се развалятъ. И слѣдъ това казватъ: „Развали се нашия попъ, проповѣдникъ.” Какъ нѣма да се развали? Брадви се точатъ отгорѣ имъ. За да се не разваля това, което Богъ е създалъ тѣй умно, ние трѣбва да го не разваляме. И сега, наполовина сѣ виновни и онѣзи, които точатъ и тѣзи, на които точатъ. Когато хората точатъ на гърба ми брадвитѣ си, азъ казвамъ: азъ съмъ на половина виноватъ за това нѣщо. За да се не точатъ брадви на коритата, защото тѣ сѣ потрѣбни, хората трѣбва да научатъ закона на хармонията. Ожените се за една мома, тя е нѣжна, внимателна, има деликатно сърдце и т.н. Започва мжжътъ ѝ съ брадвата: „Не трѣбва да бждешъ деликатна, внимателна”, и точи брадвата. Слѣдъ нѣколко години тя се разваля. Какъ да се не развали, когато на гърба ѝ постоянно се точи брадва? Сжщото бива и съ мжжа. Той е внимателенъ, деликатенъ, а тя точи брадвата върху него и слѣдъ нѣколко години той се разваля. Какъ нѣма да се развали?

Вие трѣбва да бждете като онзи български свещеникъ, за когото се разказва, че като служилъ въ църква, спиралъ се всѣкога прѣдъ празнитѣ тронове и тамъ кадѣлъ. Питали го енорияшиятъ: „Защо насъ изоставяшъ, а празнитѣ тронове кадишъ?” - „Тѣ иматъ нужда отъ това, да ги пази Господъ отъ зло, а вие, които сте въ църква, нѣма никаква опасностъ за васъ”, имъ отговорилъ свещеникътъ. Вземете на примеръ богаташитѣ, кой отъ богатитѣ софиянци е повикалъ нѣкога бѣдняцитѣ да ги угости? Канятъ се все свои роднини, богати. Тѣ кадятъ все прѣдъ пълнитѣ тронове. Защо? - За да падне нѣщо отъ тѣзи богаташи. Не е за докачение това, което го говоря. Така разсжждаватъ: „Мене днесъ ме викатъ, а азъ утрѣ ще ги повикамъ.” Не е лошо това, но ние ще трѣбва да възстановимъ тази Божествена хармония, която е нарушена, ще трѣбва бѣднитѣ, гладнитѣ, тѣхъ да нахранимъ, защото Господъ е казалъ: „Не разваляйте!”

Може да проповѣдвамъ, но каква полза отъ моята проповѣдъ, ако тя не ви даде храна, потикъ. Ще кажете: „Отлично проповѣдва Господинъ Джновъ.” Що за проповѣдъ? Не

искамъ да гжделичкамаъ ушитѣ на хората, а искамъ всичко да го провѣрите, да се нахраните отъ него. А сега, като ви се тълкува едно учение, може да го схващате криво. На всички рекохъ да излизате прѣзь мѣсець май на слънце, да наблюдавате изгрѣва му, то да не ви заварва въ легло, а други, които ви гледатъ, казватъ: „Е, тѣ сж богамили, кланятъ се на слънцето.” Всички, които сте болни, неразположени, опитайте това състояние. Нека има съчетание между човѣка и слънцето. Излѣзъ рано сутринъ, приеми благословието на слънцето и се върни дома, не ти трѣбва да те пече повече слънце прѣзь деня.

А тѣзи съчетания, които сжществуватъ вжтрѣ въ нашия животъ, при сегашнитѣ условия, създаватъ само дисхармония. Напримѣръ дошълъ нѣкой критикъ, взелъ нѣкой пасажъ отъ нѣкъдѣ и казва: „Еди какво си не е съгласно съ еди коя си теория.” Питамъ: съгласно ли е споредъ Божествения законъ? Всички трѣбва да бждемъ носители на това Божествено учение, защото всички съставляваме една съвкупностъ отъ Божествения организъмъ и Господъ иска щото неговото тѣло да бжде здраво, всичко да бжде въ редъ и съгласие. Господъ иска да сме радостни и весели. Ако не сме радостни и весели, причината не е въ Бога. Ако мъжъ и жена не могатъ да живѣятъ, причината не е въ Бога. Ако нѣма хармония между братя и сестри, между синове и дъщери и родители, между властѣта и поданицитѣ, причината не е въ Бога. Причината е въ разваляне на съчетанието. И за въ бждеще високостоящитѣ хора: писатели, поети и др., трѣбва да слѣзатъ отъ своята висота и да станатъ служители на човѣчеството, да влѣзатъ между проститѣ и да ги научатъ какъ да живѣятъ. Това иска Христосъ, Който е дошълъ на земята.

Ще кажатъ нѣкои: „Какъ е дошълъ Христосъ?” За да се разбере отъ хората идването на Христа, това зависи отъ онова вжтрѣшно съчетание, което има у човѣка, зависи какви способности има у човѣка. Подъ думата „идване на Христа”, се разбира Божествената любовъ, безкористната, разумна любовъ. Всички европейски писатели съзнаватъ, че сега въ свѣта има една сила, която прави грамадни прѣобразувания

въ умоветъ на човѣчеството. Тази Божествена сила ще доизкара своята работа много добръ.

Христосъ се обръща къмъ онѣзи, които го запитали: „Какво е това съчетание”, и имъ отговаря: Съчетание има между стомаха и храната, между дробоветъ и въздуха и между ума и мислитъ. Ако нѣма съчетание между стомаха и храната, нѣма здраве, настѣпва разстройство и викате скоро за очистително, за английска соль. Като вземете очистително, тази сжщата храна втори пжтъ не я употребявайте. Ако я вземете втори пжтъ, пакъ ще търсите очистително и слѣдъ нѣколко години ще имате разваленъ стомахъ, а съ това и хората ще ти станатъ неприятни. Всѣки човѣкъ трѣбва да си опрѣдѣли едно съчетание между храната, която приема и стомаха си. Опитай една храна, дава ли ти здраве, прави ли те весель, бодъръ, тази храна е за тебе, тя е хигиенична. Направи си единъ списъкъ и знай кои храни какъ ти се отразяватъ. А сега какво правятъ съврѣменнитъ хора? Казватъ си: „Чакай да видимъ какво ще каже еди-кой си знаменитъ лѣкаръ въ Англия, Америка, Русия и т.н. по този въпросъ.” Той може да е казалъ нѣщо много умно по това, но тази храна, която той прѣпоржчва, не може да се приложи еднакво за всички организми, за всички стадии на човѣшкото развитие. Храната трѣбва постоянно да се промѣня и въ това промѣнение се състои здравословното състояние на човѣка.

Като се дойде до чувствата и въ тѣхъ има извѣстни страсти, извѣстни чувства, които развалятъ сърдцето на човѣка. Мнозина често говорятъ: „Да се обичаме!” Е, хубаво, ако десетъ души те обичатъ, какво ще бжде? Тъ ще те развалятъ. Бихъ желалъ единъ да ме обича, отколкото десетъ и да ме развалятъ. И дѣйствително, въ свѣта само единъ може да те обича, а не двама. Ще ви приведа единъ примѣръ изъ американския животъ. Въ Америка имало единъ много знаменитъ проповѣдникъ съ своитъ рѣчи и единъ день трѣбвало да напусне своитъ енорияши, за което тѣ излѣзли всички да го изпращатъ, защото го много обичали. Той се казвалъ Иванъ. „Сбогомъ, Иване,” му казали тѣ и го изпратили. И кучетата, и паткитъ, и тѣ го изпратили. Най-послѣ, като излѣзълъ на

полето, кобилата му подскочила, хвърлила го и му казала сжщо: „Сбогомъ, Иване!” Такава знаменитостъ не е приятна за нашето развитие. Споредъ мене, знаменитъ е онзи човѣкъ, който извършва точно волята Божия и който като Слънцето изпраща своето благословение. Дали ти спишъ или си станалъ, то изпраща своето благословение и си заминава. Има опасностъ да не мислятъ нѣкои: „Че ние сме правовѣрни,” и като така спасението си иде. Ако ти спишъ, когато слънцето изгрѣва, какъвто и да си, нищо нѣма да те спаси. Спасението е само у онази велика религия, която създава закони, която трѣбва да съедини всички други религии, защото тѣ сж форми, удове на едно тѣло въ свѣта.

Ще ви приведа единъ примѣръ, за да видите въ какво се състои това единство. Когато израилскиятъ народъ пжтуваше прѣзъ пустинята отъ Египетъ за обѣтованата земя, Мойсей имъ съгради една скиния и натовари 12 плѣмена да носятъ частитѣ на скинията. Всѣки, който ги срѣщаше по пжтя, питаше ги какво носятъ. - „Носимъ скинията”, отговаряха тѣ. Когато се спираха нѣкъждѣ, тѣ сглобаваха всички части и се молиха. А сега всички правовѣрни, азъ разбирамъ подъ правовѣрни и християни, и мохамедани, и будисти, и православни, и евангелисти, и католици, и турци, и баптисти, и сжботяни, казватъ: „Ние сме православни - ние носимъ скинията.” А Христосъ, Който иде, казва: „Дайте си всички частитѣ да съградимъ тази велика Божествена скиния и всички заедно да се помолимъ на Бога въ духъ и истина.” Да не разваляме това, което Богъ е съчеталъ, да не разваляме тази велика Божествена любовъ, която живѣе въ нашитѣ души. „Онова, което Богъ е съчеталъ, ние да го не разваляме.”

Трѣбва да се обърнемъ къмъ възпитанието на своитѣ сърдца и умове, това е първото и Божественото съчетание. Какво по-хубаво отъ това, да имашъ единъ умъ, който правилно да схваща и едно сърдце, което правилно да разбира, да чувствува. Кога разбирашъ? - Когато си страдалъ, тогава разбирашъ болкитѣ въ свѣта. А хората се оплакватъ, че страдатъ. Азъ облажавамъ страждущитѣ, слѣпитѣ, хромитѣ, глупавитѣ, моитѣ почитания къмъ тѣхъ. Азъ знамъ защо тѣ стра-

дaтъ, зaщo тѣ нѣмaтъ крaкa, oчи и др. Миналъ e нѣкoй прoпoвѣдникъ, философъ и e счупилъ крaкa нa тoзи чoвѣкъ. Трѣбвa дa ce прoпoвѣдвa тaзи великa истинa, кoятo дa внeсe у нaсъ тoзи Божествeнъ живoтъ и дa мoжeмъ дa oпитaмe гдѣ e Госпoдь.

А тoзи Госпoдь гo търсятъ навсѣкѣждѣ. Излизайте прѣзъ мѣсець мaй дa пoсрѣщaтe слънцeтo въ 4 чaсa сyтриньтa и щe нaмѣритe Госпoдa. Взимайте учaстие въ пѣснитѣ нa птичкитѣ. Зaщo пѣятъ тѣ? Взиматъ учaстие въ пoсрѣщaнeтo нa Слънцeтo и си прaвятъ мoлитвaтa. Слънцeтo кaзвa: „Децa, Oтeць ми, Кoйтo мe e нaпрaвилъ, мe прaщa дa ви дамъ Нeгoвoтo блaгoслoвeниe и зaтoвa слyшaйтe бaщa си.” Нa тoзи дoбъръ слyгa, нa Слънцeтo ние дa кaжeмъ: „Мнoгo смe блaгoдaрни зa тoвa писмo, зa тoвa послaниe, кoетo ни нoсишъ, нo си мнoгo здрaвe нa Бaщa ни и кaжи, чe ние щe ce пoстaрaeмъ дa възстaнoвимъ oнaзи хaрмoниa, кoятo рaзвaлихмe.” А ние, кaтo стaвaмe, кaзвaмe: „Е, кoлкo e мрaчнo днeсъ врѣмeтo, кoлкo лoшo нaстрoeниe имaмъ, нe ми ce рaбoти!” Хубaвo e тoвa врѣмe и вие блaгoдaрeтe нa Бoгa и зa нeгo. Вѣтъръ имa - пaкъ блaгoдaрeтe. Щo пoкaзвa вѣтърътъ? Пoкaзвa, чe трѣбвa дa имa прoвѣтрявaнe у вaсъ, въ вaшитѣ мисли и вaшитѣ сърдцa. Oблaцитѣ пѣкъ пoкaзвaтъ, чe у вaсъ трѣбвa дa имa влaгa, зa дa вирѣятъ всички цвѣтjа, рaстeния и плoдoвe. Тoвa e прaвoвѣрнoтo учeниe.

Кaкви хoрa щѣхмe дa бѣждeмъ тoгaвa? Щѣхмe дa имaмe oчи свѣтли, лицe яснo, свѣтлo. Азъ чeстo забѣлѣзвaмъ кaкъ мe глeдaтъ живoтнитѣ, кaтo мe срѣщнaтъ. Нaпримѣръ нѣкoе кyчe, кaтo мe срѣщнe, глeдa мe и ми кaзвa: „Кaквo мислишъ зa мeнe, дa нe си кaтo другитѣ, кoитo мислятъ дa мe биятъ?” - „He, азъ миръ прoпoвѣдвaмъ.” - „Е, дoбрѣ тoгaвa,” зaвѣртвa си oпaшкaтa и си oтивa. Прѣди нѣкoлкo дни бѣхъ съ пpиятeли въ Бopисoвaтa гpaдинa. Дoхoждa пpи нaсъ eднo птичe дa си кълвe и азъ рeкoхъ: „He гo бyтaйтe, тo ни oпитвa дaли смe oтъ тѣзи хoрa, кoитo биятъ.” He, oтъ нoвoтo учeниe смe ние и тo зaпoчнa дa ce рaдвa и свoбoднo дa кълвe oкoлo нaсъ. Мoжe ли живoтнитѣ дa имaтъ у нaсъ дoвѣриe? - Тoвa e съчeтaниeтo, кoетo Бoгъ e тyрилъ и кoетo трѣбвa дa нaучимъ.

Какъ може да се приложи това учение въ свѣта? Въ свѣта дѣйствуватъ два закона: единиятъ е на антипатията, а другиятъ - на симпатията. Симпатията е законъ на хармонията, а антипатията - законъ на дисхармонията. Когато два индивида иматъ противоположни стремежи, у тѣхъ се явява антипатията. Когато се обичатъ, тѣ взаимно си помагатъ и всичко, което иматъ, го дѣлятъ братски, нѣма на единия повече или по-малко. Въ закона на антипатията ние отблъскваме отъ себе си тѣзи прѣдмети, които ни прѣдизвикватъ болезнено състояние, прѣдизвикватъ ни болка. Всѣки прѣдметъ, който прѣдизвиква у насъ приятностъ, чувствуваме къмъ него симпатия.

Най-първото нѣщо е да се влѣзе въ връзка съ Бога. Както ставате сутринъ, задайте си въпроса има ли връзка между васъ и Бога? Не мислете, че този Господъ е отвънъ, Той дѣйствително има извѣстна форма отвънъ, но има и съдържание отвътрѣ. Когато имате една роза или единъ карамфилъ, тѣ иматъ съдържание отвънъ, но има и миризма отвътрѣ, която трѣбва да се прѣдаде на вашия мозъкъ и чувства. Слѣдователно всѣки прѣдметъ има двѣ страни. Богъ едновременно съществува и вънъ и вътрѣ. Нашето заблуждение е тамъ, че ние не приемаме какво Богъ е вътрѣ въ свѣта, а Го търсимъ отвънъ. Най-разумнитѣ нѣща, въ които има съчетание, тѣ сж всѣкога вътрѣ.

Ще ви обясня съ единъ примѣръ, въ какво се състои това съчетание. Имаме едно пиано, композиции, композиторъ и единъ великъ артистъ. Но всичко това не е самата музика, а само нейнитѣ елементи. Музикантътъ ще вземе всички тѣзи елементи, ще ги съедини и ще изпита тази вътрѣшна музика въ вашата душа. Слѣдователно външнитѣ форми сж пианото, парчетата и музикантътъ, а вътрѣшното съдържание е самата музика. Но за да се разбере вътрѣшното, Божественото, трѣбва да се вслушаме въ себе си и само тогава ще разберемъ смисъла на нѣщата.

Нѣкои казватъ: „Ти ходи ли на църква?“ Какво е църквата? - Църквата е пианото, свещенитѣ книги сж нотитѣ, свещеникътъ трѣбва да седне на пианото и да свири по всич-

китъ правила на музиката, а ти да туришъ слуха си, за да разберешъ музиката и тогава да благодаришъ на Бога. Казват: „Видѣ ли свещеника?“ - Видѣхъ го. „Е, тогава ще се спасишъ.“ Не, трѣбва да разберешъ неговата музика. Това е ходене на църква и ако вие може да излѣзете навънъ, когато Слънцето изгрѣва и ако може да разберете това съчетание на природата и да се вслушате на дълбоко, вие ще разберете какъвъ смисълъ е вложилъ Богъ въ природата и растенията, за които ние мислимъ, че сж безгласни. Не, природата не е безгласна, но слухътъ ви е грубъ, тѣпъ, та не може да схванете нейния говоръ. Всички стари мистици, поети казватъ, че въ природата има музика, има говоръ и проповѣдва тѣй, както хората никога не сж проповѣждали въ този свѣтъ.

Това съчетание се състои въ тѣзи отношения, които сжществуватъ между тѣлото, душата и човѣшкия духъ. Това сж три основни съчетания. Съчетание сжествува още и между ума и човѣшкото сърдце. Това е четвърто съчетание. Това сж четири полета, прѣзъ които човѣшкия духъ минава, прѣзъ своята еволюция, за да се усвършенствува. Въ физическия свѣтъ човѣкъ изучава само закона на движението; въ духовния свѣтъ изучава качествата на чувствата, тѣхната интензивностъ; а въ свѣта на духа изучава вжтрѣшния смисълъ на самия животъ. Когато говоримъ за възкрѣсение, за вѣченъ животъ, за благо въ свѣта, ние разбираме онова съчетание, което сжествува между прѣчистената човѣшка душа и човѣшкия духъ, който е въ съгласие съ Бога.

Какви сж тѣзи съчетания? Напримѣръ може да кажа, че $1=2=3=4=5=6=9$ и т.н. Ще ме попитате: „Може ли едно да е равно на две, да е равно на три и т.н.?“ Може, но при какви условия? Да вземемъ напримѣръ въ музиката, въ нея има три гами: мажорна, миньорна и хроматическа. Всѣка отъ тѣхъ си има извѣстенъ законъ, който я регулира. Въ това отношение двѣтъ полусфери на едно кълбо сж равни на самото кълбо. Една единица може да бжде раздѣлена на 1, 2, 3 и повече части, които сж равни на цѣлото. Това е въ Божествената математика, частта е равна на цѣлото, но въ математиката на живота, това не може да бжде. Това е една велика филосо-

фия. Въ какво отношение въ Божествената математика частта е равна на цѣлото, по количество или съдържание? - Тя е равна по съдържание. Човѣкъ е подобенъ на Бога, по съдържание човѣшката душа и духъ иматъ въ себе си сѣщото нѣщо, което има Божествения духъ. Това всички може да съзнаемъ. Нѣкой казва: „Азъ не мога.” - Можешъ, защото въ твоята душа има всичко вложено. Нѣкой казва: „Азъ съмъ грѣшникъ.” Грѣшникъ си, защото не вѣрвашъ въ това, което Богъ е съчеталъ. Богъ ти е далъ много земя и ти я обработвай. Мнозина оставятъ своитѣ умове и сърдца необработени и затова идатъ нежеланитѣ сѣмена. Ако не обработвашъ всичко, дадено ти отъ Бога, нѣма избавление, нѣма изходенъ пѣтъ. Който не работи въ съгласие съ Бога, не трѣбва да търси благодать. Всѣки трѣбва да каже: „Въ мене Богъ е вложилъ всичко, затова ще направя всичко, което Той иска.”

А сега какво правятъ днешнитѣ свещеници? Проповѣдватъ, че човѣкъ билъ грѣшенъ. Приемамъ, че е грѣшенъ, но тъй както го проповѣдватъ, то е лъжливо учение. Грѣшенъ е, но по какво? Човѣкъ билъ глупавъ, но по какво? Защото е нарушилъ това съотношение, което е въ него, това което Богъ е създалъ. Затова обърнете се къмъ тѣзи съчетания и повѣрвайте, че ще може да възстановите тази хармония, и вие ще бъдете добри, весели и щастливи. Това е, което Христосъ е проповѣдвалъ. Казва нѣкой: „Жена ми е лоша.” - Не, грѣшка имашъ, тя е отлична жена. „Мжжътъ ми е лошъ.” - Не, той е отличенъ човѣкъ. „Баща ми, майка ми, свещеницитѣ, владиката, всички сж лоши хора.” - Не, всички сж добри, вие само снемете тѣхнитѣ черупки отгорѣ, които сж лютивии и отвѣтрѣ ще имате сладкитѣ орѣхи. Тогава ще разберете човѣшката душа. А сега се ражда единъ антагонизъмъ между васъ и често казвате: „Той е отъ еди-каква си вѣра.”

Едно врѣме въ римската империя, когато измжчваха християнитѣ, обличаха ги въ разни животински кожи и ги оставяха на животнитѣ да ги разкжсватъ. Сега ние съврѣменнитѣ хора обличаме нѣкого въ волска кожа и казваме: „Той е волъ.” Облѣчемъ го въ ослова кожа и казваме: „Той е оселъ.” Господъ всички ни е направилъ отъ една и сжща есен-

ция, всички души сж отъ единъ и сжщи източникъ. Различаватъ се само въ това, че единъ е употрѣбилъ много повече врѣме, за да запази своята чистота, а другъ е билъ по-мързеливъ. Но това не показва, че у тебе нѣма никаква възможность.

Сега искамъ да турите тази законность въ това съчетание. Не мислете, че другитѣ хора сж глупави и вие ще може да имъ прѣдадете всичко. Ще си кажете: „Ами Господинъ Джновъ какво учи?“ - Азъ самъ нищо не уча, азъ съмъ се училъ отъ най-великия Учитель и не измѣнямъ нищо отъ това, което ме е училъ. Казвате: „Кждѣ е свършилъ Господинъ Джновъ?“ - Нищо не съмъ свършилъ, а отъ сега започвамъ, отъ сега започва това Божествено учение. Свършватъ тѣзи, които лъжатъ. Нѣкои казватъ: „Азъ съмъ остарѣлъ.“ - Не, това е друго учение, ти не си остарѣлъ. Често българитѣ казватъ: „Майка ти е стара.“ Подъ тази дума „майка ти“, тѣ разбиратъ заблуждението, защото въ свѣта е старо само заблуждението. А въ Божественото учение има начало на нѣщата, има завършване и узрѣване или въ християнски смисълъ: има възкресение. Като говоря да възкрѣснемъ, разбирамъ да започнемъ. Азъ въ София виждамъ много хора, които започватъ да възкрѣсватъ. Тѣ сж готови отъ всичко да се откажатъ, само за Бога да работятъ и да живѣятъ. Това е възкрѣсналъ човѣкъ, нищо не иска, ще работи за човѣчеството, ще обича ближнитѣ си - баща си, майка си, братята си, свещеницитѣ, учителитѣ и др. Нѣкой казва: „Мразя го, той е еретикъ.“ Такъвъ човѣкъ нѣма да възкрѣсне.

Това е новото учение, което Христосъ проповѣдва. Трѣбва да знаемъ, че у насъ има този Божественъ образъ и да го очистимъ, да възстановимъ това Божествено съчетание и да кажемъ: „Ще може да направимъ тѣзи нѣща.“ За да бждете здрави, весели, за да имате ясенъ умъ и сърдце, на всички прѣпорѣчвамъ да излизате прѣзъ мѣсець май. Бихъ казалъ и на съврѣменнитѣ свещеници да започватъ службата си въ 4 часа сутринята. Съ изгрѣването на Слънцето свещеникътъ да каже: „Благословенъ Господъ нашъ, Който ни е изпратилъ Слънцето да донася своитѣ благословения.“ То-

гава ще разберете думитѣ: „Това, което Богъ е съчеталъ, човѣкъ да го не разваля.”

Върху тѣзи думи азъ хвърлямъ само сѣменца, само загатвания правя и всѣки нека развие за себе си нѣкои теми и тогава да чуете гласа на вашия Баща, на вашия Христосъ и вашата любовъ да заговори у васъ и да каже: „Познахъ Бога, познахъ любовта и знамъ защо съмъ дошълъ тукъ на земята.” Нѣкои казватъ: „Господинъ Джновъ учи прѣраждането.” - Да, уча не само прѣраждане, но и възраждане и новораждане. Че кой не се е прѣраждалъ? Самата природа се прѣражда и тя учи това. Христосъ е казалъ: Ако не се родишъ отново, нѣма да еволюирашъ. Всѣки, който се е родилъ отъ майка, ще се роди и втори, и трети пжтъ. Това не значи, че въ сжщата форма ще се родишъ, напимѣрь ако си билъ жаба, пакъ жаба ще се родишъ, но ще се развивашъ, отъ човѣкъ трѣбва да станешъ ангелъ, светия; отъ глупавъ - да станешъ уменъ човѣкъ. Това е прѣраждане. Какво противорѣчие има? Има ли такъвъ законъ въ природата и азъ го уча, нѣма ли го, не го уча.

Едно врѣме, когато Господъ създалъ свѣта, натоварилъ Слънцето съ тази велика мисия - да грѣе. Но у него се породило желание да бжде първо, да отиде първо при Господа и да изпрѣвари всички други планети. Когато Господъ се научилъ за това желание на Слънцето, на този старши братъ, накаралъ всички други братя да се въртятъ около Слънцето, а то да се върти около Господа и затова неговитѣ братя днесъ сж всички по-близо до Господа, отколкото Слънцето. И затова всѣки отъ васъ, който иска да бжде пръвъ, ще остане послѣденъ, като Слънцето. Слънцето, като изгрѣва сутринъ, то казва: „Азъ направихъ едно врѣме една голѣма грѣшка, която искамъ да изкупя, затова нося своето благословение.” А всички други се въртятъ около него, за да научатъ закона на движението.

Сега нѣкои християни искатъ да бждатъ много близо до Христа. Новото учение казва: „Не бждете користолюбиви.” Блажени смиренитѣ, блажени онѣзи, които заематъ онава мѣсто, което Богъ имъ е опрѣделилъ въ свѣта. Азъ съ удо-

волствие бихъ заелъ положението на единъ каранфилъ и всѣка година да ме садите, да ме кжсате, но да изпълнявамъ волята Божия, отколкото да съмъ въ положение на единъ царъ въ България. Това значи да изпълнишь волята Божия, съ всичкото смирение. Карамфилтъ казва: „Всички да бждете смирени въ една посока къмъ Бога.”

Бихъ желалъ всички българи да бждатъ такива карамфили и духовенство, и управляющи, и голѣми, и малки да бждатъ като този карамфилъ, тогава Господъ ще погледне къмъ васъ съ своето благословение и ще каже: „Блажени нищитъ духомъ.” Цвѣтята сж нищи духомъ и всѣки човѣкъ, който приеме положение на едно цвѣте, е нищи духомъ. За да възстановите това съчетание, което е въ вашитъ сърдца, умове и духове, дайте възможность на всички скрити сили да потекатъ отъ васъ.

Не се безпокойте, това благословение ще дойде и ще познаете Бога и ще разберете това благодѣяние, което Той ви е далъ.

Бесѣда, държана на 13 май 1917 година

ДОБРОТО СЪКРОВИЩЕ

*„Добриятъ човѣкъ отъ доброто съкровище
на сърдцето изважда добринитѣ;
и злиятъ човѣкъ отъ злото съкровище
изважда злинитѣ.”**

Ще взема думата изваждане и днешната бесѣда може да се нарече бесѣда на изваждането. За да може човѣкъ да изважда, трѣбва да има отъ какво. Христосъ казва, че два начина има за изваждане: добриятъ човѣкъ изважда отъ съкровището добринитѣ, а злиятъ човѣкъ - злинитѣ. И единиятъ, и другиятъ изваждатъ, но резултатитѣ въ това изваждане сж различни. Една и сжща причина може да произведе два различни резултата. Едно и сжщо дѣйствиe на изваждане произвежда два различни резултата. Сжщото нѣщо се забѣлѣзва и въ природата. Може двама души да сѣятъ на нивата, но резултатитѣ сж различни.

Какво е разбиралъ Христосъ подъ тѣзи думи? Той е скривалъ единъ дълбокъ смисълъ подъ думата „съкровище”. За да придобие човѣкъ такава добро съкровище, трѣбва да работи съ хиляди години, за да бжде богатъ и за да вади отъ своето съкровище. И въ ежедневния животъ забѣлѣзваме сжщия процесъ. Има хора, които богатѣятъ двойко. Има търговци, които забогатѣватъ слѣдъ като работятъ съ години, едни забогатѣватъ съ плюсове, а други - съ минуси. Богатство е потрѣбно, но трѣбва да разберемъ въ какво се състои истинското богатство. Съврѣменнитѣ хора сж обърнали внимание само върху физическото богатство, но то е само една черупка. Тя е необходима само до извѣстно врѣме. Всѣки, който проучва дълбокото християнство, трѣбва да разбере този вжтрѣшенъ процесъ на развитие, защото споредъ мое-то схващане духовната наука или религия изисква такава.

*Ев. отъ Матея, гл.12, ст. 35

Ако бихъ намѣрилъ на български езикъ дума по-подходяща отъ „религия”, бихъ я замѣнилъ, защото тази дума се е опетнила. Днесъ подъ религиозенъ човѣкъ схващатъ фанатикъ, тѣпакъ, глупакъ, ограниченъ човѣкъ, човѣкъ, който не знае да мисли, и смѣтатъ, че човѣкъ става религиозенъ, когато започва да остарѣва. Азъ не говоря за религията на стари хора, тя заслужава да бѣде въ музеи, но говоря за Божествената наука. Религията въ моитѣ очи е една велика Божествена наука. Нѣкои я наричатъ „теософия” и подъ нея разбиратъ наука за прѣраждането, но и тази дума е ограничена. Нѣкои я наричатъ „спиритизъмъ”, но и тази дума е ограничена. Като кажемъ думата „спиритизъмъ”, вие казвате: „Е, знаемъ ги ние тѣзи малки духове.” Днесъ даже и думата „Богъ” е изгубила своя смисълъ и е замѣстена съ думата „природа”. Слѣдъ единъ вѣкъ може напълно да се замѣсти съ нея. Безразлично е съ коя дума ще я замѣстите, стига всѣка дума, която употребявате, да съдържа въ себе си тази дълбока смисълъ, която обхваща.

Какъ се придобива това съкровище, за което говори Христосъ? Вземете за примѣръ единъ орѣхъ и го разгледайте. Той е обвитъ съ три обвивки: едната е външна, зелена; втората е вжтрѣшна, корава, и самитѣ ядки сж обвити съ трета тънка ципица, горчива на вкусъ. Външната обвивка е материалното богатство на човѣка. Ако при узрѣването на орѣха развалите тази външна обвивка, непременно ще осакатите вжтрѣшния плодъ. Трѣбва да оставите външната обвивка да се развива и да прѣдаде соковетъ на самата ядка. Въ най-вжтрѣшната, тънка ципица, която е еластична, се съдържа достатъчно количество йодъ. Азъ прѣпорѣчвамъ на хора, които се мажатъ често съ йодъ по гърба и гжрдитѣ, когато се простудятъ, да оставятъ това мазане, а да ядатъ орѣхи. Комуто трѣбва йодъ, да яде орѣхи.

Онѣзи, които не разбиратъ духовния животъ, казватъ: „Насъ не ни трѣбва богатство, искаме да сме при Бога.” Какво разбирате да сте при Бога? Когато възлюблената казва: „Азъ искамъ да бѣда при възлюбления, да гледамъ лицето му”,

азъ казвамъ: тя трѣбва да бѣде здрава по умъ и сърдце. Какво ще се ползува твоя възлюбленъ отъ една хубава дама съ нѣкоя венерическа болестъ, или епилептична, или охтичава, или съ разстроено стомахъ? Какъ ще те погледне твоя възлюбленъ? Да сме при Бога, разбирамъ всѣкога да сме богати, здрави, главно да сме добръ организирани.

И тъй и вие имате една обвивка, тя е вѣтрѣшната черупка, въ която сте скрити. Както ви виждамъ, вие сте още неузрѣли орѣхи. Учени сте, тѣзи орѣхи проповѣдватъ изъ църквитѣ, пишатъ научни книги и рекохъ, вие сте още черупки и вашитѣ черупки трѣбва да се организиратъ. Тази външна черупка ви е потрѣбва, но смисълътъ не е въ нея. Тя е направена, за да може вѣтрѣшното съдържание на орѣха да се организира. Какво разбираме подъ вѣтрѣшно съдържание? Вѣтрѣшното съдържание е великата Божествена душа, която трѣбва да почерпи онѣзи сили, качества и способности, които сѣ необходими, за да можемъ да живѣемъ въ бѣдеще. Подъ думата „животъ“ се разбира знанието да живѣешъ съзнателно. Който не знае да живѣе съзнателно, нѣма животъ.

И тъй, физическото тѣло е една обвивка и вие казвате: „А, да не ми се отнима това тѣло!“ Прави сте, но като узрѣе тази външна обвивка, тя се напуква и пада. Но когато не е узрѣла добръ виждали сме какъ дѣцата я чоплятъ и цапатъ рѣцѣтъ си, а нѣкой пжтъ ги използватъ за вадене на много хубава боя, хасъ* боя, която не излиза. Нѣкои питатъ: „Защо ни е това физическо тѣло?“ Само въ това физическо тѣло орѣхътъ ти ще може да узрѣе и да се организира, иначе нищо не излиза безъ него.

Христосъ казва: Ние трѣбва да подчинимъ физическото си тѣло, физическия животъ, а не да го направимъ цѣлъ, защото то е една обвивка, една връзка, прѣзъ която соковетѣ минаватъ отвънъ навжтрѣ. Когато ядете, всички сокове отиват да сформироваатъ у васъ и Божествената душа. Отъ това гледище човѣкъ още не е сформированъ. Хората, разг-

*хасъ - диал.(ар.-тур.) чистъ, истински

леждани отъ гледището на ангелитѣ, сж въ състояние на растения тукъ на земята, затова тѣ се уподобяватъ на дървета. „Праведнитѣ ще бждатъ като дървета, посадени при водни отоци.” Подъ дърво се разбира знание, наука за живота. Въ райската градина имало двѣ дървета: едното дърво било за живота, а другото - за познание на доброто и злото. Затова Господь е казалъ на човѣка: „Тази наука още не я изслѣдвай, а само тази за живота.” Съ това Господь е искалъ да каже: Сформирувай първо своето тѣло, неговитѣ мускули, нервна система, дробове, стомахъ, съ една дума - своята външна черупка и по този начинъ, чрѣзъ нея, външниятъ свѣтъ ще придаде соковетѣ на по-дебелата черупка. Коя е по-дебелата черупка? Това сж коститѣ. Виждаме, че и главата на човѣка има тѣзи три черупки, както у орѣха: външната е кожата; втората, срѣдната е костята; а третата, най-вжтрѣшната е една нѣжна ципица около мозъка. Ако тази нѣжна ципица се поврѣди, човѣкъ се поврѣжда. Ето защо човѣкъ трѣбва здраво да сформира своето тѣло, а за да се то сформира, човѣкъ трѣбва да използва условията, при които е поставенъ. Всѣки единъ отъ васъ може да развали тѣлото си въ една година отгорѣ. Примѣри има за това много. Има хора, които като сж изгубвали своето богатство, веднага сж падали отъ ударъ, отъ приливъ на кръвта въ главата или пъкъ сж изгубвали смисъла на живота и сж се отчайвали.

И тѣй, външната черупка е необходима, за да възприеме само онѣзи сокове, които сж нужни за душата. Отъ това гледище материята бива въ седемъ състояния, но качественни. Ученитѣ хора казватъ, че има неорганическа материя, както имаме и кристали. Тази неорганическа материя може да се прѣвръща въ органическа. Какъвъ е процесътъ, прѣзъ който тя минава отъ едно състояние въ друго? За да може материята да мине отъ едно състояние въ друго, трѣбва да се измѣнятъ нейнитѣ вибрации, трѣптения или трѣбва да се рафинира, да се прѣчисти. Христосъ казва, че човѣкъ се чисти отъ сърдцето си. Подъ думата „сърдце” се разбира чувствената душа, това което наричатъ „астрално тѣло”, то е второто тѣло на човѣка. Слѣдъ смъртъта си, у човѣка отпадатъ

нѣкои обвивки, Когато влѣзе въ свѣта на душата, и тя има три обвивки, двѣтъ отъ които отпадатъ, а едната остава. Когато садите орѣхъ, вие го садите безъ вѣншната, зелена обвивка, която е отпаднала, а остава сръдната корава. Тамъ въ земята, вѣтрѣшната корава черупка се разпуква, разпуква се сѣщо и вѣтрѣшната тѣнка ципица и отъ центъра на орѣха се появяватъ нови орѣхи или се явява сѣщинската душа.

Това, което говоря за орѣха, по аналогия е вѣрно и за човѣка. За да схванете нишките на тази философия, трѣбва да правите наблюдения. Ако тѣзи нишки не се сноватъ тѣй разумно, както женитѣ сноватъ нишките отъ платното на стана, платното нѣма да излѣзе. По сѣщия законъ и нашитѣ мисли трѣбва да бждатъ добрѣ насновани, а за това трѣбва да знаемъ извѣстни закони. Най-първо отхвърлете отъ себе си старитѣ прѣдубѣждения, да изхвърлите страха, да не се боите, че този или онзи човѣкъ ще ви излѣже. Когато отидете при единъ сарафинъ да размѣните пари, той опитва златна ли е тази монета или не. Той има за цельта единъ мехенкъ-ташъ, особена киселина, съ която опитва златото. Кждѣ е вашиятъ мехенкъ-ташъ? „Може да ни излѣже този човѣкъ.” Извадете вашия мехенкъ-ташъ и опитайте каква е тази монета.

Сега рекохъ на съврѣменнитѣ хора: „Повѣрвай, опитай и вижъ”. Слѣдователно твоята вѣра трѣбва да мине къмъ опита, опита къмъ виждането, а виждането разбира разумния човѣшки животъ. Като приложите тази наука въ дома си, на мъжа си, на жена си, на дѣцата си, на приятелитѣ си, тя трѣбва да произведе благотворни влияния. Често между съврѣменнитѣ християни, като заболѣе нѣкой и не могатъ да му помогнатъ, казватъ: „Господъ е рѣшилъ тѣй, този човѣкъ да боледува.” Дали Господъ е рѣшилъ или той самъ си е рѣшилъ? Когато нѣкого сждятъ, това не е рѣшено отъ сждията, а самиятъ човѣкъ си го е рѣшилъ. Казватъ: „Господъ ще го сжди.” Ти ще накарашъ Господа да те сжди. Въ този свѣтъ има два вида сждене, може да бждешъ сжденъ за добро, а може да бждешъ сжденъ и за зло. На земята се прилагатъ само законитѣ за зло. Като направи нѣкой зло, веднага идатъ

стражари да уловят този човѣкъ, искатъ да го видятъ и адвокати, и сѣдии, и другитѣ хора. Започватъ да се интересуватъ и вѣстниците отъ него, всички се интересуват. Хората се запитватъ помежду си: „Запознати ли сте съ това дѣло?“ Виденъ адвокатъ го защитава и този човѣкъ по такъвъ начинъ обръща вниманието на хората. Направишъ едно добро, никой не иска да знае за тебе. Тѣй че, на земята нѣма законъ, който да сѣди хората, че правятъ добро, а ги сѣди само когато вършатъ зло, прѣстѣпления. На Небето е обратно. Като направишъ прѣстѣпление, тамъ никой не те търси, но направишъ ли добро, всички първостепенни адвокати, сѣдии, казватъ: „Доведете този човѣкъ, който е направилъ такова голѣмо добро тука.“

Христосъ казва: „Добриятъ човѣкъ изважда отъ своето съкровище добринитѣ си.“ Сърцето му, това е съкровището на неговата Божествена душа. Това, което Богъ ти дава, ти го изваждай, използвай го. Знаешъ, че всички блага въ свѣта не сѣ наши, а сѣ отъ Бога. Слѣдователно добриятъ човѣкъ има кредитъ, отъ който вади, черпи и като задоволи своитѣ нужди, дава и на своитѣ приятели. Но за да имате това съкровище, непрѣменно трѣбва да сформирувате, да организирате вашата душа. Ако се интересувате, може да се занимавате съ окултната наука и да видите, че у човѣка има около седемъ центрове, които може да се развиятъ, има извѣстни научни методи, чрѣзъ които може външната енергия отъ въздуха да се възприеме и складира въ тѣзи вѣзли и послѣ да се прѣпрати чрѣзъ грѣбначния мозѣкъ въ задния мозѣкъ, а отъ тамъ въ прѣдната частъ на мозѣка и той става активенъ. Затова ще трѣбва да научите сѣщия законъ, споредъ който постѣпватъ градинаритѣ? Тѣ, като насѣятъ своята бахча*, взиматъ водата отъ главния източникъ и чрѣзъ вадички я прѣнасятъ по цѣлата градина да се полива. По сѣщия законъ човѣкъ трѣбва да събира своята енергия и да я прѣпраща тамъ, на това мѣсто, което не е обработено. Въ този процесъ ние трѣбва да избѣгваме безпокойствие, да

*бахча - остар.(ар.-тур.) зеленчукова градина

имаме търпение и да не бързаме да извършимъ скоро този процесъ.

Съ бързината си да не изпадаме въ слѣдното положение: единъ американски лѣкаръ, билъ повиканъ да лѣкува единъ манафинъ въ Мала Азия. Като го прѣгледалъ, прѣдписалъ му една рецепта, споредъ която да взима по три лъжички на день отъ това лѣкарство и въ десетъ дни да го изпие и тогава ще забѣлѣжи резултата. Манафинътъ си казалъ: „Вмѣсто да го пия въ продължение на десетъ дни, азъ ще го изпия въ единъ день и веднага ще оздравѣя.” Дигналъ шишетото, изпилъ го, но веднага умрѣлъ. Постѣпвайте споредъ както е прѣпорѣчалъ лѣкарътъ, по три лъжички на день, както е писалъ и Господъ въ своята книга - по три лъжички на день. Ще кажете: „Ама че билъ глупавъ този манафинъ!” Ами съвременнитѣ хора като прѣядатъ? Взиматъ едно меню, второ, трето, че послѣ малко шампанско, а слѣдъ това - разстройството. Скоро лѣкари да помагатъ, скоро разслабително!

Да, и въ България има манафи. Подъ „манафи” разбирамъ, че когато ние не мислимъ тѣй, както всичко е наредено въ свѣта, ние приличаме на единъ некултуренъ човѣкъ. Слѣдователно ние не трѣбва да прѣядаме. Ще кажете: „Слава Богу, ние не прѣядаме!” Азъ смѣтамъ, че най-малко 75% прѣяждатъ. Нѣкои казватъ: „Азъ искамъ да обгърна цѣлъ свѣтъ, да обичамъ и да ме обичатъ.” - Много искашъ. Можешъ ли да дадешъ на този свѣтъ всичко, което той иска? Имашъ ли силата на Слънцето? Това сж обаче, само думи. И въ църквата казватъ: „Трѣбва да обичаме свѣта.” Той баща си, майка си, приятели, които сж му направили добро, не ги обича, та свѣта ли ще обича! Въ такива трудни врѣмена се познава нашето сърдце. Човѣкъ трѣбва да е богатъ, да събира тази Божествена енергия въ себе си, за да прояви извѣстни чувства.

Когато възлюблениятъ вземе своята възлюблена, не трѣбва да прилича като онзи руснакъ, който се оженилъ по любовъ и нѣмалъ нищо, билъ много бѣденъ, нѣмалъ срдства за прѣхрана. Когато жената поисквала хлѣбъ, храна и други нѣща, той ѳ казалъ: „Ну, поцѣлуемся.” Единъ день „ну поцѣ-

ѣлуемся”, вторъ день „ну поцѣлуемся”, жената недоволна отъ липсата на всичко друго, изгубила разположението си къмъ него. На човѣка въ този свѣтъ не трѣбватъ само цѣлувки. Нѣкои хора умиратъ отъ еднообразни цѣлувки. Майкитѣ цѣлуватъ дѣцата си по странитѣ и съ това внасятъ доброто у тѣхъ. Нѣкои хора пѣкъ, като те цѣлунатъ, изсмукватъ те. Тѣ приличатъ на онѣзи рокове, които ти турватъ, за да се извлѣче отъ тебе насѣбралата се лоша кръвъ. Когато ти турятъ десетъ такива рога, ще видишъ какви сж тѣзи цѣлувки. На думата „цѣлувка” азъ давамъ много широка смисълъ. Всѣки, който ти размжти сърдцето, ума, ти дава такава цѣлувка.

Христовото учение изисква навсѣкждѣ хармония. Хромитѣ трѣбва да проходятъ, слѣпитѣ - да прогледатъ, глупавитѣ - да поумнѣятъ. Подъ думата „глупавъ”, азъ не разбирамъ неразуменъ, но човѣкъ, който нѣма условия да се развива. Вземете единъ уменъ човѣкъ и го затворете въ една тъмна стая да стои тамъ 10 години, безъ да има възможност да се развива, той ще стане идиотъ. Вземете най-глупавия човѣкъ и го оставете при най-добри условия, той въ 10 години ще се подобри.

Затова Христосъ казва: „Добриятъ човѣкъ изважда отъ съкровището си добринитѣ, а злиятъ - злинитѣ.” Подъ това разбирамъ, да вади благо за себе си и за ближнитѣ си, най-първо за себе си. Нѣкои хора искатъ да научатъ другитѣ да обичатъ Бога, но тѣ ще ти кажатъ: „Е, ти като обичашъ Бога, Той какво ти е далъ?” - „А не, грѣшишъ, Той много ми е далъ, не говори такива работи.” Ако ме питатъ: „Какво те е научилъ учителтъ ти?” Ще кажа: научилъ ме е да смѣтамъ, да чета, далъ ми е познания по физика, химия и др. Вашиятъ Господъ какво ви е далъ? Съ това не правя упрѣкъ на вашия Господъ. Той може да ви е далъ всички условия, но вие се затваряте въ вашитѣ черупки, като орѣха и не му давате възможностъ правилно да се развива, да узрѣва.

Първото нѣщо е да се освободимъ отъ всички противорѣчия, които съществуватъ. Казвате: „Това учение право ли е или не?” По два начина може да провѣрите това нѣщо. Когато у васъ има една Божествена мисълъ, тя никога нѣма

да донесе раздвояване въ вашитѣ души. Тя ще бѣде като чиста, прохладна, балканска вода, която като мине прѣзъ вашето тѣло, ще ви донесе освѣжаване, бодростъ. А като пиете вода, въ която има разни мжтилки, примѣси, тя ще прѣдизвика у васъ тежестъ. Ако едно учение те подигне, направи те по-уменъ, по-разсѣдливъ, това учение е Божествено, то е вѣрно.

У старитѣ евреи имаше желание да обърнатъ хората къмъ еврейството и затова изпращаха свои мисионери да проповѣдватъ. Не е лошо да се проповѣдва християнството, но въпросътъ е какъ трѣбва да се проповѣдва. Прѣди 15 години имаше мисионери, които ходиха по Америка да проповѣдватъ, да не се изпраща спиртъ. „Не ни изпращайте спиртъ, вие ни донесохте християнството, но и съ това, голѣмото зло, употрѣбяването на спирта, на виното.” Трѣбва да умѣете да проповѣдвате, защото не е голѣмо изкуство да разваля човѣкъ, това е най-лесната работа.

Вие може да възразите и да кажете: „Ние не сме отъ тѣзи хора.” Съмнѣвамъ се. Колко пжти ние изгубваме най-хубавото си настроение. Нѣкой денъ имаме едно добро настроение, срѣщне ни нѣкой и казва: „Знаете ли еди-кой си какво говори за васъ?” - „Какъ, за мене?” И както си трѣгналь горѣ, за Небето, слизашъ отъ тамъ и изгубвашъ Божественото настроение. Съ твоя чукъ ти си разваляшъ настроението и Господъ казва: „На тебе, такъвъ манафинъ, ти трѣбва да изпиешъ цѣлото шише, за да умрешъ.”

А що е смъртъ? Едно прѣчистване. Споредъ Христовото учение, всѣка къща, въ която хората сж се карали 30 години, трѣбва да изгори. Болница, въ която сж лѣкувани 30 години разни заразителни и опасни болести, трѣбва да се изгори. Тя е просмукана отъ разни микроби. Ето защо Господъ днесъ разваля свѣта, защото е просмуканъ отъ лоши мисли и желаня и съ това ни избавя отъ едно по-голѣмо зло. Господъ казва: „Днесъ съсипвамъ, за да направя нѣщо подобро.” Днесъ Господъ сваля горнята черупка, а остава вжтрѣшната. Вжтрѣшната обвивка е вашата душа, въ която трѣбва да се сформируватъ най-разумни идеи, мисли, да се

развие най-силна воля и добръ организиранъ умъ. Подъ разуменъ човѣкъ разбирамъ човѣкъ, който има силна воля, силно сърдце и силенъ умъ.

Но това още не обхваща цѣлата истина. Напримѣръ въ една теософска книга „Свѣтлина върху пжтя” срѣщате такова едно изречение: „Убий всѣко желание”. Азъ турвамъ отдолу: „Възкреси всѣко желание.” Какъ ще разберете тази мисль? Разбира се, да убиешъ въ себе си всѣко лошо желание. Възкреси що? Възкреси въ себе си всѣко добро желание. Слѣдователно въ тази книга трѣбва на всѣко изречение да поставите друго, съ противоположно понятие, защото този, който е писалъ книгата, или е скриль истината или не е разбираль дълбокия смисль на нѣщата. Затова мнозина отъ васъ, които изучаватъ духовната наука, срѣщатъ противоположни мнѣния. Христосъ турва двѣ такива противоположни изречения: „Добриятъ човѣкъ изважда отъ доброто съкровище добринитѣ, а злиятъ - злинитѣ.” Слѣдователно когато искамъ да поправа човѣка, на лошия казвамъ: „Убий въ себе си всѣко лошо желание, за да не правишъ зло на хората.” На добрия казвамъ: „Възкреси въ себе си всички добри желаня, извади ги и ги дай на хората.”

Трѣбва да бждемъ внимателни, не трѣбва да приличаме на онзи американски професоръ, който обичаль да държи студентитѣ си въ аудиторията половинъ - единъ часъ слѣдъ звънеца. Единъ день ученицитѣ му рѣшили да го научатъ на единъ добъръ урокъ. Намазватъ стола съ туткаль, завъртватъ го отдолу съ бурми, професорътъ стояль така два часа и когато искаль да стане - не могълъ, залѣпилъ се на стола. Днесъ виждаме много християни, които стоятъ залѣпени на столоветѣ си. За да се освободи най-послѣ професорътъ отъ стола, трѣбвало е да се извърши дълга процедура. Така и съврѣменнитѣ християни трѣбва да ги освободимъ отъ тѣхнитѣ катедри, на които тѣ сж се залѣпили. Ще кажете: „Това е фигуративно прѣдставяне на въпроса.” Имашъ нѣкоя добра мисль, не кавай: „Не му е сега врѣме да се прокарва тя”, а си кажи: „Залѣпенъ съмъ сега.” Дошълъ нѣкой приятель, иска ти се да го цѣлунешъ, не кавай: „Азъ съмъ съ

други убъждения, възгледи”, но кажи на приятеля си: „Аз съм залъпенъ за стола, ела да ми помогнешъ и тогава ще се разберемъ.”

Христосъ турва въпроса рѣзко: „Добриятъ човѣкъ отъ доброто съкровище на сърдцето си изважда добрини, а злиятъ - злини.” Подъ добро съкровище Той разбира тази човѣшка душа, която правилно се развива и прѣдставлява това, което въ окултизма наричатъ „добра карма”. Такъвъ човѣкъ е събираль, изпълнявалъ е Божественитѣ закони и може да помага на другитѣ хора. А тѣзи, у които кармата е лоша, тѣ ще направятъ едно прѣстжпление, второ, трѣто, за което и ще бждатъ затворени. Ще прѣстои въ затвора 1,2,4,6,10 години и ще придобие извѣстна опитность. Страданията сж обратенъ процесъ на поправянето, за да може тѣзи сокове на злини, които сж у насъ, да се обърнатъ на добро. Идете въ нѣкое българско село, на тѣхнитѣ бунища, ще видите, че тѣ изваждатъ своя торъ на нивитѣ си и обръщатъ по този начинъ лошитѣ сѣмена въ добри. По сжщия начинъ и вие извадете тора си на вашитѣ бунища. Не е лошо, че злиятъ човѣкъ изважда злото отъ своето съкровище, но трѣбва да го тури на нивата си и да превърне лошото въ добро и тогава ще бжде богатъ.

По този начинъ вашитѣ възгледи ще се разширятъ. Природата никога не изкоренява несъвършенитѣ форми, а ги и тѣхъ използува и прѣобразува. Това добро съкровище е необходимо за нашето здраве. Може да попитате: „Какъ може да знаеме дали имаме това добро съкровище или не?” Ще ви дамъ признаци, диагноза, по която може да провѣрите това. Ако сутринъ, като ставате, имате добро настроение и прѣзъ цѣлия день приемашъ хората весело, отнасяшъ се съ жена, дѣца, приятели добрѣ и до 9 часа, когато си легнешъ, запазишъ сжщото настроение, значи имашъ добро съкровище. Това, което е вѣрно за единъ день, вѣрно е и за много други дни. Но ако, слѣдъ като станешъ сутринъ, си неразположенъ, ти си отъ тѣзи, на които съкровището не е добро. Но ще се извинишъ, че си нервенъ, че си боленъ, нищо не те оправдава, съкровището ти не е добро. Вземи този торъ, за-

неси го на нивата си и кажи: „Трѣбва да страдамъ и отъ тѣзи страдания да се науча да бжда търпеливъ.” Най-първо научи се да бждешъ търпеливъ.

Има два вида търпѣние: неволя и търпение. Неволята ти се налага, а търпѣнието се дължи на човѣшката воля. Никога не трѣбва да налагаме на хората и да имъ казваме: „Ти ще вѣрвашъ, както азъ вѣрвамъ.” Остави този човѣкъ да си насади градината, както той иска. Ти не му прави планъ, но му дай само сѣмена. Ама той щѣлъ да направи грѣшки. Нека прави. Злото не е въ това, че правимъ грѣшки, но трѣбва правилно да се развиваме и да бждемъ и ние свободни и да дадемъ самостоятелностъ и на другитѣ хора.

А какво правятъ съврѣменнитѣ хора? Майка, като има едно дѣтенце, ще го завие добрѣ въ пелени, ще го завърже послѣ въ въркозуня и ще му каже: „Ти си въ закона, така ще стоишъ.” Така го държатъ извѣстно врѣме и слѣдъ малко го разповиватъ. Започва дѣтето да поритва свободно съ крачката, да си движи рѣцѣтъ и като се боятъ родителитѣ да не истине - скоро пеленитѣ, скоро въркозуня. Това се продължава 1 -2 години. Ще стоишъ така и ще кротувашъ. Така и религиознитѣ хора взематъ нѣкого, завиятъ го въ пелени и той не може да излѣзе отъ тѣхъ. Добрѣ, но това дѣте, което сте видели въ пелени, расте. Като порастне, майка му го освобождава отъ пеленитѣ и отъ въркозуня, защото така гледано, това иска много трудъ. А освѣнъ това, то въ пелени не би могло да се развива, а това е необходимо за човѣка. Майката трѣбва ли да желае да носи дѣтето си все на рѣцѣ? Какво ще бжде това развитие? Една - двѣ години може да го носи, но послѣ да го остави да се развива, да расте. Майката не трѣбва да желае дѣтето ѝ да се сбабичесва, а да бжде юнакъ, да расте. Така и съ васъ ще бжде, когато влѣзете въ едно религиозно общество. Първо ще бждете като едно дѣте, а послѣ ще растете, ще станете благороденъ човѣкъ.

Това разбира Христосъ подъ думитѣ: „Дориятъ човѣкъ изважда отъ съкровището си добринитѣ.” Какъ ще приложите това учение? Като станешъ сутринъ, задай си въпроса обвить ли си съ пелени и вързанъ ли си съ въркозунъ? И

затова човѣкъ, като се събужда отъ сънь, веднага си изважда ржцѣтъ, за да покаже, че е готовъ за работа. Иска свобода на своитѣ ржцѣ и крака. Ржцѣтъ и краката - това сж човѣшката воля. Когато очитѣ, ржцѣтъ, краката, языкътъ се освободятъ, това показва, че у човѣка има воля, сърдце и умъ. Като станешъ отъ сънь, хвърли въркозуня си и кажи: „Господи, започвамъ днесъ работата си чрѣзъ свободата и волята, които си ми далъ.” Съньтъ е въркозуна. Пригответъ се, защото като отидешъ на Небето, тамъ нѣма пелени, нѣма въркозунъ, нѣма и спане, а има само почивка.

Ние трѣбва да се стремимъ да сформираме тѣлото на своята душа, а по сжщия начинъ да сформираме и това тѣло, съ което човѣкъ ще възкрѣсне. Възкресението подразбира единъ процесъ. Има хора, които както сж тукъ на земята, ще възкрѣснатъ, ще се метаморфозиратъ. Апостолъ Павелъ за такива хора казва, че ще имъ падне вѣншната обвивка и ще се измѣнятъ, ще възкрѣснатъ. Къмъ този процесъ ще трѣбва да се стремимъ и затова трѣбва да хвърлимъ отъ насъ всѣкакви съмнѣния, всѣкакви ограничения. Азъ рекохъ, вѣрвай въ твоя Господъ, Който е вложенъ въ тебе, вѣрвай въ твоя умъ, въ твоето сърдце, въ твоя духъ и ти ще възкрѣснешъ. Слѣдователно ако Богъ е вложилъ едно добро съкровище въ мене, азъ трѣбва да го призная. Ако призная, че у мене има едно зло, трѣбва да го изнеса на своята нива и него да прѣвърна въ добро. Това е мисълта, която Богъ е вложилъ въ този стихъ.

И тъй, трѣбва да минемъ отъ вѣременното, отъ ограниченото, отъ пеленитѣ, отъ въркозуня къмъ свободата, отъ млѣкото къмъ твърдата храна. Ако едно дѣте до 20-тата си година иска все да суче отъ майка си, какво ще стане съ тази майка? Една двѣ години то може да се храни съ млѣко, но послѣ ще трѣбва да започне да употребява твърда храна. Свободата е необходима за растенето, за развитието. Пуснете единъ конь на свобода, ще видите какъ той ще започне да рита, да скача, но и това скачане си има смисълъ. Ако въ града скача, той ще смачка нѣкого, но грѣшката не е у него, а у насъ. Сжщото се случва и съ насъ.

И тъй, да се спрѣмъ на принципа: къмъ кои хора спадаме, къмъ добритѣ или злитѣ, къмъ вѣрующитѣ или невѣрующитѣ? Казвате за нѣкого: „Той е невѣрникъ.” Подъ думата „невѣрникъ” азъ разбирамъ, че въ неговия мозъкъ нѣма свѣтлина. Рекохъ, отворете прозорци у този човѣкъ, дайте по малко пари, за да му направимъ такива и той ще ви благодари. А вие казвате за него, че билъ еретикъ, невѣрникъ. Че и тебе да те турятъ въ такава тъмна стая, безъ прозорци, нѣма да вѣрвашъ. Вѣрването подразбира свѣтлина, а невѣрието - тъмнина. Затова доброто се върши въ свѣтлина, а злото - въ тъмнина. Христосъ казва: „Ето защо, вие трѣбва да прѣобразувате вашия животъ. Какъ ще го прѣобразувате? Повѣрвай, че си добъръ човѣкъ. Като станешъ сутринъ, кажи си: „Азъ съмъ добъръ, уменъ човѣкъ, защото Господь ме е направилъ.” Ще кажете: „Това е богохулство.” Споредъ мене всичко, което е направилъ Господь, е хубаво, нѣма лошо въ свѣта. Трѣбва да съблѣчемъ всички тѣзи стари дрипи и да оставимъ у насъ само Божественото. Долу тѣзи проповѣдници, които казватъ, че човѣкъ билъ грѣшенъ. Грѣшни сж онѣзи хора, които отъ хиляди години живѣятъ въ зимници и нѣма кждѣ да изхвърлятъ своитѣ нечистотии, а ние трѣбва да ги извадимъ отъ тамъ, да ги прѣчистимъ и да имъ дадемъ просторъ въ Божествения свѣтъ.

Тогава Христосъ казва: „Вие, добри, умни хора, извадете доброто отъ вашето съкровище и помогнете на вашитѣ братя.” Каквото добро имате, изваждайте го и давайте. Когато нѣкой каже, че е богатъ, рекохъ: Дай да видимъ колко пари имашъ. Азъ разбирамъ златни пари, ефективъ, а не банкноти, защото въ Небето приематъ само злато, а не книжни пари. Всѣка добра мисль, добро желание е единъ ефективъ, звонкова монета, а тя може да бжде отъ 10 лева, 100 лева, 1000 лева, 10 000 лева и повече на стойность. Това е дълбокиятъ смисль, които Христосъ влага въ горния стихъ. Злиятъ човѣкъ отъ своето сърдце самъ вади, а не Господь. Давидъ казва: „Въ грѣхъ ме зачна майка ми.” Не казва Господь, а майка ми. Иоанъ казва: „Отъ Господа съмъ зачатъ.” Ако живѣешъ въ една свѣтла стая, отъ Бога си зачатъ, а ако

живѣешъ въ тъмна стая - отъ дявола. Ако работишъ, ще бждешъ съ Бога. Накарайте кого и да е да работи, да мисли, нѣма да върши зло.

Слѣдователно ние трѣбва да мислимъ, да чувствуваме, да дѣйствуваме. Това е християнството, което трѣбва да обнови сегашното общество, а не да останатъ само тѣзи стари знания, че Христосъ това направилъ, онова направилъ. Да, зная, че Христосъ е направилъ велики работи, но ние какво сме направили? Братко, ти какво може да направишъ днесъ, това искамъ да зная азъ сега, въ ХХ вѣкъ. Азъ зная какво е направилъ Христосъ прѣди 2000 години, зная какво днесъ върши, но ти какво направи? Но ще каже нѣкой: „Ами ти какъвъ си?“ - Ела да пореботимъ заедно, тогава ще се разберемъ. Вечеръ, като вземемъ да си дѣлимъ паритѣ, ако взема повечко, ще ме познаешъ какъвъ съмъ. Ако имаме десетъ лева спечелени и азъ взема 9 лева, а на тебе дамъ 1 левъ, ще ме познаешъ тогава, колко съмъ правовѣренъ.

Сега искамъ всички да развържете кесиитѣ си, сърдцата си, ума, волята си. Долу въркозуня, долу пеленитѣ, крака, рѣцѣ, всичко да бжде въ движение. Това се изисква за всички религиозни хора, това е разумниятъ животъ. Така ако живѣете, у васъ ще дойдатъ добри мисли и желаня. Ще кажете: „Кажи ни всичко.“ Глупавъ ли съмъ да ви кажа всичко? Азъ не искамъ да ви дѣвча храната, вие сами си я сдѣвчете и се нахранете. Ще кажете: „Този човѣкъ не мисли логически.“ Азъ мисля много логически, защото познавамъ хората. Ако искате да видите и да разберете моята логика, елате да видите азъ какъ живѣя и съ какви мъчнотии се боря. Лесно ще е, ако имамъ 10 000 лева и се обличамъ по три пѣти на день. Познавахъ една дама отъ Свищовъ, която се обличаше по три пѣти на день и я наричаха „трикульорната“. Безъ пари да живѣете, отъ земята да вадите, това е майсторлъкъ. Работи самъ. А сега всички хора се стремятъ къмъ лѣнностъ. Мъжетѣ работятъ, а женитѣ гледатъ какъ да се облѣчатъ. А като се обличате съ тѣзи хубави платове, благодарете на онѣзи бѣдни жени, които сж ги тъкали. Не мислете, че тѣзи бѣдни жени сж били добрѣ платени, че сж имали пари. Не, тѣ

сж яли бой. Това е новото християнство, то иска обновление отъ обществото и всѣки може да каже за себе си: „мога”. Можешъ заедно съ Бога, заедно съ ангелитѣ да се поправи[шъ] и свѣтътъ ще тръгне напредъ и никой не може да го спре.

За да се отиде до Небето има три начина. Кои сж тѣ? За Небето има единъ тѣсенъ пѣтъ, по който върви Божествения трень. Първиятъ начинъ - да тикате трена, вториятъ начинъ - да се надпрѣварвате, а третиятъ начинъ - да влѣзете въ него. Азъ виждамъ нѣкои впрѣгнали се, казватъ: „Да тикаме царството Божие.” Нѣма защо, то само си върви. Ти, видишъ ли трена, не го тикай, не се надпрѣварвай, а влѣзь въ него, той ще те заведе на опрѣдѣленото ти мѣсто.

Това е, което добриятъ човѣкъ трѣбва да изважда отъ доброто съкровище на сърдцето си.

Бесѣда, държана на 20 май 1917 година

ПРЪБЖДВАНЕ

*„Ако държите моитѣ заповѣди,
ще прѣбждете въ любовта ми,
както съмъ азъ държалъ заповѣдитѣ
на Отца си и прѣбждамъ въ Неговата любовъ.”**

Христосъ поставя двѣ основни положения и казва: „Ако държите моитѣ заповѣди и прѣбждвате въ моята любовъ, както азъ съмъ държалъ заповѣдитѣ на Отца си и прѣбждамъ въ Неговата любовъ.” Въ първото прѣдложение** думата „ако” въ оригинала има друго значение, то не е условие. Въ сжщото прѣдложение има двѣ положения: „ако държите” и „прѣбждвате”, както азъ съмъ държалъ и прѣбждамъ.

Думата „държа” има отношение къмъ човѣшката воля. Да държимъ заповѣдитѣ, значи да ги изпълняваме, а заповѣдитѣ може да ги изпълняваме само чрѣзъ волята си. Слѣдователно ако човѣкъ не изпълнява заповѣдитѣ, не може да прѣбжда и въ любовта. Послѣ Христосъ казва: „Не трѣбва само да държимъ заповѣдитѣ, но и да прѣбждаме въ Неговата любовъ”, тѣй както Той е държалъ заповѣдитѣ на Отца си и е прѣбждвалъ въ Неговата любовъ. Тѣзи заповѣди, тѣ сж закони и въ обширна и въ тѣсна смисълъ, всѣкога даватъ единъ и сжщъ резултатъ. Външниятъ свѣтъ, който виждате, вашиятъ външенъ изразъ, това е едно съчетание на нѣщата, държи ви нѣкой. Ако вашата душа, вашиятъ духъ не биха държали вашитѣ ржцѣ, крака, мозъкъ, дробове, стомахъ и др., какво би станало съ васъ? Слѣдователно духътъ ви трѣбва да държи всичко това въ редъ и порядъкъ. А при това вашата душа трѣбва да прѣбжда, т.е. да възприема храна, а това е вжтрѣшенъ процесъ. Ти не можешъ да държишъ въздуха, но може да прѣбждвашъ въ него. Дишането, мисле-

*Ев. отъ Иоана, гл. 15, ст. 10

** прѣдложение - (рус.) изречение

нето, чувствуването е прѣбждване, а всѣко дѣйствиe въ свѣта е държане. Слѣдователно има нѣща въ свѣта, които сж зависими отъ нашата воля и други, които не сж зависими. Психолозитѣ наричатъ еднитѣ свободни, волеви дѣйствиa, а другитѣ - ограничени, несвободни. За да си движимъ ржката, крака, това зависи отъ нашата воля, но биенето на сърдцето, дишането, храносмилането не зависятъ отъ насъ.

Когато хората искатъ да ограничатъ любовта, това значи, че не разбиратъ основния законъ: Любовта спада къмъ свободнитѣ дѣйствиa, трѣбва да се прѣбжда въ нея. Въ прѣбждването всѣки възприема, но и дава, има обмѣна. Въ държането на заповѣдитѣ има изпълнение, давание значи има, изразходване на енергия.

Може нѣкои отъ васъ да мислятъ, че този въпросъ е много отвлѣченъ. Самата мисль, че е отвлѣченъ въпросътъ, може да го направи такъвъ. Когато нѣкой мисли, че не може да разбере единъ въпросъ, азъ това обяснявамъ логически така: ако затворимъ очитѣ си и кажемъ, че не може да виждаме, това невиджане зависи отъ нашата воля, да виждаме или не и когато човѣкъ има умъ и каже, че не разбира нѣщо, то значи той си е затворилъ очитѣ. Но въ думата „разбиране” има процесъ на движение. Напримѣръ за да изучите една мѣстность, трѣбва да я пропжтувате и тогава ще я разучите. Нѣкой въпросъ може да ви е тъменъ, но не казвайте, че не мога да го разбера, задайте си малко трудъ и той ще ви стане ясенъ.

Вие съврѣменнитѣ, културнитѣ хора на XX векъ, които сте хванали електричеството, турили сте го въ кжщитѣ си, направили сте го да движи вашитѣ коли и като влѣзете въ кжщи хванете ключа на електричеството, завъртите го и кажете: „Да бѣде свѣтъ”, и става свѣтлина. Но ще кажете: „Само Господъ може да направи това.” Ако това не го правите вие сами, ще стоите въ тъмнина. Кажете: „Да бѣде свѣтлина въ моя умъ, въ моята душа.” Затвори се въ една библиотека, вземи ключа на твоя умъ и започни да работишъ. Ще видишъ какъ въпросътъ ще ти стане ясенъ.

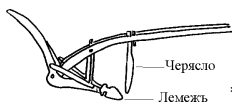
Човѣкъ не е дошълъ ученъ на свѣта. Ако искате да напишете въ ума си какво нѣщо е животътъ, вие може да напишете: „Животътъ е постояненъ трудъ, или постоянно мжчение, или постоянно разочарование.“ Всички тѣзи нѣща трѣбва да бждатъ опрѣдѣлени. Ако животътъ е разочарование или мжчение, трѣбва да се знае въ какво отношение е такъвъ. Казвашъ: „Азъ се мжча.“ Въ какво отношение? - „На пара съмъ.“ На каква пара? - „Пекатъ ме.“ На какво? На скара ли, на фурна ли? Ако вашиятъ кракъ е сухъ, ако сж прѣкъснати съобщенията съ главния мозъкъ, кракътъ ви може да се изгори, безъ да усѣтите нѣкаква болка. Слѣдователно страданията, мжчнотиитѣ сж признакъ, че въ вашия животъ има една малка дисхармония и Богъ, природата ви казватъ: „Поправи тази грѣшка.“ Ако не можешъ да я поправишъ самъ, повикай лѣкаръ. Но ще кажете: „Трѣбва да се плати.“ Ще платишъ. Разболѣлъ си се, викай лѣкаръ. - „Но той иска пари.“ - Ще му дадешъ. „Ще викамъ лѣкаръ, който взима поевтино.“ Да, но затова и по-малко ще те лѣкува. Колкото повече взима, толкова по-добрѣ лѣкува. Зная лѣкари, които за една операция взиматъ хиляди лева. Не е въпросътъ въ многото, защото ако дадешъ 5 лева на нѣкой лѣкаръ да ти оперира крака, той, като не си разбира добрѣ отъ работата, ще ти го отрѣже.

Всички съврѣменни хора страдатъ отъ това, че искатъ по единъ лесенъ начинъ да влѣзатъ въ Царството Божие и да придобиятъ лесно знания и казватъ: „Покажи ни лесния пжтъ.“ Така никой нѣма да го намѣри. Който влѣзе въ живота, нека каже: „Дайте ми най-трудния пжтъ.“ Азъ рекохъ: „Ето човѣкътъ, който ще се подигне.“ Нѣкои искатъ да влѣзатъ въ нѣкое общество и питатъ членоветѣ му: „Вие живѣете ли помежду си добрѣ, въ миръ и съгласие?“ - „Разбира се, това го знаятъ и пчелитѣ.“ - „Е, тогава ще влѣза въ вашето общество.“ Но това е една лъжлива философия въ основитѣ си. Не търсете лесния пжтъ. Лесниятъ пжтъ е хлъзгавъ пжтъ. Божиятъ пжтъ е труденъ. Може да ви покажа и най-лесния и най-трудния пжтъ. Ако ви кача на нѣкоя планина и отъ тамъ

спусна, веднага ще се хлъзнете, ще паднете безъ нѣкакво усилие. Но това не показва, че сте разрѣшили нѣкой труденъ въпросъ. Така се хлъзгатъ и дѣцата зимно врѣме съ шейнитѣ си. Христовото учение не е такова хлъзгание. То е обратното. Излѣзте да видите селянитѣ, какъ копаятъ царевичата съ своитѣ мотики и рала. Ето Христовия пѣтъ. Ще кажете: „Е, рало!“ Да, въ това рало има смисълъ. Въ ралото, въ двата вола, въ остена, въ всичко това има смисълъ, дълбокъ смисълъ. Какъвъ е той?

Ще ви дамъ едно обяснение и послѣ ще пристѣпя да говоря върху въпроса. Нѣкога българитѣ оратъ съ два вола, нѣкога - съ 4, съ 6, но принципътъ е все единъ и сжщъ. Това сж сжщитѣ положения: държа и прѣбждвамъ. Двата вола - това сж човѣшкиятъ умъ и човѣшкото сърдце. Ралото е човѣшкото тѣло или споредъ теософитѣ, окултиститѣ, двата вола сж жизненото тѣло на човѣка, чрѣзъ което се прѣдава енергията. На това рало отдолу има единъ емижъ* и едно черясло** . Емижътъ прѣдставлява едната страна отъ човѣшката воля, а черяслото - самата воля. Остенътъ, съ който бодатъ воловетѣ, показва закона: щомъ се поспратъ воловетѣ, трѣбва да се побутнатъ и споредъ закона се разбира: „Дръжте.“ Има и една бразда. Тя показва, че вие нѣкой пѣтъ се спирате въ живота и мислите, че сте свободни, а въ сжщностъ всички сте впрегнати, по двама, по трима, по четирима. Нѣкой пѣтъ ви разпрѣгатъ. Кога? - Когато каже господарътъ. Ще си починете за малко и послѣ пакъ на работа. Това е въ дѣйствителностъ животътъ. Но вие ще кажете: „Това сж волове.“ Азъ бихъ попиталъ ученитъ какво положение заематъ тѣзи волове въ свѣта? Мислите ли, че душитѣ на тѣзи два вола сж помалко интелигентни отъ човѣшката душа?

За да ви уясня това, ще прѣдставя една картина съ житното зърно. Допуснете, че имате три житни зрънца. Едното отъ тѣхъ прѣдставлява човѣка, а другитѣ двѣ - двата вола.

* емижъ -(диал.) емежъ, лемежъ или палешникъ, тригълна, симетрична долна частъ на ралото

** черясло -(диал.) служи за отцепване и отмятане на земята

Поставете едното житно зрънце при благоприятни условия, то слѣдъ нѣколко години ще се наплоди и ще заеме цѣлата земя. Другитѣ двѣ зрънца не сж били при такива благоприятни условия и не сж могли нито да се развиятъ, нито да се размножатъ. Но това не ви дава право да мислите, че въ душата на тѣзи зрънца нѣма нищо. Напротивъ, тѣ иматъ сжщото, само че непроявено. Единъ день Господъ ще даде и на тѣхъ условия да се развиятъ и отъ тѣхъ може да излѣзатъ и гении и философи. Тѣ обработватъ земята и извършватъ основния законъ. Отъ окултно гледище въпросътъ стои така.

Сега да дойдемъ до положението на тѣзи два вола и се ограничимъ въ тѣлото си. Всѣки день ти си заставенъ да седнешъ три пжти на трапезата и искашъ - не искашъ да дъвчешъ. И какво дъвкане! Хубаво ще дъвчешъ, ще изпълнявашъ работа не за себе си. Нѣкой казва: „Колко ми е приятно, че днесъ ядохъ.” Тази работа е сжщата, както когато на нѣкой конь дадатъ една торба зобъ и той казва: „Колко е приятно!” Но азъ рекохъ, това не е за тебе, това е за орането, което си свършилъ. Така е и съ насъ. Единъ день прѣстанемъ да работимъ и господарътъ казва, че ще ни уволни, а ние плачемъ, защото сме привикнали на всичко това. Съврѣменнитѣ хора по своя навикъ приличатъ на онзи градинарски конь, който въ продължение на 30 години въртѣлъ едно колело и изваждалъ вода за господаря си. Господарътъ му билъ богатъ и затова, като остарѣлъ коньтъ му, той го пусналъ на свобода въ ливадитѣ и казалъ: „Пенсионирал се.” Но коньтъ по обикновеному на едно и сжщо врѣме дохождалъ около колелото, започвалъ да го върти и изваждалъ вода по навикъ. Не могълъ да се откаже отъ навика си.

Христосъ прѣдставлява тази работа въ малко по-другъ, по-приятенъ видъ. Той казва: „Ако държите моитѣ заповѣди.” Кои заповѣди? Тѣзи, които могатъ да направятъ човѣшкия животъ щастливъ и смисленъ. Нѣкои казватъ: „Ние сме чели тѣзи заповѣди. Питамъ тогава: държите ли ги, става ли вашиятъ животъ по-смисленъ? - Не. Значи не сте ги разбрали. Христосъ казва: „Слѣдъ това вие ще прѣбждвате въ моята любовъ.” Ще приложите този законъ другояче. Злѣ ли ще

бжде на жена да прѣбжда въ заповѣдитѣ на своя мжжъ, а мжжътъ - въ заповѣдитѣ на своя Богъ и Неговата Любовь? Защо се развалятъ днесъ сѣмейства? Жената казва: „Заради тебе азъ ще прѣбждамъ въ любовта ти и ще държа заповѣдитѣ ти, но ти готовъ ли си да изпълнявашъ волята на Бога, на Баща си?“ Обаче този мжжъ разваля отношенията си къмъ Бога, започва да пие, прѣкарва въ кръчмитѣ, не се връща и тогава жената казва: „Съ този мжжъ не може повече да се живѣе“, и тя разваля отношенията съ мжжа си. Когато мжжътъ каже на жената: „Ти ще прѣбждавашъ ли въ моята любовъ“, жената трѣбва да отговори: „ще прѣбждамъ, ако ти прѣбждавашъ въ волята Божия.“ Ако мжжътъ не изпълнява волята Божия и жената не трѣбва да изпълнява неговитѣ заповѣди и да не прѣбжда въ неговата любовъ, но ако той изпълнява волята Божия, а тя не прѣбжда въ неговата любовъ, тя е отговорна за своитѣ отношения. Това е, което Христосъ казваше на своитѣ ученици.

Ще кажете: „Каква е тази философия, какъ може да прѣбждавашъ?“ Ще ви дамъ единъ примѣръ за пояснение на тази идея. Често ние съ своитѣ неразбирания разваляме живота си. Въ варненско, въ едно село Николаевка, жената на единъ тамошенъ попъ прѣди Спасовъ день измазала кѣщата си (и гледала всичко рано да си свърши), за да може на Спасовъ день рано сутринята да отиде на църква. Въ нейно отсъствие момченцето ѹ - десетъ годишно, си устроило забавление. То често гледало какъ вършеятъ на хармана и сега, като останало само, взело всичкитѣ мисирки, които имали, разсипало царевица изъ стаята и започнало да вършее съ тѣхъ. Жени, които минали покрай кѣщата, чули тази голѣма гюрултия и казали на майката: „Въ вашата кѣща се чува голѣмъ шумъ отъ мисирки.“ Дѣтето, като вижда, че майката се връща, избѣгва. А какво е било положението на майката вие може да разберете. Така и вие много пжти въ живота постъпвате. Майкитѣ ви току-що измажатъ кѣщитѣ и отидатъ на църква, а вие вкарвате мисиркитѣ въ стаята и казвате: „Свобода, свобода!“ Това сж дѣтински разсѣждения, дѣтински схващания. Азъ виждамъ какъ дѣцата вкарватъ тѣзи голѣми

пуяци изъ стаитѣ, но тѣ не сж за стаитѣ. Нѣкога вие имате една прѣкрасна мисль, чувствувате се като че ли сте на небето, дойдатъ вашитѣ синове, вкаратъ пуяцитѣ изъ стаитѣ и ви развалятъ хубавото настроение, хубавитѣ дни, отиде, изчезна Спасовъ день. Когато майкитѣ излизатъ навънъ, трѣбва да затварятъ стаята съ деветъ куфара, за да не влизатъ синоветѣ съ пуяцитѣ. Не е виноватъ за това нѣщо синътъ, защото той намира отворено и започва да прави опити въ кжщата на майка си съ царевици и мисирки.

Христосъ казва: „Ако държите моитѣ заповѣди.” Думата „държа” се отнася до човѣшката воля. Никого не казвайте: „Не мога, това нѣщо ми е тъмно.” Може да не разбирате, може да сте слаби, това не е спънка. Ще каже[те] за ваше оправдание: „Не му е дошло врѣмето, условия нѣма, баща ми и майка ми ми прѣпятствуватъ, имамъ много спънки.” Всички тѣзи нѣща ги турете на заденъ планъ и знайте, че нито баща ви, нито майка ви, нито обществото, нито условията сж спънки. Въ свѣта ние сами се спъваме. Когато Господъ постави хората въ рая при най-благоприятни условия, кой ги спъна? - Тѣ сами, тѣхнитѣ пожелания. Слѣдователно ние не можемъ да прѣцѣнимъ нашитѣ пожелания, дали сж потрѣбни или не.

Напримѣръ единъ милионеръ отъ Америка се развелъ съ жена си по много проста причина. Жена му много обичала да харчи и единъ день отишла въ Парижъ и накупила толкова много нѣща, че търговцитѣ прѣдставили на мъжа ѳ единъ чекъ за изплащане. Той се уплашилъ, че ще го съсипе и рѣшилъ да ѳ даде една сума отъ 30 милиона лева и единъ палатъ отъ 15 милиона лева, за да се разведе и освободи отъ нея. Така и Господъ ще направи съ насъ. Когато ние много харчимъ, Господъ ще ви даде 45 милиона лева, за да се освободи отъ насъ. Такива хора вие ги наричате щастливи, а азъ ги наричамъ разведени отъ Господа. Ако речете да търсите кждѣ ставатъ прѣстжпленията, ще ги намѣрите все между такива хора. Тѣзи прѣстжпления произлизатъ отъ факта, че тѣзи хора не държатъ никакви закони. За да се избавимъ отъ прѣстжпления, трѣбва да държимъ извѣстни заповѣди,

да прѣбждваме вжтрѣ въ любовѣта. Първото нѣщо, което трѣбва да правите като ставате сутринь, е да си зададете слѣднитѣ въпроси, първо: държа ли заповѣдитѣ на мъжа си? Второ: мъжъ ми държи ли заповѣдитѣ на Господа? Трето: азъ прѣбждвамъ ли въ любовѣта на мъжа си и четвърто: прѣбждва ли мъжа ми въ любовѣта на Господа? Рѣшите ли тѣзи въпроси, цѣлиятъ день ще прѣмине въ миръ и спокойствие и ще имате благословение.

Голѣмата лакомия въ живота ражда у всички хора голѣми нещастия. Разправяше ми единъ господинъ, който ходилъ на ловъ въ Стара планина, какъ наблюдавалъ какво правила една мечка съ петгѣ си мечета. Около рѣката тази мечка намѣрила една голѣма плоча, бъркала съ ржцѣгѣ си вжтрѣ и изваждала раци за мечетата. Едно отъ мечетата постоянно следѣло майка си и колкото рачета изваждала, то ги веднага изяждало. Тя му ударила толкова силенъ шамаръ, че то се търкулило на земята. Мечката продължила пжтя си, но вижда, че мечето не идва, затова се върнала при него и видѣла, че било мъртво. Взела го у себе си, люляла го, но не могла да го съживи. Мечетата трѣбва да знаятъ какъ да се хранятъ, а вие трѣбва да знаете какъ да удряте плѣсници.

Христосъ казва: „Ако искате да избѣгнете всички нещастия, ако искате да имате една калена воля, умъ и сърдце, трѣбва да държите моитѣ заповѣди, тѣй както азъ държа заповѣдитѣ на Отца си и да прѣбждвате въ мене, тѣй както азъ прѣбждвамъ въ любовѣта на Бога. Това ме прави великъ, Онзи, Който живѣе въ мене, Той е великъ.” Когато Господъ влезе у насъ да живѣе съ своитѣ заповѣди и любовъ, Той ще ни направи велики и мощни. Когато рекохъ, че всичко е възможно, подразбирамъ този Божественъ законъ, да държимъ заповѣдитѣ Му и да прѣбждваме въ Неговата любовъ. Нѣкои отъ васъ може да запитатъ: „Какъ ще познаемъ дали държимъ Божиитѣ заповѣди?” Ако държите Божиитѣ заповѣди, вашиятъ умъ ще бжде ясенъ и положителенъ. Това е едно правило.

Всички, които ме слушате, направете слѣдния психически опитъ. Въ миналата бесѣда ви казахъ, отъ сега ната-

тъкъ да имате прѣдъ видъ всѣкога думитѣ: повѣрвай, опитай и вижъ. Едно вѣме е било това, когато повече се е вѣрвало, безъ да се провѣрватъ нѣщата, а днесъ трѣбва всичко да се провѣрва. Имате извѣстни мжчни въпроси. Най-първо турете въ себе си мисълта, че може да разрешите тѣзи въпроси, спрете се спокойно, чакайте разрешението имъ, като ще си вършите другата работа, но да бждете спокойни. Мислете 5, 10, 15, 20 часа върху въпроса, който искате да разрешите и слѣдъ това ще имате разрешение на този въпросъ, който най-много ви занимава. Направете опитъ и вижте дали това е вѣрно или не. Ако деньтъ се мине и вие не може да разрешите единъ въпросъ, това показва, че въ вашето подсъзнание има една отрицателна мисълъ. Изхвърлете всички отрицателни мисли и въ края на седмицата непрѣмънно ще имате разрешение на въпроса.

За да познаете дали вашето сърдце прѣбжда въ любовта, ще слѣдите дали имате дълбоко спокойствие. На таквъ човѣкъ каквото нещастие и да дойде, по повърхността ще бжде разколебанъ, но вътрѣшно ще бжде спокоенъ. Ще кажете: „Това е немислимо, я да ти поставя тебе крака въ нѣкоя кллада, та да видимъ дали ще бждеш спокоенъ.” Вашитѣ страдания сж прѣдизвикани отъ внушени идеи. Човѣкъ е въ сила да прѣнесе всички страдания съ волята си, която може да надвие всичко, да направи чудеса. А внушението и то така силно дѣйствува, че само като ти покажатъ пржчка и ти усѣщашъ болка. Ами какво трѣбваше да правятъ онѣзи мжченици, които бѣха разкжсвани на парчета? За тѣхъ обаче нѣмаше страдания. Тѣ прѣбждаха въ любовта и въ Божиитѣ заповѣди. Отрѣжете единъ лжчъ на една морска звѣзда и той отново ще израстне. Тя познава повече Божиитѣ закони отколкото хората. А у васъ, като се отрѣже крака, нѣма повече израстване. Волята трѣбва да се усили, трѣбва да контролира човѣшката мисълъ и желаня. Любовта трѣбва да ги отглежда, да имъ дава храна. Ако имате единъ човѣкъ, който ви работи, трѣбва непрѣменно да го храните, за да имате добра работа отъ него. Слѣдователно любовта е потребна въ свѣта като храна. Безъ любовъ животътъ не върви.

Тази философия или наука е толкова проста! Нѣкои отъ васъ може да ми възразятъ така: „Ти не си опиталъ живота, ние какво сме изпитали съ нашитѣ жени и дѣца, а ти съ жена живѣлъ ли си?“ Чудна работа! Че тази сжщата Господь я изтегли отъ мъжа, тя по-напрѣдъ бѣше вжтрѣ въ него. Азъ не съмъ срѣщалъ жена безъ мъжъ или мъжъ безъ жена. Тѣ всѣкога заедно вървятъ. Нѣкоя жена може да е парясана отъ мъжа си, но все за него мисли. Или пъкъ мъжътъ се оплаква отъ жена си, че била такава - онакава, а все за нея мисли. Единствениятъ стимулъ между мъже и жени сж тѣ сами едни за други. Отнемете женитѣ - култура нѣма да има, отнемете мъжетѣ - пакъ нѣма да има култура. Това, отъ което се оплакваме, то е, че не изпълняваме заповѣдитѣ Божии и не прѣбждаме въ Неговата любовъ. Подъ думата мъжъ подразбирамъ Божествения духъ, подъ жена - сърдце; подъ мъжъ - човѣшката воля, проявена въ тѣлото; подъ жена - процесъ, движение, което става въ това тѣло; подъ мъжъ подразбирамъ волеви движения, които ставатъ въ нервната система, въ стомаха; подъ жена - неволнитѣ движения. Мъжъ, който иска да живѣе добръ съ жена си, не трѣбва да ѹ опрѣдѣля никакви правила, а да я остави свободна. Нека двама мъже да направятъ опитъ: единиятъ нека напише закони, които ще трѣбва да изпълнява жената, а другиятъ да я остави свободна. Кждѣ ще бжде по-добъръ животътъ? Тамъ кждѣто жената изпълнява само своитѣ закони, а не тѣзи, които ѹ се налагатъ отвънъ. Не трѣбва мъжътъ да казва: „Ще я парясамъ.“ Нѣма какво да я парясвашъ, тя не е твоя робиня, тя е ученичка въ живота. Това е по отношение на мъжа, такива трѣбва да бждатъ схващанията и по отношение на християнството. Проповѣдвамъ ви християнството тѣй, както то трѣбва да се разбира. Това, което досега е проповѣдвано, то не е Христово учение.

Христосъ казва: „Ако държите моитѣ заповѣди.“ Държането всѣкога става чрѣзъ човѣшкитѣ ржцѣ. Цигуларьтъ трѣбва съ ржцѣ да държи своята цигулка, своя лжкъ и въ това държане ще се изяви неговиятъ талантъ, гений. Нѣкой казва: „Пѣй ми се.“ Азъ зная защо пѣе. Пѣе само онзи, у когото

любовта говори, живѣе. Гдѣто любовта не живѣе, нѣма и пение. Когато казвамъ на хората, че трѣбва да пѣятъ, подразбирамъ да влѣзе любовта въ тѣхнитѣ сърдца и пѣнието тогава ще дойде. Когато казвамъ, че трѣбва да се молимъ, да ядемъ, разбирамъ сжщото нѣщо, да заживѣе любовта у насъ. Дойде ли любовта, правилно ще ядешъ, ще пѣешъ и ще се молишъ. Яденето, пѣнието и моленето ги схващамъ като единъ актъ, който подига човѣка по на високо и го прави доволенъ отъ това, което върши. Когато пѣя, азъ искамъ да съмъ доволенъ отъ себе си, че пѣя, а не какво ще кажатъ хората. Това значи, което Христосъ казва: „Ако държите заповѣдитѣ ми”, и послѣ добавя: „каквото поискате ще бжде.”

Опитайте Господа чрѣзъ законитѣ Му и тогава ще разрѣшите мжчнитѣ въпроси. Срѣщамъ хора, които не могатъ да се примирятъ съ другитѣ и казватъ: „Добрѣ съмъ, но нѣщо ме мжчи, не мога да живѣя съ хората, съ тази съсѣдка.” Че какъ да не може да живѣешъ съ нея? Кажете: „Мога да живѣя съ нея.” Прѣстѣплението е започнало отъ тогава, отъ когато вие сте казали, че не можете, отъ тогава е влѣзълъ дяволтъ у васъ. Като дойде Христосъ, казва ви: „Може да живѣете съ всички хора, може да любите.” А дяволтъ казва: „Не може да живѣете съ хората, не може да ги любите, за това се иска философия, човѣкъ трѣбва да е благороденъ, ученъ.” Христосъ казва: „Може простъ да си, пакъ може.” Това е Неговата философия. Срѣщнете нѣкоя мжчнотия, кажете въ себе си: „Можешъ!” Азъ зная много грозни моми, у които се поражда мисълта да бждатъ красиви и слѣдъ нѣколко години ставатъ такива. Виждалъ съмъ чернички моми, които слѣдъ нѣколко години ставатъ бѣли. А виждалъ съмъ и хубави моми, които се амбицирватъ, явява се у тѣхъ желание да станатъ още по-хубави, у тѣхъ заработка дяволтъ и тѣ изгубватъ красотата си.

Не вървайте на лъжливитѣ учения, които казватъ: „Не мога.” Ще дойде нѣкой и ще ви запита: „Този пжтъ, въ който сте трѣгнали, правъ ли е?” Ето иде подирѣ ви дяволтъ съ опашка. Ще кажете: „Ела да ми кажешъ този плодъ сладъкъ ли е сега?” - „Не, но ще стане.” Е, така трѣбва да отговори-

те, а не да го заведете при нѣкоя изсѣхнала ябълка и да му кажете: „Е, едно врѣме тази ябълка каква бѣше, макаръ че сега я гледашъ изсѣхнала.”

Единъ день Настрадаинъ Ходжа излѣзълъ на кушия съ своя старъ волъ, защото нѣмалъ конь. Нѣкои го запитали: „Ами защо съ този старъ волъ си излѣзълъ?” - „Не го гледайте, че сега е старъ, какво хубаво, младо и пѣргаво теле бѣше той,” отговорилъ Настрадаинъ Ходжа. Така и нѣкои хора живѣятъ съ своето минало. Нашиятъ сегашенъ животъ е изразъ на миналия ни животъ, а това, което сега приготвяваме, ще бѣде изразъ на бѣдещия ни животъ. Нѣкои питатъ: „Какъвъ ли е билъ моя миналъ животъ?” Такъвъ каквото сега живѣешъ. „Какъвъ ли ще бѣде бѣдещиятъ ми животъ?” Каквито условия сега си приготвявашъ.

Турете си за правило: като ви пита нѣкоя въ правия пѣтъ ли си, да знаете, че дяволтъ е турилъ у васъ едното си краче. Какъ може да не знаешъ дали си въ правия пѣтъ, слѣдъ като живѣешъ толкова милиони години? Ние сами искаме да се лъжемъ. Ние знаемъ истината. Това разбира Христосъ подъ думитъ: „да прѣбждваме въ заповѣдитъ Божии, въ Неговата любовь”. Щомъ прѣбждваме въ тѣхъ, ние ще заемемъ положението, което ни се опрѣдѣля въ свѣта, тогава нѣма да има трудни задачи. Трѣбва да знаемъ, че Христосъ иде всѣкога съ думата „мога”. Кажешъ ли „мога”, Христосъ е съ тебе; кажешъ „не мога”, дяволтъ е съ тебе. Кажешъ ли: „Мога да живѣя добъръ християнски животъ”, Христосъ е съ тебе; кажешъ ли: „не мога”, дяволтъ е съ тебе. Ще кажешъ: „Азъ съмъ грѣшенъ.” Не казвай това! Грѣхътъ е само въ човѣшката воля, изправи волята си и ще се измиешъ. Защо Господъ е далъ толкова много вода? - Животътъ е вода и кажи: „Азъ направихъ грѣшки, но мога да се очистя, да се измия.”

Сега вие, жени, дайте миръ на мъжетъ. Само вие може да имъ дадете импулсъ да мислятъ, създайте за тѣхъ идеали. Женитъ трѣбва да бѣдатъ красиви, за да ги обичатъ мъжетъ, а мъжетъ трѣбва да бѣдатъ умни, силни и което обѣщаватъ да го изпълнятъ. А какво става? Мъжътъ казва: „Азъ те обичамъ и ще се ожена за тебе,” а утрѣ, като намѣри друга,

напуща първата. Такъв мъжъ прилича на една стара баба, която на всъка крачка клъка. Ето Христовото учение, което трѣбва да се приложи въ живота. Кажешъ „не мога” - баба си; „мога” - младъ си, юнакъ си. За да бждатъ красиви женитѣ, трѣбва да бждатъ пълни съ тази Божествена любовъ, да носятъ идеали и кждѣто влѣзатъ, да носятъ съ себе си ароматъ, а мъжътъ като дойде, трѣбва веднага да внесе въ тебе довѣрие, за да можешъ да разчиташъ на неговата дума.

Това сж двѣтъ положения, да държимъ Божиитѣ заповѣди - това е мъжътъ, а другото - да прѣбждваме въ Неговата любовъ, това е жената. Да раздѣлимъ заповѣдитѣ ви: жената да прѣбждва въ любовта на мъжа си, а мъжътъ да прѣбждва въ заповѣдитѣ на жена си. Това да ви служи като правило.

Бесѣда, държана на 27 май, 1917 година

БОГЪ Е ДУХЪ

*„Богъ е духъ, и които му се кланятъ,
съ духъ и истина трѣбва да се кланятъ.“**

Това изречение е положено отъ прѣди 2000 години. Прѣдполага се, че тогавашнитѣ хора не сж били толкова културни, колкото сегашнитѣ. Още отъ прѣди 2000 години хората сж разисквали върху въпроса, какъ трѣбва да се кланятъ на Бога. Думата „кланятъ” означава това, което е реално споредъ насъ, изявеното въ живота.

Има много начини, по които може да се кланяме, но Христосъ посочва като най-правъ начинъ да се служи на Бога въ духъ и истина. Въ кланянето значи има два елемента. Думата „Богъ” е смѣтна дума, смѣтна е главно за философитѣ, които разглеждатъ философски въпроса, понеже битието или сжщността на нѣщата не може да се схване чрѣзъ ума, т.е. не може да се ограничи и схване. Тѣй щото въ законитѣ на човѣшката мисль има нѣща опрѣдѣлени, а други оставатъ неопрѣдѣлени, въ своето битие и тѣхъ наричаме безконечни. Едно отъ тѣзи понятия е това за Бога, значи за сжщество, за което не знаемъ границата му, началото и края, но това ни най-малко не бърка на нашитѣ разсждения. То е основа, принципъ, върху който трѣбва да градимъ нашитѣ отношения.

Христосъ казва: „Само чрѣзъ духъ и истина трѣбва да служимъ на Бога”, и отъ тамъ произлизатъ двата елемента. Какво разбира евангелистътъ подъ думата „духъ”? Казваме за хората: „Взема се духа му, умрѣ.” Слѣдователно духътъ е онази разумна сила, която дава животъ. За да опрѣдѣлимъ думата „истина”, обръщаме се къмъ Писанието, въ което се казва: „Глава на Твоето слово е Истината”, значи словото, чрѣзъ което се изказваме, съставлява тѣло на Истината. Всич-

*Ев. отъ Иоана, гл. 4, ст. 24

ки знаемъ по аналогия какво отношение има главата къмъ тѣлото. Всичко най-драго, най-скъпоцѣнно е вложено вътрѣ въ човѣшкия мозъкъ и слѣдователно човѣкъ се опрѣдѣля по качеството на своя мозъкъ. Въ духовно отношение човѣкъ се опрѣдѣля по качеството на истината, която е вътрѣ въ неговата душа.

Сега ще се спра малко върху думата „Богъ”. Не мислете, че този принципъ е тѣй отвлѣченъ, че нѣмате никакво понятие за Него. Всѣки отъ васъ, ако приеме тѣзи два принципа: да служи на Бога въ духъ и истина, може да направи единъ опитъ, вътрѣ въ себе си, да намѣри такива допирни точки, съ които да дойде въ контактъ съ Бога, съ онова Разумно начало, Коего ние наричаме Богъ. Какви ще бждатъ слѣдствията, когато дойдешъ въ контактъ съ Бога? Ако сте мъртви - ще възкрѣснете; ако сте болни - ще оздравѣете; ако сте глупави - ще поумнѣете; ако сте изгубили смисъла на живота - веднага любовта ще се разгори вътрѣ въ васъ. Въ момента, когато прѣкъснете отношенията между Бога и васъ, ще настѣпи обратна реакция. Въ всички съврѣмenni науки, които сж събрали богатъ материалъ, този прѣдметъ е добръ изясненъ. Тѣй че, служенето на Бога не е отвлѣченъ, но жизненъ процесъ. Ако може да разрѣшите какво трѣбва да бжде служенето на Бога, вие разрѣшавате смисъла на вашия индивидуаленъ животъ и съ това ще придобиете една отлична философия за себе си.

Върху този въпросъ философитѣ сж писали дълги и широки студии. Онѣзи отъ васъ, които се ползуватъ отъ чужди язици и се интересуватъ отъ въпроса, могатъ да четатъ и на френски, и на английски, и на италиански, по този въпросъ има богата литература. Но този въпросъ има една вътрѣшна, опитна страна. Реалността, споредъ моето схващане, е двойка: едната страна ученитѣ я наричатъ обективна, външна, която има форма и субективна, вътрѣшна, която е безформена. Всѣщностъ реални нѣща сж само тѣзи, които сж безформени. Може да си зададете въпросъ: „Каква реалность може да има въ онѣзи прѣдмети, които нѣматъ никаква фор-

ма у себе си?” Питамъ ви: когато изпитвате нѣкое чувство, въ каква форма си го прѣдставяте? Каква форма давате на удоволствието и неудоволствието, което изпитвате? Каква форма давате на чувството радостъ, веселие? Или напримѣръ имате едно понятие за истина, каква форма може да дадете на тази ваша идея? Значи въ свѣта, вѣнъ отъ формитѣ, има и други реални нѣща. Засега въ тази стадия на нашето развитие има нѣща по-реални отъ формитѣ. Тѣзи реални нѣща ученитѣ ги наричатъ субективни, вжтрѣшни. И тѣй, подѣ думата „духъ” подразбирамъ онази разумна сила, която дава животъ. Значи Христосъ казва, че трѣбва да се служи на Бога съ това разбиране на живота, което е вжтрѣ въ насъ. А подѣ „истина” се разбира висшия смисълъ на нѣщата, т.е. да разбирашъ отношенията на този животъ тѣй, както трѣбва да ги прилагаме.

Всѣки е запознатъ съ думата „истина” и вие често казвате: „Говоришъ ли ми истината, истина ли е това?” Истината всѣкога опрѣдѣля отношенията, които сжществуватъ. Самата истина въ себе си е конкретна. Когато имате истина въ себе си, ще почувствувате една вжтрѣшна свѣтлина или въ сърдцето си или въ ума си, ще бждете увѣрени въ своитѣ убѣждения, вѣрвания и тѣ ще бждатъ за васъ една вжтрѣшна сила, въ вашата душа нѣма да има страхъ. Всѣки, който не е сигуренъ въ истината, ще се колебае. Слѣдователно колебанието у насъ е признакъ, че ние нѣмаме още тази абсолютна истина, защото истината като понятие сжществува, но тя сама по себе си е жива. Като кажемъ думата „Иванъ” има ли тя нѣкакъвъ животъ у себе си? Самото име е една прѣдстава, едно понятие за сжщество, което носи това име, което е живо, разумно. Понѣкога се изразяваме за истината тѣй, както за самото име Иванъ и въ това отношение истината е мъртва, тя е една прѣдстава, но когато кажемъ: „Глава на Твоето слово е Истината”, когато кажемъ: „Богъ е Истина”, ние подразбираме една жива сжщностъ. Слѣдователно на физическото поле човѣкъ, който има истина въ себе си, ще бжде най-умень, най-щастливъ, най-здравъ, най-силенъ. Онѣзи, които

искать да бждат красиви, нека намърят истината и всички ще ги обичат. Нъкой казва: „Пожълтъл съм.” Рекохъ, намърри истината, тя ще ти придаде каквито искашъ краски.

Слдователно истината е онзи алхимически камък, който може да пръвръща нъщата. Човъкъ, у когото има истина, той е силенъ, безсмъртенъ, той е господар на положението, цълата природа го познава и отгдто мине всичко го поздравлява: и цвтѣя, и животни, и рѣки, и планини. Нъма ли човъкъ у себе си истина, поздравленията ще бждат обратни. Когато минавате прѣзъ свѣта и хората ви нападатъ, едно отъ двѣтѣ е истина: или че у васъ нъма истина, или въ обществото я нъма. На въпроса трѣбва да се погледне философски.

Христосъ казва: „Трѣбва да се кланяме.” Подъ думата „кланяне” се разбира изразяване на човѣшката воля. За да работи човъкъ въ свѣта, трѣбва да се кланя. Я вижте този, който копае на лозето, какъ се кланя. Онзи, който жъне, и той се кланя; онзи, който яде, и той се кланя; онзи, който гребе вода, и той се кланя. Срещнете нъкой дама - кланяте се; срѣщнете нъкой господинъ - кланяте се. Навсѣкждѣ кланяне и не само на Господа въ църквитѣ. Това е религия. Като срѣщнете човъкъ и му се кланяте, това показва, че казвате: „Кланямъ се на Бога, Който живѣе у тебе.” Христосъ казва: „Който знае така да се кланя на Бога, той живѣе въ духъ и истина.” Като отивате въ църква, често си мислите като каква подходяща поза да вземете и се явява споръ дали въ църква трѣбва да стоятъ хората прави или сѣднали. Този въпросъ е много широкъ.

Като влѣзете въ една къща, вижте дали мъжътъ и жената се кланятъ въ духъ и истина на Бога. Ако жената казва на мъжа: „Ти ми си черенъ, не искамъ да те видя,” тя не се кланя на Бога. Ако казва за дѣцата си: „Защо ми сж тѣзи дѣца,” тя не се кланя на Бога въ духъ и истина. Ако питате защо християнството не успѣва, то е защото не го схващатъ и разбиратъ правилно. Това е една обикновена погрѣшка. Тѣзи два елемента: духъ и истина могатъ да се уподобятъ на мъжа и на жената. Духътъ е жената, истината - мъжътъ. Хрис-

тосъ казва: Онѣзи мъже и жени, които служатъ на Бога, трѣбва да се съединятъ. Кланянето, това сж тѣхнитѣ дѣца. Като се съединятъ духътъ, истината и кланянето, това създава истинското служене на Бога. Отъ плодоветѣ на духа произлизатъ любовта, радостъ[та]. Тѣзи сж плодоветѣ, които трѣбва да ражда жената.

Питамъ: всички жени раждали ли сж тѣзи плодове? Тѣ казватъ: „Ние раждаме.” Но какво? Отъ сега нататъкъ раждайте любовъ, радостъ, миръ, дълготърпение, милосърдие. Това е истинското служене на Бога. Като сждимъ по аналогия, кажете кои плодове най-много обичате? Тѣзи, които раждатъ сладки плодове. Е, има ли по-сладъкъ плодъ отъ любовта? Затова женитѣ, които прѣдставляватъ духа, за да бждатъ обичани, трѣбва да родятъ любовта. Жената е любовъ. Дѣтето на такава жена всички го обичатъ и като го цѣлуватъ, майката се радва. Тогава ще кажатъ за такава майка: „Блажена е тази майка, която е родила това дѣте, любовта.” Това е единъ фактъ, който трѣбва да остане въ нашитѣ сърдца, въ нашия духъ. Този фактъ показва, че у насъ има нѣща неизмѣнни.

Прѣдставете си, да се събличате отъ плътта си, какво ще остане отъ васъ тогава? Гдѣ е реалността на нѣщата? Вие ще се съедините съ Бога и ще му служите въ духъ и истина. Богъ е центъръ. Духътъ е изворъ на живота, а Истината е глава на Словото, на разумния животъ, затова тѣзи два елемента трѣбва да се съединятъ въ Бога, да се върнатъ къмъ Бога и да станатъ едно съ Него. Христосъ казва: „Азъ и Отець едно сме”, т.е. подъ това Той разбира, че има въ себе си тѣзи два елемента - Духъ и Истина. Страданията, които Христосъ понесе, понесе ги като една жена, която ражда. Като рекохъ, че трѣбва да раждаме, то значи да бждемъ жени. Да родишъ и да отглеждашъ, то значи да заемешъ мѣстото на една жена, като я вземешъ като емблема на духъ, на радостъ, на любовъ, на дълготърпение, на миръ.

Въ вашитѣ постѣпки гледайте да не правите грѣшки като тѣзи, които е направила една ревностна християнка въ

Америка. Прѣди 10 - 15 години въ Америка имаше единъ човѣкъ на име Унгерсонъ, много знаменитъ съ своитѣ краснорѣчиви лекиции, въ които на всѣка стѣпка оборваше християнството. За да се чуятъ неговитѣ рѣчи, всѣки е трѣбвало да заплати по 5 лева. Сжщата тази ревностна християнка рѣшила единъ день да отиде у дома на този ораторъ и да му повлияе съ цѣль да го обърне въ християнството. Отива въ дома на оратора и му казва: „Господине, азъ съмъ изпратена отъ Бога да те обърна.” - „Добрѣ, радвамъ се за това ти желание.” Остава я у дома си на обѣдъ, угощава я добрѣ и ѱ казва: „Я, вижъ, азъ не се кланямъ на Бога, но имамъ толкова пари и богатство, а моятъ съсъдъ, по три пѣти на день ходи въ църква и нему Господъ нищо не далъ, така че вмѣсто да обръщашъ мене, не е ли по-добрѣ да нагледашъ този бѣденъ човѣкъ и да го нахранишъ?”

Ние искаме да обърнемъ хората по форма, да кажемъ че сж християни. Християнството не се състои въ вѣрване, но въ изражение на нашата воля, която се изразява по три начина: да дѣйствуваме, да чувствуваме и да мислимъ добрѣ. Това неразбиране, противорѣчие и сега сжществува и ще сжществува за дълго врѣме. Ние не знаемъ всжщность кой е вѣрующъ и кой безвѣрникъ. Има наука, която може да опрѣдѣли точно кой е религиозенъ и кой не. Има много хора, които ходятъ на църква и не сж религиозни, а други прѣкарватъ по кафенетата и сж религиозни.

Такъвъ единъ примѣръ се срѣща въ вѣстниците прѣди нѣколко години. Двама млади идеалисти стоятъ въ кафене „Македония” и спорятъ върху въпроси, като какви трѣбва да бждатъ отношенията между хората, какъ ще се оправи свѣтътъ, а гледатъ, че единъ човѣкъ пѣшка подъ тежестъта на единъ сандѣкъ и не може добрѣ да го настани. Другъ единъ господинъ, който не взимаше участие въ този споръ, като гледаше този измжченъ човѣкъ, отиде, та му помогна, подигна сандѣка. Ние стоимъ въ църква и разсжждаваме кой билъ вѣрующъ и кой не, а отвънъ хората стоятъ съ своитѣ сандѣци и нѣма кой да имъ помогне. Станете и помогнете на

хората съ сандъцитѣ, тѣ сж обрѣменени, наскърбени, тѣ сж пълни съ противорѣчия. Помогнете на тѣзи страдащи съ вашата философия.

Христосъ се обрѣща къмъ своитѣ ученици и казва: „Не нападайте, но говорете, разяснявайте на хората това, което се мъчно разбира.“ Нѣкои казватъ: „Това, което Господинъ Джновъ говори, дали е право или не?“ За мене е право, а за васъ може да е право или не. Това не е религия, защото това, което е вкусно за вълка, не е вкусно за овцата и обратно. Слѣдователно религията на вълка е една, а тази на овцата - друга. Питамъ: коя религия е права? И двѣтѣ сж прави. Тази истина бихъ я изразилъ така: Оставете цвѣтята да растатъ, дърветата да цвѣтятъ, плодѣтъ да зрѣе, а човѣкътъ да върши Волята Божия. Или бихъ я изразилъ въ друга форма: ако съмъ изворъ бихъ желалъ да съмъ кристаленъ; ако съмъ рѣка, бихъ желалъ да съмъ много дълга, та гдѣто мина да наквася всички трѣви, та като срѣщна по пѣтя трѣви, които хората не ги обичатъ, и тѣхъ да наквася. Въ моята логика като рѣка, ще кажа: „Азъ се движа по пѣтя безразлично и като тѣй ще напоя всички трѣви.“ Ако съмъ дъждъ, ще кажа: „Бихъ желалъ да падамъ въ видъ на капки по много растения и дървета, за да омия листата имъ отъ прахъ.“ Питамъ тогава: намѣрихте ли този законъ да се прѣвърщате въ капки на дъждъ и да измивате праха на растенията? Прѣвърщали ли сте се нѣкога въ рѣка, за да напоите всички трѣви? Намѣрихте ли този законъ да се прѣвърнете въ цвѣте, което да расте; въ дърво - да цвѣти; въ плодъ - да зрѣе и въ човѣкъ - да изпълнява Волята Божия? Това е философия.

Ако синъ ти каже: „Азъ искамъ да раста,“ ти ще видишъ какво трѣбва за неговото растене. На това растение ще дадете влага, а когато дърветата започнатъ да цвѣтятъ, дъждъ не имъ трѣбва. Тѣй че, когато хората цвѣтятъ, вашата влага не трѣбва да се прѣобрѣща на дъждовни капки, за да не се измиятъ плоднитѣ имъ зародиши. Щомъ дървото завърже и започне да зрѣе, обърнете се на топлина и свѣтлина. Нѣкоя жена ще каже: „Азъ имамъ единъ мъжъ.“ Този

мжжъ е плодъ сега на дървото, погрѣй го, нека зрѣе. Ти трѣбва да знаешъ какъвъ е мжжътъ ти, дали е цвѣте, което расте; дърво, което цвѣти; плодъ, който връзва или човѣкъ, който изпълнява Волята Божия и Му служи въ духъ и истина. Ако е цвѣте, поливай го всѣки день, но не му сипвай вода повече, отколкото му трѣбва. Тогава мжжътъ ти ще бжде отличенъ. Жената, ако е като цвѣте, поливай я; прѣвърне ли се на дърво, почне ли да цвѣти, дъждътъ, вѣтърътъ, всички тѣзи крамоли да се спратъ. Като стане плодъ, за да узрѣе добръ, ще пратишъ всичката си любовъ отгорѣ му и най-послѣ тѣзи плодовѣ ще се обърнатъ въ единъ разуменъ животъ, разуменъ плодъ и тогава заедно съ жена си, ще започнете да гуцате, да се разбирате. Това значи да служишъ на Бога. Нещастията въ живота произлизатъ отъ неразбиране на тѣзи отношения. Нѣкой човѣкъ цвѣти, а вие казвате: „Кждѣ ти е плодътъ?“ Спрете тази ваша философия, този човѣкъ е въ своето цвѣтене, нека прѣцвѣти, нека завърже, тогава искайте нѣщо повече отъ него. Ако е плодъ, оставете го да узрѣе, той въ първо врѣме ще бжде кисель, а като узрѣе, като стане сладкъ, тогава ще се разберете.

Сега съврѣменнитѣ хора не си разбиратъ отъ языка. Ще ви приведа единъ примѣръ, за да поясня мисълта си. Прѣди повече отъ 15 години пжтувахме съ единъ приятель отъ Варна за София пѣшъ. Спирахме се въ нѣкои градове, постоявахме по нѣколко дни и трѣгвахме за друго мѣсто, па каквото и да бждеше врѣмето, щомъ това го рѣшавахме веднѣжъ. На спиритически языкъ това ще го кажемъ тъй: „Днесъ духоветѣ казватъ, че трѣбва да се върви.“ На теософски языкъ: „Днесъ учителитѣ казватъ, че трѣбва да се върви.“ На християнски языкъ ще кажатъ: „Днесъ Богъ е наредилъ да се върви.“ Ако е свѣтски човѣкъ, ще каже: „Днесъ условията благоприятствуватъ за пжтуване, ще се върви.“ Ако е евангелистъ, ще каже: „Докато Богъ не каже, не може да се върви.“ Съ този приятель бѣхме въ Пазарджикъ. Рекохъ му да пазари единъ файтонъ, обаче той се увлѣкълъ въ работата си и забравилъ да вземе файтонъ. „Ще вървимъ“, му рекохъ

азъ, но нѣма на какво да се тури багажа. Взимаме една кола съ стари коне и тръгваме, но изъ пѣтя излѣзе една ось отъ колата и спрѣхме. „Върни се 25 крачки назадъ, ще намѣришъ единъ колъ и ще го поставимъ.” Тръгнахме. Безразлично е кой казва това нѣщо, дали духоветѣ, дали учителитѣ, дали Богъ, или врѣмето е благоприятно, все едно и сѣщо нѣщо е, стига ти да вървашъ. Защото какво сѣ духоветѣ? То е Господъ. Какво сѣ учителитѣ, какво е благоприятното врѣме? - То е Господъ. Навсѣкждѣ разумниятъ принципъ работи, а Той е Богъ. Когато служимъ на Бога по този законъ, всѣкога може да знаемъ начина, по който може да изпълняваме въ даденъ случай волята Божия.

Ще ви дамъ единъ простъ методъ да го прилагате въ случай, когато у васъ има колебание за нѣщо. Напримѣръ искате да разрѣшите единъ въпросъ, спрете се въ себе си и стойте, ако сте неразположени въ душата си, гнѣвни сте, недоволни сте отъ мъжа си, въ този моментъ не взимайте какво и да е рѣшение, ще направите нѣкаква глупостъ. Чакайте да дойдатъ най-благоприятни условия, да бждете спокойни, безъ каква и да е отрицателна мисль и съмнѣние. Станете положителни, обърнете ума си нагорѣ къмъ главата или го съсрѣдоточете къмъ душата си, така се съсрѣдоточете за 5 - 10 - 15 минути и слѣдъ това оставете този въпросъ, който ви смуцава, мислете, че той е разрѣшенъ и веднага слѣдъ това ще дойде отговорътъ на въпроса. Но този отговоръ нѣма да дойде тѣй, както единъ евангелистъ правилъ опитъ: ималъ нужда отъ 3000 лева и затова отива при единъ американски мисионеръ да му иска и казва: „Господъ ме прати да ти искамъ пари.” Мисионерътъ му отговорилъ: „Ако Господъ те изпратилъ, азъ щѣхъ да имамъ пари.”

Тѣй че, ако човѣкъ се съедини съ Бога, непрѣменно ще има едно съчетание и външно, и вътрѣшно. Тѣзи хора, които искатъ да уредятъ вашитѣ работи, ще приематъ заповѣдитѣ отъ Бога и веднага ще ви услужатъ. И вие тогава ще се върнете у дома си и ще кажете: „Днесъ служихъ на Бога въ духъ и истина.” Ако служите на Бога така, вашитѣ приятели,

и мъже, и жени, ще дойдатъ. Защо? Защото този Господъ живѣе въ вашитѣ желанія и мисли, Той се интересува отъ васъ. Дѣтето ви плаче, че нѣма пари за него, гладно е, Господъ ще нареди така работата на този баща, че той ще има пари и ще може да задоволи нуждитѣ на сѣмейството си. Понеже вие се намирате въ най-трудни врѣмена, вие казвате: „Какво ли ще стане съ насъ?“ Какво ще стане съ васъ? Въ по-добри врѣмена никога не сме живѣли. Защо? Когато една болестъ почне да се лѣкува, положението на болния е десетъ пѣти по-добро, отколкото когато не се е лѣкувала тази болестъ. Слѣдователно тѣзи страдания показватъ, че се уреждатъ отношенията, които съществуватъ между хората.

Христосъ казва: Ако тѣзи отношения се разрѣшатъ правилно, свѣтътъ ще се оправи, но ако ние не служимъ въ духъ и истина въ този свѣтъ, хармонията пакъ ще се наруши. Слѣдователно и като се оправи свѣтътъ, ние трѣбва да служимъ на Бога въ духъ и истина. Трѣбва да оставимъ старитѣ порядки и да приложимъ нови порядки. Напримѣръ обидилъ те нѣкой, казвашъ си: „Азъ ще му отмѣстя.“ Ето защо свѣтътъ не се оправя, защото хората си отмѣщаватъ. И тукъ има единъ българинъ, който живѣлъ три години въ затворъ. „Като излѣзохъ отъ тамъ, всичкитѣ си длъжности, отидохъ при единъ отъ послѣднитѣ и му казахъ: Съ тебе искамъ да разрѣша въпроса по християнски, колко ще може да ми платишъ отъ дълга си? Цѣлата сума ще можешъ ли? - Не. - Половината? - Не. - Четвъртъ ще можешъ ли? - Да. - Дай колкото можешъ. Съ тази отстъпка, която направихъ на този човѣкъ, той ще ми бѣде повече приятель, отколкото, ако го бѣхъ далъ подъ сѣждъ.“ Другъ примѣръ: трима братя македонци, съдружници трѣбвало да дѣлятъ една сума. Единиятъ билъ евангелистъ, а другитѣ двама - православни. Най-голѣмиятъ отъ тѣхъ искалъ да вземе най-голѣмата частъ, но другитѣ казали: „Не, тънки смѣтки трѣбватъ, ще се дѣлимъ по равно.“ И даватъ се подъ сѣждъ. Най-голѣмиятъ успѣлъ да прѣдпише имането на жена си, но тя слѣдъ врѣме го изпѣжда, отъ което всички обѣдняватъ. Най-послѣ, най-малкиятъ братъ отива и казва:

„Азъ съмъ готовъ да отстъпя, дай каквото има.” „Азъ вече нѣмамъ нищо,” му отговаря най-голѣмиятъ. Това го вършатъ днесъ всички велики държави: Англия, Франция, Русия, Германия. И азъ рекохъ: ако тѣ не служатъ на Бога въ духъ и истина, ще изгубятъ всичко.

Това разбира Христосъ да се живѣе въ духъ и истина. Жената казва: „Ти ми казвашъ такива обидни думи, не искамъ да те видя повече.” Защо да го не видишъ? Вчера тълкувахъ на една госпожа какво значи думата „будала”, защото ми се оплакваше, че така я нарекли. Буквата „б” показва, че трѣбва да знаешъ да растешъ, „у” - да цѣвтишъ, „д” - да знаешъ законитѣ на любовта, „а” - да си разуменъ и „л” - да обичашъ. Това значи да си будала. Това значи въ уравниенията да прѣвръщаме. И вие жени, като ви кажатъ мъжетѣ „будала”, вземете тѣзи домати, сварете ги, извадете добритѣ сокове и кажете: „благодаря за тази дума”. Това значи да служишъ на Бога въ духъ и истина.

Може да се впуснете този въпросъ да го разисквате малко философски, може да четете книги върху него. Може да четете, може да разисквате върху този въпросъ, но важно е за васъ да развивате волята си. Нѣкои казватъ: „Тя е жена съ силна воля.” Рекохъ, тя е съ силна воля, ако ще може да прѣвърне думата „будала”. Ако ти развиешъ своята воля, никой нѣма да ти каже будала, а ще каже: „Колко красиво цвѣте, какво отлично дърво, колко сладъкъ плодъ, колко разуменъ човѣкъ е той!” Научете се да прѣвръщате думитѣ на вашитѣ мъже. Напримѣръ мъжътъ ти може да ти каже „змия”. Какво значи тази дума? Помислете върху нея. Прѣвърнете думитѣ: упорита, своенравна, твърдоглава, дългъ языкъ и др. Направете едно алхимическо разлагане, извадете отровата, извърлете я, а оставете само тѣзи елементи, които ще служатъ за съграждане на вашата душа. Това значи да служишъ на Бога въ духъ и истина, тя е велика и дълбока наука въ свѣта.

Като минавате прѣзъ София и чувате разни думи между хората, привикнете да мислитѣ, че сжествува другъ единъ езикъ, скритъ езикъ между хората, а тѣзи думи, които вие чувате и които често ви обиждатъ, сж външни форми на

езика. Напримѣрь старитѣ българи едно врѣме криели своитѣ богатства въ нѣкоя скжсана торба, въ нѣщо миризливо, за да не се усъмнятѣ нѣкои, че тукъ има нѣщо скжпоцѣнно. Така и добритѣ духове, като даватѣ нѣкое богатство, тѣ го обличатѣ въ такива думи, за да не го намѣрятѣ дяволитѣ. Когато ви се каже една такава дума, вие провѣрете да видите, какво има вѣтрѣ въ нея, слѣдѣ като извадите вѣншната ѱ обвивка. Ако мжжѣ ви ви каже такава една дума, то е не защото не ви обича. Това съмѣ го наблюдавалѣ. Напримѣрь нѣкой обича нѣкого, но каже му нѣкоя обидна дума и слѣдѣ това се много измжчва за казаната дума и страда. Обидениятѣ обаче мисли, че пѣрвиятѣ го е обидилѣ нарочно и тѣрси случай да му отмѣсти. Когато дойде духътѣ, когато истината стане глава, тази истина ще ви направи щастливи. Бихѣ желалѣ духътѣ да стане глава на жената, а истината - глава на мжжа и тогава Христосѣ ще дойде и ще си направи жилище между васѣ. Ще кажете: „Кога ще дойде Христосѣ?“ Когато жената направи за глава духа, а мжжътѣ - истината. Тогава ще има единѣ прѣкрасенѣ свѣтѣ.

Много хубаво говорятѣ и попове, и проповѣдници, но вие сами трѣбва да се заинтересувате отѣ тази дълбока истина и сами да я разберете. Съврѣменнитѣ хора очакватѣ спасението на свѣта, но отѣ гдѣ ще дойде то? Спасението иде съ това изречение: „Истинскитѣ поклонници трѣбва да служатѣ на Бога въ духѣ и истина.“ Всички онѣзи хора, които служатѣ на разни общества, като на окултни, спиритически, религиозни, тѣ ще донесатѣ мира въ свѣта. Затова турете си мисълта въ ума, да донесете мирѣ. Той е вѣтрѣ у васѣ, а не вѣнѣ, този мирѣ ще дойде отвѣтрѣ. Затова рекохѣ на българитѣ: „Имайте вѣра вѣтрѣ въ себе си, не се уповавайте никому, освѣнѣ на Бога, на васѣ, на вашия духѣ, на истината, на този Богѣ, Който е наредилѣ всичко въ света.“ Всичко, което става сега въ свѣта, не е случайно, то е въ реда на нѣщата. Всичката тази кръвь, която е пролѣта, отѣ нея ще израстатѣ най-хубави дѣрвета, най-хубави цвѣтя и най-хубави плодове.

Всички трѣбва да работите въ духѣ и истина на Бога и

ще служите на хората. Спасението на свѣта зависи само отъ единъ човѣкъ, отъ всѣки васъ. Така е и съ житното зърно, ако го поставите при най-благоприятни условия и да го държите при тѣзи условия около 12 години, то ще може да нахрани цѣлъ свѣтъ. Когато казвамъ, че Христосъ ще спаси свѣта, азъ подразбирамъ, че тази душа, която се изразила въ свѣта, тя е дала потикъ на цѣлото човѣчество. А съврѣменнитѣ хора, ние сме отрицателни и затова нѣмаме успѣхъ. Казваме: „Този е кривъ, онзи е кривъ”, и затова не върви работата. Като мислимъ, че всички сж лоши, отъ гдѣ ще дойде това спасение? Това е едно криво схващане на нѣщата. Всички трѣбва да мислимъ, че у насъ има сила да бждемъ разумни, силни и добри. Въ всички има възможность да се прояви дълбоката Божествена мъдрость. Тя е написана у всѣкиго и ако всѣки може да прочете тази книга, ще намѣри тѣзи истини, които ще му дадатъ радость и веселие. Като разтворимъ тази книга, ние ще се разберемъ.

Мнозина казватъ: „Виждаме, че тази работа е много трудна.” Най-труднитѣ работи сж Божествени. Напримѣръ единъ младежъ отива при единъ знаменитъ германски професоръ и му казва: „Искамъ да свърша единъ курсъ за 6 мѣсеца, посочете ми какво да избира.” - „Има такъвъ курсъ, може да се свърши за 6 мѣсеца,” и добавилъ: „Когато Господь иска да направи една тиква, Той ѝ дава срокъ 6 мѣсеца, а когато иска да направи единъ джбъ, дава му 100 години.” Тѣй че тѣзи, които искатъ лесна, лека работа, тѣхъ Господь ще ги прати да садятъ тикви, а които искатъ трудна работа, Господь ще ги прати да садятъ джбове. Това е велика философия. Отъ този материалъ, който ви давамъ, искамъ да създадете една философия за васъ. Не искамъ наготово да възприемате нѣщата, опитайте ги, разработете и ако не излѣзе вѣрно това, което ви говоря, елате при мене, ще ви дамъ нови упжтвания и тогава ще се сбжднатъ думитѣ Христови, това учение ще бжде единъ изворъ въ душата и ума ви и ще бждете радостни и весели и ще помагате на хората.

Този Богъ е вжтрѣ у васъ, всички сте го опитали. Нѣкой

пжтъ сте отчаяни, искате да се самоубиете, но слѣдъ това дойде едно облекчение, това е вашиятъ Богъ, дръжете го. Но веднага се явява съмнѣние и ще кажете: „Дали е Той?“ Тамъ е грѣшката. Ако единъ лѣкаръ ви намѣсти крака и ви помогне, той е истинския лѣкаръ, не се съмнѣвайте дали е той или не. Вие приличате на онзи българинъ, на име Стоянь, който завързаль магарето си съ юларя подъ едно дърво и заспаль. Прѣзь това врѣме дѣца дошли при магарето, развързали го и избѣгали, като оставили само юларя на магарето. Като се събудиль Стоянь, гледа - магарето го нѣма, а само юларьтъ стои. Той си казалъ: „Ако съмъ Стоянь, изгубихъ магарето, а ако не съмъ Стоянь, спечелихъ единъ юларь.“ Започналь да се съмнѣва дали е той или не. Той не трѣбваше да спи, за да не изгуби магарето си.

И когато Господъ дойде у васъ, вие не трѣбва да спите, а да сте будни, както всѣки момъкъ, който чака своята възлюблена. Господъ не трѣбва да ви чака, а вие Него. Писанието казва: „Онѣзи, които ме търсятъ, ще ме намѣрятъ.“ Като намѣримъ Господа, ще имаме една разумна философия въ живота и всѣки ще може да я приложи споредъ както иска. Напримѣръ ако е проповѣдникъ, ще я приложи въ своитѣ проповѣди; ако е учителъ, ще дѣйствува като учителъ и т.н. Ние въ живота се различаваме не само по дрехитѣ си, но и по чувства и мисли, по качество и съдържание. Като изказва една дума, тя трѣбва да има точно това съдържание, което е изказано. Това е служене на Бога въ духъ и истина. Напримѣръ нѣкой слуга е обичанъ отъ господаря си, но щомъ той му открадне пари, натирва го. Жената на нѣкого е хубава, но като изгуби красотата си, мжжътъ ѝ я натирва. Нека я обича, когато е грозна, това е Божественото, да обичашъ грѣшенъ, грозенъ човѣкъ. Обичаме единъ човѣкъ, когато ни прави добро, но ако ни направи нѣкое зло, пакостъ, всички се отказваме отъ него. Това не е Божествено. Геройство е да обичашъ лошъ, грозенъ човѣкъ. Ние трѣбва не само индивидуално, но и колективно, въ обществото да създадемъ този потикъ.

Отъ сега нататъкъ съмъ рекълъ така: Всички дяволи да се съединятъ на тази Божествена нишка, пакъ нѣма да я измѣсятъ на единъ милиметъръ отъ пѣтя ѝ. Тази нишка ще занесе всички на Божествения пѣтъ, дори и дяволитѣ ще оправи. Азъ вѣрвамъ, че хората ще станатъ добри. Това учение да го приложите у дома си, да нѣма плачъ по домоветѣ, а между мъже и жени да има миръ и съгласие. Опитайте и приложете това учение. Всички хора пѣшкатъ, а за да не бжде така, служете на Бога въ духъ и истина. Кажете единъ на другъ: „Мжжътъ е истина, жената е духа.” Ето една формула въ свѣта, опитайте я поне за една седмица и вижте резултата ѝ.

Бесѣда, държана на 3 юний, 1917 година

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Все що е писано.....	3
28.01.1917г.	
2. Познание Самопожертвуване.....	21
18.02.1917г.	
3. Спасението.....	38
25.02.1917г.	
4. Яковъ и Исавъ.....	52
08.04.1917г.	
5. Радвайте се.....	68
15.04.1917г.	
6. Волята Божия.....	84
22.04.1917г.	
7. Чистосърдечнитъ.....	99
29.04.1917г.	
8. Взимане и даване.....	116
06.05.1917г.	
9. Богъ е съчеталь.....	132
13.05.1917г.	
10. Доброто съкровище.....	147
20.05.1917г.	
11. Прѣбждване.....	163
27.05.1917г.	
12. Богъ е Духъ.....	176
03.06.1917г.	

УЧИТЕЛЪТЪ БЕИНСА ДУНО ВСЕ ЩО Е ПИСАНО

©ИК”Жануа’98”
тел. 02/9 893 897

Наборъ, коректура и предпечатна подготовка:
Меглена Шкодрева
Теодора Шкодрева

Настоящото издание се прави по запазени въ Български Исторически архивъ оригинали на беседи отъ Учителя. Нѣкои отъ заглавията на беседитѣ, се различаватъ отъ първото издание, силно редактирано отъ Паша Теодорова. Читателятъ може да се ориентира по датата и номера на беседата, които съвпадатъ въ дветѣ издания. Уточненията на стенографката сж въ кръгли скоби и курсивъ. Добавенитѣ за яснота букви или думи сж поставени въ квадратни скоби.

Първо издание, София 2004
ISBN 954-9589-82-X